

WAN
2
1992

Kovara Yekîtiya Nivîskarên Kurd ^{swêd}

WAN

19 2 92

Kovara Yekitîya Nivîskarên Kurd

Swêd

WAN, Kovareke kulturî û edebî ye, ji sê meha carekê dertê.

BERPIRSÎYAR

Yekitîya Nivîskarên Kurd

li Swêdê

Redaksiyon

Mahmûd Lewendî

Malmîsanîj

Nasir Rezazî

Rizgar Abdula

S.Ç. Hêrîş

Xebat Arif

Xelîl Dihokî

WAN

BOX 490 90

100 28 STOCKHOLM

SWEDEN

TELEFON: 08/ 652 85 85

TELEFAX: 08/ 650 21 20

POSTGIRO: 79 47 81 - 5

Naverok

Di çavkaniyeke Tirkî de Nalî- Mahmûd Lewendî

Tayek Porê Spî (çîrok)-Qedrican

Serzulût (çîrok)- Zinarê Xamo

Helbestek Ji Ebdullah Peşew

Yadnameyekî Mindalêkî Felestînî Le Beyrût da (çîrok)- Letîf Helmet

Kilama Bava Îvraîmî- Mûnzûr Çem

Sanika Lazê Pîrê û Saye Moron- Mûnzûr Çem

Melay Gewre - Cemşîd Heyderî

Newroz û Serbitackirina Qublenameya Giyan- Ehmed Huseynî

Çîroknivîsekî Kurd; Nîzar Mihemmed Seîd - Xelîl Dihokî

Helbestek Ji Xebat Arif

Li ser Dîwana Melayê Cizîrî- M.Emîn Narozî

Gotinên Peşîyan- Mistefa Îbrahim

Legel Goranî Nemir da- Ehmed Dilzar

Qesîdey Rabîrdû, Qesîdey Ayînde, Dîdarek Legel Adonîs- Hendîrên

Hunerî Însanekani Sereta- Reza Ellamezade (Wergêr:N.Rezazî)

Mîrûrî Zeman- Kerîmî Husamî

Sûrax (çîrok)- Celalî Mîrzakerîm

Dîwanî WAN: Xebat Arif, Berroj Akreyî, Mewcûd Saman,

Heme Ebbas, Kerîmî Dafî'î

Ta Şikofey Sûrî Kirasêk û Hunerî Wergêranî Şê'ir- Ca'ferî Şexulîslamî

Nalî Leberdem Projey Xwêndineweyekî Nwê da- Bextîyar 'Elî

Efsane Bo Mindal- Wergêr: Bedran Ehmed Hebib

Kurdiska Författarförbundets Litterära Magasin / Sverige

Di çavkanîyeke Tirkî de

NALÎ

Mahmûd Lewendî

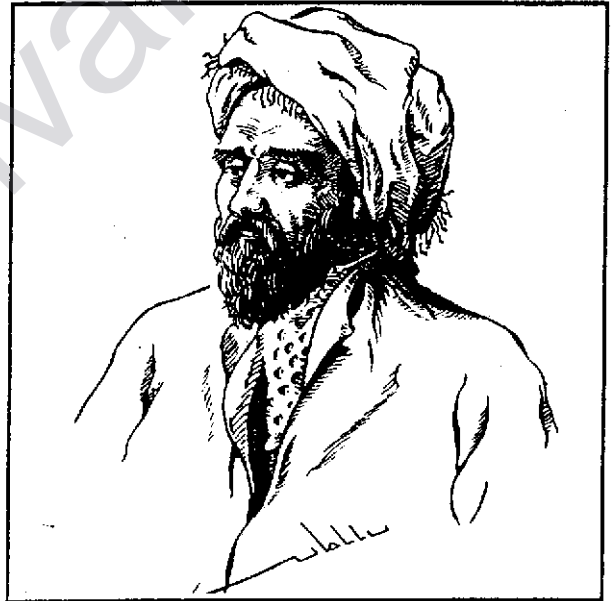
Derheqê şairê klasîkê Kurd, Nalî de bi taybetî jî alî Kurdên Başûr ve li Kurdistanê Iraqê gelek meqale, lêkolîn û kitêb hatine nivîsîn. Ji wan lêkolînan bê guman yên herî bi nav û deng yên **Mes'ûd Muhammed û Mela Ebdulk-erîmî Muderrîs** in(1).

Li vê derê ezê bi dûr û dirêjî li ser jiyana Nalî ranewestim. Tenê ez dixwazim bala xwendevanan bikşînim ser nuxteyê ku ew jî cih û tarîxa wefata Nalî ye.

Çimkî, der heqê Nalî de, çî Kurd çî jî biyanî bin, gelek tarîx û cihên muxtelef nivîsîne. Mesela gelek kesan nivîsîne ku Nalî çûye Şamê û li wê derê wefat kirîye. Li gor hinekan jî li Mekkeyê wefat kirîye. Dîsa tarîxa zayîn û mirina wî jî weha nivîsîne:

1800-1856 (M. Emin Zekî, Xulase Tarîx el-Kurdistan, r: 358)

1798-1855 (Elaeddin Secadî, Mêjûy Edebî Kurdî, r: 214)

1797-1855 (Thomas Bois, L'Ancyclopedie d'Islam, r: 484-485)

1791-1855 (Qanatê Kurdo, Tarîxa Edebyeta Kurdî, r: 5)

1800(?) - 1871/1872 (M. E. Muderrîs)

û F. Ebdulkerim; Diwanî Nalî, r: 23-27)

Nalî li gor yek ji wan tarîxên jorîn di salên 1800'î de li gundê **Xakûzol** nêzîkî Suleymaniyê ji diya xwe bûye. Navê wî yê rastîn **Mela Xidir** e. Xwendina xwe li Kurdistanê tamam kirîye. Li gelek ciyan maye û geryaye, wek Suleymanî, Sine, Seblax, Helebce, Şam, Mekke, İstembûl û hin gelek bajarên din. Bi Kurdî, Farisî, Erebi û Tirkî zanibûye û bi van zimanan şî'ir jî nivîsiye. Diwanek wî bi Kurdî heye. Dişa li gor yek ji wan tarîxên jorîn yan li Şamê yan jî li Mekkeyê wefat kirîye.

Nuxteya ku ez dixwazim diyar bikim ew e ku di çavkanîyek Tirkî de bi hin ma'lûmatên cuda, behsa Nalî hatiye kirin. Navê vê çavkanîyê "**Osmanlı Müellifleri**"(2) ye ku ji alî **Bursalı Mehmet Tahir Efendi** (3) hatiye nivîsîn. Di 1915'an de bi herfên Erebi wek sê cild hatine çapkîrîn. Paşê di 1972 û 1975'an de bi herfên Latîni li İstembolê hatine çapkîrîn.

Her sê cildên Osmanlı Müellifleri ji şa'ir û edîb û tarîxzanan bigre heta behsa matematîkçi û corafyacıyan jî dike. Her sê cild li ser hev 1250 rûpel in. Nêzî 150-200 rûpelên wê behsa alim û şa'ir û edîbên Kurdistanê dike ku ji wan hinek ev in:

Abdurrehman Xalis Talebanî,
Mewlana Xalid,
Kurdî Hasan Efendî,
Ebdulhelîm Germiyânî,
Ebubekîr Goranî,
İbrahîm Burhaneddîn Goranî,
İbnî Resûl Muhammed Zekî Suleymaniyeyî,
Kurdî Muhammed Efendî,
Katîp Mustafa Kurdîzade,
Muhammed İbnî Ebdurresûl Berzencî
Mela Xelîlê Sêerti,

Zehawî Muhammed Feyzî Suleymaniyeyî,
İdrîsî Bedlîsî,
Şerefxanê Bedlîsî,
İsmail Heqqî Babanzade,
Ebdurrehman Sureyya Suleymaniyeyî,

Şêx Rezayê Talebanî

Behsa **Nalî** di cild: 2, rûpel 284'an de ye. Agahdariyên ku Bursalı Mehmet Tahir dide di berhemên ku heta nuha derheqê Nalî de hatine nivîsîn de tune. Çimkî B. M. Tahir ji me re sê nuxteyên girîng ên derheqê Nalî de nîşan dike:

1-Nalî di 1290 Hicrî=1873 Miladî de wefat kirîye.

2-Nalî li İstembolê wefat kirîye û gorra (mezal) wî jî li İstembolê, li **Goristana Karaca Ahmet** e (Karaca Ahmet Mezarlığı).

3-Nalî bi Tirkî jî şî'ir nivîsiye.

Nuha jî ew malûmatên ku di Osmanlı Müellifleri, cild:2, r: 284 de ji teref Bursalı Mehmet Tahir Bey hatine nivîsîn li gel wergera wê ya Kurdî em li vê derê pêşkêşî we xwendevanan dikin.

« NALİ MOLLA HIZIR »

1290 = 1873

Doğumu Süleymaniye'ye bağlı bir köyde, tahsil ve terbiyesi maniye ile Karadağ kasabasındadır. Kürdce Divân olduğu gibi üç da da bed'iî san'atlarla süslenmiş şiirleri vardır. 1290 tarihlerinde şerifden dönüşünde İstanbul'da kalarak zamanı âlim ve şairlerini dir, hürmet ve ikramlarına mazhar olmuştu. Bir müddet sonra vefat rek Karaca Ahmed mezarlığına defn olundu.

Şühâne — neş'eli — şiirlerinden :

Geli tesbih ü gelî bâde — Geli nakş-ı ruh-i sâde
Senin derdinle dünyada — Neler çekdim neler çekdim

Osmanlı Müellifleri, cild:2, r:284

"Nali Molla Hızır
1290=1873

Doğumu Süleymaniye'ye bağlı bir köyde, tahsil ve terbiyesi Süleymaniye ile Karadağ kasabasındadır. Kürdçe divanı olduğu gibi üç lisanda da bedîî sanatlarla süslenmiş şiirleri vardır. 1290 tarihlerinde Hacc-ı Serifden dönüşünde İstanbul'da kalarak zamanın alim ve şairlerinin takdir, hürmet ve ikramlarına mazhar olmuştu. Bir müddet sonra vefat ederek Karaca Ahmet Mezarlığına defn olundu.

Şuhane neşeli şiirlerinden:

Gehî tesbih u geh bade
Gehî nakş-ı ruh-i sade
Senin derdinle dünyade
Neler çekdim, neler çekdim"

Kurdiya wê nivisa Tirkî:

"Nali Mela Xidir (Xizir)

Li gundekî Silêmanî ji diya xwe bûye, tehsil û terbiya xwe li Silêmanî û qeza Qeredax'ê girtiye. Li gel diwana wî ya Kurdî, bi her sê zimanan jî şî'rên wî yên bi hunera peyvan(wişe) xemlandî hene. Di 1290'î de jî Hecê vedigere tê li Îstenbolê dimîne, jî teref şa'ir û zanayên hevdema xwe gelek tê ecibandin û teqdîrkirin. Piştî demekê wefat dike, wî li Goristana Karaca Ahmet vedişêrin.

[Çarînek] jî şî'rên wî yên xweş û nazik:

Geh bi tesbih û geh bi bade
Geh bi nexşê ruh-î sade
Digel derdê te, li dünyê
Min çî kişand, min çî kişand."

(1)-Çend kitêb û meqaleyên ku derheqê Nalî de hatine nivisîn ev in:

-**Mes'ûd Muhemmed**; Çepkêk Le Gulzarî Nalî, Le Çapkirawekani Korri Zanyarî Kurd, Bexdad, 1976, 282 r.

-**Mela Abdulkarîmî Muderrîs û Fettah Ebdülkerîm**; Diwanî Nalî, Le Çapkirawekani Korri Zanyarî Kurd, Bexdad, 1976, 752 r.

-**Ebdulxaliq Ma'rûf**; Diwanî Nalî Kê Rast e? Bexdad, 1984, 176 r.

-**Muhemmedî Mela Kerîm**; Nalî Le Klawrojney Şe'irekaniyewe, Çapxaney Eka-demiyay Îraq, Bexda, 1979, 96 r.

-**Ma'rûf Xeznedar**; Diwanî Nalî w Ferhengî Diwanî Nalî, Bexdad, 1976

-**Elaeddîn Seccadî**; Mêjûy Edebî Kurdî, Çapxaney Ma'arif, Bexdad, 1952, r: 214-227

(2)-**Bursalî Mehmet Tahir Efendî**; **Osmanî Muellifleri** 1299=1915, **cild: 1**, Meral Yayınları, İstanbul, 1972, 480 r.,

Hazırlayanlar: A. Fikri Yavuz, İsmail Özen.

-**Bursalî Mehmet Tahir Efendî**; **Osmanî Muellifleri** 1299=1915, **cild: 2**, Meral Yayınları, İstanbul, 1972, 446 r., Hazırlayanlar: A. Fikri Yavuz, İsmail Özen

-**Bursalî Mehmet Tahir Efendî**; **Osmanî Muellifleri** 1299=1915, **cild: 3**, Meral Yayınları, İstanbul, 1975, 320 r., Hazırlayan: İsmail Özen

(3)-**Bursalî Mehmet Tahir Efendî** di 1861'an de li bajarê Bursa'yê hatiye dünyê, piştî xwendina xwe di ordiya Osmanîyan de bûye zabît, paşê bi rutbeya yarbayî malûl (emeklî) bûye û di 1924'an de jî li Îstenbolê wefat kiriye. Nêzîkî 16 kitêbên wî yên çapkîrî û heft kitêbên wî yên neçapkîrî hene.

TAYEK PORÊ SPI

Qedrican

Ûro, sibehê di ber eynê re derbas dibûm.

Min di nav porê serê xwe de tayekî spi dît...Mîna brûska nav şeva tarî, diçirisi...

Gava çavê min pê ket, vecinîqîm; mîna ko ji nişkave şûrek li serê min keve. Nola ko yek ji ezmên dakeve û di destê wî de aleke spi hebe û mizgîna mirinê bide min. Min fam kir ko derdekî bê derman e, yan ji tayek ji tayê kefen e...

Ey tayê spi! Min tu rengê spi mîna gewrbûna te reş û tu nûr, qandî nûra te tarî nedît. Te her tiştê spi li ber çavê min reş kir, heta ronîya hêv û tavê, heta ronîya herdu çawan. Û te her tiştê reş ji li ber çavê min spi kir, heta qijika reş, heta bext û dilê reş.

Ey tayê spi! Te xwe di kîjan pencerê re avête ser serê min û te di kîjan rê re xwe gi-hande cênika min?! Tu çawan di vê zevîya reş û tarî de, tek û تنها, bê heval û hogirk-arî bimîni? Qet çavê te ji vê tariya reş natirse?!

Ey tayê spi! Ez nizanîm xwe çawan ji te xelas bikim û çawan ji te birevim!

Tu fêdeya wê ji min re nîne ko ez te ji cihê te bixşînim yan ji te boyax bikim. Ez nax-wazim ko di nav du misibetan de biminim: misibeta derewan û misibeta pîrbûnê...

Ey tayê spi! Ez dibinim ko tu xwedî dek û rip î, tu hêdika di guhê cîranê xwe de dikî "kur û pis" û tu wan dixapîniko ew ji mîna te

bîbin. Û cilên ko te li xwe kiriye ew ji li xwe bikin. Tu dixwazî di nav vî diyarê bêdeng û bê gir-gêç de, ceng û cidalekê çêbikî da ko her kes di bin lîngan de biperçiqe. Tu mîna insanê spi dikevi nav welatê reşikan û wan dixapîni û tu wan rebenan ji xwe re dikî kole û bende.

Ey tayê spi! Tu kî yî, kê tu şandiye û karê te li ba min çî ye? Heke tu mêvan î, kanê izin û destûra ko min daye te? Heke tu bi hevalî hatiyî cem min, ez wî hevalê ko min bi xwe re bibe gorinê naxwazim. Xwedê zane tu mîna wan maran î ko hêlinê her tebayî kuna xwe dizanin.

Ey tayê spk! Min pîr ji te gili û gazin kirin, lê ez dibinim ko ez ne rast im, dîsa tu ji her tiştî, ji her kesî bêtir li ba min bi rûmet, li ber çavê min bi qedr dimîni. Serê min ji te re zozan û pîroz be. Tu ji xwe re -mîna tu dix-wazi- tê de vegevize.

Ez dizanîm tu rêberê mirinê yî, rêberê wê rêyê yî ko tu rê lê nabe. Çima ruyê xwe tîrş bi-kim? Min ji xortaniya xwe tu xêr nedît ko ji pîrbûna xwe bitîrsim. Min şeraniya dinê tam nekir ko talbûna axiretê madê min tîrş bike.

Wey li ser seran û li ser çawan tu hatk ey tayê spi...!

(Ji kovara **Ronahî**, no:13, 1943, r:7)

SERZULÛT

Zinarê Xamo

Li gundekî bi navê "Gundê Bêxwedî" xortekî bi navê Beko hebû. Ne hemû malbatên gund ba jî, lê hinekên wan hêviyek mezin ji Beko dikirin. Car caran gava gundî li hev kom dibûn, ji hev re digotin:

- Wê ji Bekoyê me, merivekî gelekî jîr û zana derkeve. Maşalê tiştê neyê serî, Xwedê ji me re bisitirîne.

Meh û sal derbas bûn, Beko jî wek hemû insanî mezin bû, baş-xerab ji xwe re malek çêkir. Û ji vê jî muhîmtir, peyaki bi ziman jî jê derket. Wisa ku, li cimaetekê çaxa gotin li gotinê diket, kêmkî dikaniyê bi ser Beko xista; zimandirêjekî têra xwe bû. Vê yekê jî hêviyek mezin dîda gundiyan. Ji xwe re digotin:

- Yê me ye, bivê-nevê wê rojekê ji me re bibe.

Di vê navberê de tiştê qet di hesêb de tunebû hat serê Beko; ji Xwedê de li gor heval û hogirên wî, porê wî zûtir weşiya. Serê wî bû wek kundereki qaşkirî. Li ser vê, gundiyan navê wî kirin Serzulût. Êdî li gund dema qala Beko dibû, gundiyan digotin, "Bekoyê Serzulût wiha kir, Bekoyê Serzulût wiha got..."

Navê Beko yê nuh tavilê li nav gund belav bû. Roj hat heta meriv negota "Serzulût" hema hema tu kesî Beko nas nedikir.

Roj hat Serzulût jî wek her insanî kal bû. Û tiştê pîrr tabîye ku gava meriv kal bibe

hin kul û êş ji xwe li meriv bidin der. Nexweşiyê nedîhişt rebeno ber xwe bibîne, hema hema bûbû insanekî nivmeru, tim zer û zuhumî bû.

Lê derd û kulên Serzulût bi nexweşiyê tenê jî neman, piştî vekirina "dikana aqil" (belê we çewt nexwend, dikana aqil; yanî aqil difrot. Li gor bawertiya wî, gundiyan wî muhtacê aqil bûn û ew jî li ba wî hebû). Xwedê teala îbretêk din bi serê wî. de anî. nîzanîm ez çawa bibêjim, hema li ciyê rehetiyê "ba" bi ber diket. Wexta çend kes li dora xwe bidîta, ya jî li civateke şên rûništa, hema di ciyê xwe de xwe dibir û dianî û digot "çuzzz, çuzzz" ba jî ber xwe berdida. Lê di destpêkê de fisên pîrr genî nedikir, bes "çûzîn û kuşîn" jê dihat.

Her çuqas van fisên Serzulût bala gundiyan dikşand û gelekên wan ji ber vê bîna pis pozên xwe digirtin jî, lê li alî din jî pîrr kesî digot:

- De tişt nabe, here were "ba" ye, piştî du deqîqan wê belav bibe.

Gundiyan "Gundê Bêxwedî" navekî din li Serzulût zêde kirin, navê wî kirin "Serzulûtê Fisek." Li oda gund, yan jî li çolê dema du kes dihatin ba hev, ji hev re digotin:

- Ma te bihistiye, dibêjin Serzulût cardin çi fisek genî kiriye? Dibêjin wisa kiriye ku

kesên li dorê, ji bîna gêj bûne û dawîya dawîyê mecbûr mane rabûne pozên xwe girtine. Yê din:

- Lo tu bi xatirê Xwedê diki tu yê dev ji fisên Serzulût berde, ji xwe ew dizanin ku fisên wî giş genî ne. Hema heta jê tê bîra fisên bike. Bi fisên himam germ nabe birako!

- Rast e, ez jî dizanim "bi fisên himam germ nabe." Îcar ez fahm nakim ji bo çi dike?

- Malava tu bi qedrê Xwedê diki, bes lo! Ez naxwazim bi seetan bi ser fisên Serzulût bi-peyvîm. Lê madem te pirsî ez ê bibêjim: Ew bawer dike bi vê yekê wê bigihîje derekê...

Li Gundê Bêxwedî axaftinên wisa çend salan dom kirin. Lê heger çawa bû rojekê Serzulût ji nişka ve ji ortê beta bû. Gundî bi vê be-tabûna Serzulût mit û mat man, ji hev re gotin:

- Gelo ev mêrik bi ku de çû û çi bi serî de hat?

- Lo de a bi xêr ku çû, qe nebe em ji "kûrên" wî xelas bûn. Bi wan "fisên" genî ne bes mejiyê me xera kiribû, hêdî hêdî exlaqê zarokên me jî xera dikir.

Hîn vê munaqesê di nav gundiyan de dom dikir, sibakê zû bi rezaqa rojê re bi gurmîn û bi dengê ecêb re hemuyên gundiyan bi qiç û pilên xwe ve ji nav nivînên xwe yên germ hol bûn. Bi holbûnê re qirîn û qajewajek kete nav gund, hey hewar, her kesî ji xwe re bi alikî de baz da; "erd dihejîya", "zelzele" bû. Piştî bistekê xaniyên gund giş hulweşîyan. Xaniyên mezin û biçûk, baş û xerab hemuyên wan bi erdê re tep û dûz bûn; bes ji hinekan yek diwar, yek pang li hewa mabûn. Kusêxê Serzulût ji xwe jî xilik-milikan hatibû çêkirin, tew kevir li ser kevir nemabû. Piştî ku toz û dûman belav bû, dinya hinekî ji hev kêş û fêş bû millet dest pê kir li birîndar û miriyên xwe gerîya. Çend gundî ji hatin ser "xerabê" kusêxê Serzulût. Ji gundiyan yekî keserek kûr kişand û got:

- Erê law Serzulût! Me jî hêviyek pîrr mezin ji te dikir, me nizanibû ku roja bê û biqewime tuyê birîndar û miriyên xwe ji li erdê bihêli..

Piştî vê "tofana" giran yên mirin mirin û yên birîndar jî kesî xwe lê nekir xwedî, hemû wisa giş li wê çola Xwedê man...

Lê kesên hîn li ser nîgan bûn û dakanîbûn bimeşin, gişa bi yek devî gotin - te digot qe ji berê de gişan tuyî binê zîmanê hev kirine. - :

- Ev war êdî ji me re nabe, divê em ji xwe re serê xwe bigrin û bi derekê de herin.

Welhasil hemuyan qella xwe kirin yek û berê xwe bi çol û çepelan de kirin. Baş nizanîbûn wê bi ku de herin. Lê di nuxta ku divê ew ji "Gundê Bêxwedî" dûrkevin tu dubendî di navbera wan de tunebû. Axir, bûn wek nokên tu li tahtê xe, ji hev pengizîn, her yek pekiya derekê.

Piştî demek ne pîrr dirêj gelek gundiyan Gundê Bêxwedî çûn li welatekî bi navê "Welatê Hepîka" bi cî bûn. Ehîlê Welatê Hepîka ji wan re digot "macir û serreş."

Welatê Hepîka welatekî gelekî xweş bû, (ne bes ji alî hepîkan ve, yanî ji alî xwarin û vexwarin û rehetiyê ve, her wisa ji alî xweşikîya tebiyetê ve jî) kêfa gundiyan "Gundê Bêxwedî" ne îş ji vî welatê wan ê nuh re hatibû. Gelekên wan bawer nedikirin ku bi rastî li vî welatî ne, ji xwe re digotin belkî tiştên dibînin xewn û xeyal in. Li hember pêşketin, medeniyet, xweşikîya Welatê Hepîka mit û mat diman, devê wan jî hev diçû. Pîrên wan di dilê xwe de digotin, "a divê meriv li vir bijî, ma yê me ji jîyan bû?"

Rojekê ji rojan du mahcîrên Gundê Hepîka di kuçên bajêr de ji xwe re tirral tirral digeriyan; hew carê diitin ku waye Bekoyê Serzulûtê Fisek ji hember vê tê. Li hev sekinin. Li hal û demên hev pirsîn. Û dûre jî yekî ji mahcîran ji Serzulût re got:

- Serzulût! Ma tu û van derana? Me jî digot gelo hela ka çi bi serê te hatiye?

Serzulût bi murûzekî tal:

- Ma wê çi were serê min?

- Ma ez çi zanim! Hema tu wiha li ser nîga wenda bû. De guh medê. Ma tu ji zû de yî li vir î?

- Te dit, tu wiha ji nişka ve wenda bû, me jî got Xwedê neke nebe ku li derekê tu hatibe girtin ya jî... ma meriv çi zane, hezar qeza û belayên dinyayê hene. Ma tu ji zû de li vir î?

- Wele ev salek min e ku ez li vir im.

- Maşalla, waye tu berî me hatiye bavo...

Li vir Serzulût gotina gundiye xwe birrî:

- Ê min... ez, ez bi karekî hatime vir, lê min hîn bi ser hev nexistiye...

- Erê ez fahm dikim...

Piştî çend gotinên ji der û doran, yê mahcîr

disa:

- Serzulût, gotin eyb nebe, lê ez ê tiştêkî bibêj-
im. Mêze, qey nuha tu ji dizanî ku çi hatiye
serê me, (Di vir de Serzulût di mana "erê" de
serê xwe hejand, lê pê re ji hinek mizici) em
mahcîr bûne û bi van welatan ve derketine.
Maşalê tu li vî welatê xerîb jî wî pişikê xwe yê
berê nedomîni! Te di do, gundê me bû û em
xwe bi xwe bûn...

Li vir Serzulût destê xwe di serê xwe yê zulût
da û bi hewa alîmekî got:

- Rast e, bi hawê berê êdî meriv nagihîje tu
derê! Divê jî îro û pê ve meriv tiştê ku wê bêtir
deng derxe bike. Ku ne wisa be, ne kes meriv
dîbihîze û ne jî bala xwe dide meriv. Tiştê mer-
riv dike divê deng bide deng...

Herdu seriyan jî zêde dirêj nekirin, xatir jî
hev xwestin û her kes bi rîya xwe de çû.

Demek dirêj wisa derbas bû, lê belê çavê tu
kesî jî li Serzulût neket. Gundiyên wî hine-
kan digotin "Êdî peyê bi rî û rehman e, qey jî
ber wî pişikê xwe fedî dike, lema nayê nav
milet". Hinekan jî digot:

"Na, ew bavê pişikê xerab e, miheqeq tiştêkî
dike ku bêtir "deng" derxe."

Lê di vî nabênê de rojekê xeberek li nav
mahcîrên Gundê Bêxwedî belav bû, gotin Ser-
zulût gelekî bêhal e. Gundiyên wî yek nekirin
dudu tavilê çûn. Lê belê jî çûyina xwe jî
poşman bûn. Zengilek di destê Serzulût de bû,
her kesê ku silav lê dikir û li halê wî dipirsî,
wî jî zengilê xwe li ba dikir, digot "ring ring"
silava wan werdîgirt. Mivan giş mit û mat
man, gotin:

- Serzulût ev çi "zengil e?"

- Ev? Ev, aletê çekirîna birûraya giştî ye. Bi
vî zengilî em ê bala cihanê bikeşînin ser doza
xwe. Bi kêmasî jî 15 rojan carê ez ê vî zengilî
bigrim destê xwe û bi nav millet kevîm, "ring û
ring, ring û ring." Wê bala dinyayê dagere ser
dengê zengilê min. Ji bo ku em jî vî halê xer-
ab xelas bibînin û kanibînin vegerînin gundê xwe,
divê zengilê me her lê keve.

Piştî ku gundiyan şevbuhêrka xwe kirin û
çûn, bi rê ve jî hev re gotin:

- Xwedê zane Serzulût xirîfî ye, qey nêta wî
heye xwe bike pêkenîne xelkê. Hineka jî di-
got:

- De qey nexweş e, hişê wî ne li serî ye, jî pesn
dipeyive...

Demekê jî bi wî hawî dom kir. Serzulût bi
rastî jî jî 15 rojan carê dadîket nav bajêr, diçû
ciyên ku gundiyan wî lê rûdiniştin "ring û
ring" zengilê xwe lê dixist.

Wextek jî bi vî hawî derbas bû û gundiyan
Serzulût jî hêdî hêdî xwe fêrî "zengilê" wî ki-
rin. Vê rewşa Serzulût heta rojêke biranîna
zelzela Gundê Bêxwedî dom kir. Civînek jî bo
biranîna zelzela bû, gelek kes hatibûn civînê.
Li alîkî axaftin dibû, li alîkî jî millet jî xwe re
ketibû şewr û mişewran. Di vî nabênê de den-
gekî wek zengil jî nav millet hat bihistin. Her
kesî berê xwe bi aliyê deng ve kir. Serzulût li
pê bû. Got:

- Ev çi bédengî ye? Tu dibê qey axa gorran bi
ser we de hatiye reşandin. Ka ez mizgînekê bi-
dim we, bira kêfa we bê, hinekî ruh bi we de
were.

Wiha got û çû li orta sahnê sekîni, jî paxla
xwe zurnak derxist û dest pê kir "zirrr û zirrr,
zirrr û zirrr..." zurna xwe lê xist. Ji nav millet
dengek bilind bû:

- Serzulût, îcar ev çi ye? Berê "zengil" bû, îcar
bû zurne?

Serzulût:

- Êdî bi zengilî bir û raya giştî çênabe, kes den-
gê meriv nabihîze. Ji bo ku meriv kanibe
baştir dengê xwe bighîne cihanê, divê
îstrumentekî (alet) meriv ê baş deng derdixe
hebe. Zengil tiştêkî pîrr îptîdaî ye, bi tişt-
mîştên wisa, bi van metodên klasîk, bi vî wela-
tê pêşketî êdî meriv nîkane bala xelkê bikşîne
ser doza xwe. Divê em jî wek her kesî him xwe
û him jî alet û edewatên xwe yê propogan-
dayê nuh bikin. Û di vî warî de "zurne" wek
dermanê çavê kul e, jî ber ku berî het tiştî den-
gê wê pîrr e û bi tesîr e. Û jî îro û pê ve ez dev jî
zengil berdîdim, dest bi zurnê dikim; him jî jî
heftê carê ez ê lê xim. Hûnê bibînin bi vî zurnê
ez ê çi felekê rakim! Û cardin got: "zirrr... û
zirrr..." Hemuyên mêvanan revî revî xwe avê-
tin der. Dema millet jî hundur derdiket, di derî
de yekî jî yekî re got:

- Law ma ê xelkê mezin dibin baqil dibin, ê me
mezin dibin dixdrîfin.

Stockholm, 1986

Helbestek ji

Ebdullah Peşêw

KOSE*

Hatin hatin
Kose hatin!
Hatin hatin
Derge daxen kose hatin:
"Heyaran û meyanan
Ya xwa dakate baran
Bo feqîr û hejaran."
Kesên derge le rûy kose nekatewe;
Salehaye,

Tewnî diro heldebestin
Kosekanî em dinyaye!
Salehaye.
Derwazey asman daxirawe
Çawman, wek pûl,
Be zerfî reşî ruxsarî
Kosekanewe nûsawe!
* * *

Salehaye,
Beqed espêy tifokanman,
Be qed rişkî tûke serman,
Hewrî belên bem xake da têdeperê w
Dilope baranêk naye!
* * *

Salehaye,
Salehaye,
Nazanîn kililî asman
Le gîrfanî xoman da ye!
* * *

Hatin hatin,
Kose hatin!
binzimaniyan,
hezar û yek zurnay tiyaye-
Gwêtan bigrin tênekeve,
Peyjekeyan, dendey rûtî birsiye-
kane-
Wiray serbanekantan bin, sernek-
ewin!

Hatin hatin
Kose hatin!
Eger dergeyan rahejand,
Minalekan fêrken, bilên;
"Bon dê
Bonî bêganî dê
Bon dê
Le erd û banan dê."

(Hewlêr - 1973)

*Kose: Le salî wişk û bê baran da, bew kese delên kose ke rûy xoy be tenê reşka be malan da bisûrêtewe bo ewey baran bibarê w pele bikewê, em wişe kemêk çiyawaze le "Bûke be Baran."

YADNAMEYEKÎ MINDALÊKÎ FELESTÎNÎ LE BEYRÛT DA

Letif Helmet

Firokeke roy. Minaleke le çaleke hate derewe w le pal dareke da danîşt û destî be gîrfanî da kird û pareyekî tiya da dozîyewe w le ber xoye we gutî:

-Eme ew pareye ye ke daykim le Qudis dayimê, biryarim dabû du qelemî ciwanî bo xom û Fatimey hawrêm pê bikirim. Ay Fatime giyan. Axo êsta to le kwêy? Lêm bibûre, eger em pareyem be bê to xerc kird. Ay çend xoş bû, beyaniyan pêkewe rojanekeman deda be şitî ciwan.

Firokeke hatewe. Minaleke xoy xizane naw çalekewe w kewtewe qise kirdin.

-Ay hawrêkem. Fatime giyan bibûre ke rojê le rêy qutabxane seyri deftereketim kird. Laperreyekî be destimewe heltişiya. Min lew rûdawe zor peşiman im û hemîşe daway lêburdinit lê dekem. Belam ax firokey Zayonî hezaran tawan deken û daway lêburdin le kes naken û le kirdinî çepelî xoyan peşiman nabinewe. Min zor riqim le firoke

ye. Firoke dêwêkî êsk qurs e w demî pîrr e le agirî merg. Belam le gel eweş da min le firoke natirsim. Min zor azam. Îtir daykim delê:

-Yasir gewre bûwe, le firoke natirsê..!

Xelki xêwetgakeş basî azayî min le daykim debîstin û dema w dem bilaw debêtewe w ke cengawerekani Felestîn be xêwetgakeman da guzer deken. Basî min debîstin û ewaniş delên:

-Yasir aza ye w le firoke natirsê..!

Ke bawkişim serî lê daynewe w parey damê lêy wernegirim. Daykim rûdawekey bo degêrrêtewe. Û bawkimîş delê:

-Yasir gewre bûwe, aza ye..!

Ca ew sate minîş ber ew binkey cengawerekani Felestîn derom û debime fidakarî niştîmanî xom. Lê pirsrawî cibexane delê "çi çekêkit dewê?", delêm:

-Firokeşkên.

Lew kate da naleyek hat û dûkel le zewî helsa w minaleke pêkenî..!

[Letif Helmet; **Dengxoştirin Mel** (Honrawe w çirok bo minal), 1983, Çapxaney Newres-Silêmanî, rûpel: 3-4, transkripsiyon: M. Lewendi.]

KILAMA BAVA İVRAYİMİ

Münzür Çem

Bava İvrayim lazê Sêy Rızay o. Leqeva xu ya bine ki "Bira" wa. Yanê cı ra hem vanê Bava İvrayim, hem ki Bira İvrayim. O, hem hetê çekestene ra, hem ki hetê qesêykerdene ra mordemêde zof cı ra amaye biyo. Uzay ser o ki dewlete têy qariya, wasto ke eve çêşitê êy bido kistene, werte ra wedar o. Pêniye de Qaymeqamê Xozati rozê wesêneno cı beno. Eke nisenê ro qesonê xo qesêy kenê qedenenê, Bava İvrayim urzeno ra Xozat terk keno sono Sine(Şine), çê misayivê xo. Sine, dewa aşira Qırxon a, girêdayiyê Xozati wa. O ra avê ki, wertê Qırxû û Şixhesenû de qewxêda gırse tê ra biya. O mordemo ke Bava İvrayim têy misayivênî gureta, namê xo Silêman o, o ki a qewxa de eve destê dêy biyo dirvetin. Yanê eve destê Bava İvrayimi. Misayivênî ki, waxto ke cemat biyo, amê hurê, o waxt zuvin de gureta. Çi esto ke çıqaş ke amê hurê ki, ê mordemê Qırxonizi dêyme kinê xo terk nêkerdo.

Tavi heto bin ra ki, terefê dewlete na mesele rındek zono û wasto ke cı ra istifade bikero. Naye ser o ki, memûrê dewlete kewtê binê çêngê mordemekê Qırxonizi, tız kerdo, rısvet do cı, eve o qêyde kistena Bava İvrayimi ser o amê hurê. A sewe ke Bava İvrayim Xozat ra sono uza beno mêmman, Silêman qerar dano cı ke bıkisone. Roza bine sodır urzenê ra, ara xo kenê, Bava İvrayim êno verê çêvêr. A deqa de mayina xo ki uza hazire bena. Nêvındeno, xatır wazeno, sono lewê mayine, çiturr ke lınga xo erzeno zengu ke aspor bo, pêy ra nanê pı ra. Çêrêde zê Bira İvrayim, a

deqa de uza êno kistene.

Mı verê coy ra zonêne ke Bava İvrayim ser, kılame êna vatene. Ez xêlê kewtû ra dime, mı a kılame pers kerde, waxtê ra têpiya ki fiste ra xo dest. Çi esto ke kaseto(band) ke mı de ro, eke ê kami yo nêzonen. Çi ke namê vatoxi ser o çino. Mı nat-dot ra pers kerd, hevalê mı ra vake " Kaset ê Aliyê Qızı yo". Hama ez rınd ki nêzonen. Beno ke ê juyê bin bo.

Heto bin ra ki, qaset kan o. Vengê vatox zelal niyo. Tayê çeküy(kelîmêy) estê ke mordem fam nêkeno. Kêlimê ke mı bese nêkerdo tesbit kêrine, hurênda dine mı tol verda, noxtêy(...) tê lewede kerdê cı. Ez omıd ken ke wendoxû ra juyo ke ine zoneno, namê mı ser, adrêsa kovara "Wan" rê rusneno, ma na kêmên werte ra dame we.

Zeke mı têsbit kerda, kılame niyanên

α Vaji, vaji

"Vazel!

Wax de Pir bavayê xo ser vaze!"

"Pir Bavayê mı

Tekito şiyô Xozato vêsaye

Cêno begligêna Kırmanci".

Cêr o tekito amo Şinewa (Şina) vêsaiye

Heq(...)

Sêy Rıza vano:

"Bava! Mordem nêsono

Çê dısmên de mêmman nêbeno

Mordem nêvırazeno nêerzeno

Dirvêta dısmên ser

û xo dest ra bıko melem nêkeno."

Vano:

"Bavo! Nê teresû ra dayma

Vêjina bêbextiye

(...)

Ma ra fetelnenê".

Vano:

"Çift gına ro lazê to

(...) de çift pera".

Sêy Rıza vano:

"Cigera mı,

Linga berze zengûyê mayina qire

Bıçarne terefê Çê Dursin Axay".

"Bawo zalimû mezal ve ma nêdo

Linga lazê to eve zenguyê mayina qire

nêresa".

Ax vaji, vaji

"Vaze!

Pir Bavayê xo ser vaze!

Axdado Binê de

Vengê şin û şuware êno

Şix Hese

Biral!

Durbe cêno qoltix pençere ra
Şêr keno,

Vano:

"Tersa mı çı ke

Derdê aşirû Bavayê to de

Bavayê to tê de xo ra kêrdi raji"

Êno! Êke Bava êno pêyê çêveri

Sêy Rıza çêverû kilit keno,

Zere nêverdano

Vano:

"O ke lazê mı bo

Sono destê dîsmenê xo de

Sahiyênê keno!

Wax vaji, vaji, vaji

Pir Bavayê xo ser vaji

Pir Bavayê xo ver komete viraşi,

Ser o tarix yazmîs kêri,

Weşiye bıkeri vaji

Zu mordem ke ware de bîmano

Sêy Rıza vano:

"Qe marê(...)

arêkerdax: Malmîsanîj

FOLKLORÊ MA RA ÇEND NUMÛNEY

IN Weşanên Jina Nû

KITÊBEKE NÛ

Folklorê Ma Ra Çend Numûney (Ji Folklorê Me Çend Numûne), ji terefê endamê Yekîtiya Nivîskarên Kurd, Malmîsanîj ve hatiye hazir kirin. Kitêb li ser Folklorê Kurdîya Dimilî ye, 319 rûpel e. Tê de du rîsmê Kurdên Dimilî yê ji sedsala 19'an jî hene ku yekê jî wan em li vê derê çap dikin.

Kurdes Zazas-Dessin de F. de Myrbach, d'après des photographies de la mission.

1881'di çend Kurdê Zazay (No rîsim F. de Myrbach'î fotografanê mîsyonî ver o viraştö.)

SANIKA LAZÊ PÎRE Û SAYÊ MORON*

Arêkerdox: **Mûnzûr Çem.**

Beno nêbeno, waxtê de welatê de Pirê ve lazêde xo ra benê. Nê hurdemêna, tuwayêde xo çinebeno, zof feqirên oncenê. Lazê Pire her tim urzeno ra, sono birr ra koliyû keno topi, beno çarşi de roseno, di quris kunê ra dest, xo rê sono pê çi-mi cêno.

Rozê têpiya hen keno, waxto ke êno çarşi, niyadano ke tayê domoni ha yê lewê raye der ê, bociyê (lêyirê kutik) dest der o, wazenê ke êy bikisêne. Nêvîndeno sono lewe, ê di qurisonê xo dano dine, boci cı ra cêno xelesneno, beno çê. Eke sono çê, maye dest de boci vênena, vana ke:

-Towoo biko, biko! Ma eve xo vêsani me. Ma werdo mendo o? To na boci ça têy ardo?

Laz cuwav dano, vano:

Tu wa nêbeno dayê. Rısqê her çi Heq dano.

Werte ra ke tanê vêreno ra, lazê Pire rêyna koliyû beno roseno, têpiya di qurisi kunê ra dest, sono çarşi ke xo rê çi-mi bijêrone. Na ra ki niyadano ke domonû hawa, çêlikêda pisinge fista ra xo dest, wazenê ke aye bikisêne. Hama uza, ê di qurisonê xo dano dine, têpiya a çêlika pisinge ki xelesneno, tekneno sono çê.

Pire ke aye vênena, êyni zê virên vana:

Towoo biko ,biko! Ma eve xo vêsanime. Ma werdo menda a ke tu şiya to a arda?

Laz ki têpiya onca vano?

Tu wa nêbeno dayê. Rısqê her çi Heq dano.

Waxtê ra dime, lazê Pire eke têpiya

sono koliyû beno roseno, di qurisë ke kewtê ra dest, ine cêno êno çarşi ke pê çi-mi bihêrno, niyadano ke domonû ha wo çêlikêde mor fisto ra xo dest, wazenê ke êy bikisêne.

Hama nêvîndeno, tekneno sono, ê di qurisonê xo dano dine, çêlikê mori cı ra cêno, xo saneno raye tekneno sono ke, şêro çê. Eke tayê ca sonê, çêlikê mor kuno ra zon, qesêy keno, vano ke:

-Ez lazê sayê moron û. Ez bûne vîndi, piyê mı eskerê xo kerdo top rusno, ero mı cêrenê. Tı mı bere, dafikê vıraze mı cı ke. To ze ke hen kerd, di morê şay ênê ke mı berê, ez van:

-Sima şêrê, ez ve na mordemêk ra piya ême.

Ma ke şime lewê, piyê mı zof sa beno, pêniye de ki to ra pers keno, vano:

-To lazê mı xelesno. Vazel! Çı wazena dan to.

Eke to ra hen pers kerd, tı ki vase ke:

-Ez çiyêde bin nêwazen. Moreka binê zonê xo bide mı, bes a.

Eke a to nêdê, tı biherediye pêy ser bê, ez ki kun ra to dime, to teqiv ken. O waxt o mecbur maneno veng a to dano, to pêy ser çarneno ra, moreke dano to.

Na qesêykerdena ra dime kunê ra raye ke şêrê. Daye de lazê Pire niyadano ke raye pırrê morona. Cêreno ra çêlikê mor ser, vano:

-Raye tê de mor ê, gereke ez çi tur şêrine?

Lêyirê mor vano:

-Mı na wo sorê xo dardo we, ê mı

vênenê. Meterse endî qarîsê to nêbenê. Payno cine so.

Na qesî ra dime kunê ra raye, sonê lewê sayê morû. Sayê morû çî tur ke çêlikê xo vêneno, zof sa beno. O ra dime ki zeke verê co çêlik vato, pers keno, vano:

-To lazê mi xelesno. Çî wazena, vaze dan to.

Lazê Pire vano ke:

-Ez wariyetê dina nêwazen. Moreka binê zonê xo bîde mi besa.

Sayê morû qewl nêkeno û moreke cî nêdano.

Naye ser o lazê Pire heredîno, xo sakeno raye ke şêro çê. Çî tur ke hen keno, lazê sayê morê kuno ra dêy dime, o ki sono. A deqa de cêniya sayê morû mêrdê xo ra vana ke:

-Mêrik! E ma xo ra tek zu laz ma ra esto. Moreke wasta wasta, tuwa nêbeno, cî de va lazê ma pêy ser racêr o.

Eke cêniye na qese vana, sayê morû vengê lazê Pire dano êy çarneno ra, moreke dano cî. Eke dano cî ki keno temêy, vano:

-Tî na moreke bere. Eke to çî waxt wast, zon tî ra ke. Waxto ke to zon kerd tî ra ki dî morê şay vêjinê. Ê to ra pers kenê, vanê:

-Emrê to çî o? Tî kena xirave ya ke kena şên?

Tî ne hen vaze, ne ki hen. Xo rê mal-milk, dewlemendên bîwaze.

Lazê Pire eve o qêyde xatîr wazeno, rêyna kuno ra raye, tekmeno sono. Hona ke raye ra wo, moreke vezeno zon keno tî ra. Çî tur ke hen keno, rastî ki dî morê şay vêjinê, vanê:

-Emrê to çîk o? Tî kena xirave, ya ke kena şên?

O vano:

-Ez ne ken şên ne ki ken xirave. Eke ez şune çe, wazen ke bivênine ke non biyo dêyra, êrjiyo pê ser. Ê vanê:

-Ya tuwa nêbeno.

Lazê Pire çî tur ke sono çê, niyadano

ke zê wastena dêy biyo, non çê de êrjiyo pê ser, biyo dêyra.

Hama nêvîndeno, roza bine vengê maya xo dano, vano:

-Dayê!

A vana:

-Vaze lazê mi.

Vano:

-So mi rê çêna pasay bîwaze.

Pire o waxt vana ke:

-To xo sas kerdo bîko? Ma kami me, çêna pasay kam a. Pasa qe çêna xo dano feqironê zê ma?

Laz vano:

-Tî qarîsê cî mebe, so bîwaze.

Pire ke lazê xo de çare nêvênena, urzena ra xo pîsena tê ra, tekmena sona çê pasay. Eke sona uza kursiyê xwendiyon ser o nisena ro. Zeke nisena ro, pasa vano ke:

-Pira mi, tî sas nista ro. Bê naza, na het de ronise.

Pire cuwav dana, vana:

-Nê pasayê mi, ez sas ronênistûne. Ez amûne çêna to lazê xo rê wazen.

Pasa naye ser o vano ke:

-Mî dî quyi dê vîrastene. Juye de sarêy, juye de ki cendegi estê pê ser. Te de cayê dî tenû mendo. Eke sîma şertonê mi miyarê hurêndî, zê iyê virênu, ez sarê to û lazê to ki cî ra ken, sîma erzen ê quyû.

A vana:

-Şertonê xo vaze pasayê mi.

Pasa vano:

-Verê çêverê mi ra, hata verê çêverê to gereke bax baxçe bo. Çewres miya sure wazen, zu pîrên** ra... Astor war û wirt ra... Şuwane, bilûre pî ro do hazar qêyde ra... Koskê to ki zê koskê mi bo. Eke sîma na şertê mi ardi hurênd, tu wa nêbeno, çêna xo dan lazê to. Eke sîma nêardi hurênd ki, zeke mi va, sarê sîma cî ra ken.

Pire urzena ra tekmena sona çê, şertonê pasay lazê xo ra vana.

Naye ser o lazê Pire moreke vezeno,

zon keno ti ra. Dı morê şay vêjinê, vanê:

-Vaze! Tı kena xırave, ya kena şên?

O vano:

-Ez ne ken xırave, ne ki ken şên.

Uzay ra dime ki şertonê Pasay cı rê qesêy keno. vano ke:

-Wastena mı a wa ke, sîma nayine bi-yarê hurênd.

Ê vanê:

-Tuwa nêbeno û benê vindi sonê.

Roza bine sodır Pire ve lazê ra urzenê ra kE şertê ke pasay cı rê nê ro, tê de amê hurênd, hal biyê. A endi o ra dime sonê lewê pasay, pasa çêna xo dano lazê Pire, vêyve de zof hewl kenê, lazê Pire ve çêna pasay ra eve o qêyde ra zewejinê.

Na ra waxto ke çêna pasay kenê os-pore, a vana ke:

-Gereke cariya mı ki mı de bêro. Ez bê cariya xo nêson. Naye ser o cariya finê ra cı, têy rusnenê.

Eke werte ra tenê waxt vêreno ra, çêna pasay rozê moreke fina ra xo dest. Çitur ke fina ra xo dest ki zon kena ti ra, têpiya dı mori vêjinê. Pers kenê vanê:

Vaze! Tı kena xırave, ya ki kena şên?
A vana?

-Mı, cariya mı, kosk û çiyê mawo bin berê wertê Qere Dengiz de ronêne. Mêrdê mı ve maye ra ki hen rut-rupal, va astorû ver a werte de bîmanêne.

Roza bine sodır, Pire ve lazê xo ra hesar benê ke çêna pasay ve cariya xo ra wertelx de çinê, her çiyê xo ki tê-piya werte ra dariyo we, biyo vindi şiyô. Hurdêna piya hen bêçare manenê. Danê xo ro, berbenê, jivenê, feqet tu-wawo ke dest ra bê ro çino. O ra dime ki sonê lewê pasay, mesele cı rê qesêy kenê, vanê hal-mezal niya ro, çêna to ve cariya xo ra biyê vindi.

Pasa vano:

-Mesulê çêna mı sîma yê. Sîma rê çewres roze musade. Na çewres roze

de ya çêna mı vênênê, ya ki ez sarê sîma dan pı ro.

Naye ser o ki Pire ve lazê xo ra kunê tengêda girse, nêzonenê ke se bikerê. O sire de kutik ve pisinge ra niyadanê ke halê wayironê xo rınd niyo, wertê xo de qesêy kenê, vanê ke:

-Na wayirê ma, ma rê êligênêda he-nêne kerde ke qe nina hesavkerdene. Ey ma merdene ra xelesnayme ra. Ewro ki o ve xo kewto tenge, ma ge-reke cı rê yardım bikeme. Hala şime bifetelime, çiyê bese nêkeme xeverê çiyê bihesnime?

Hen vanê û urzenê ra kunê ra raye teknenê sonê. Xêlê fetelayis ra dime, dewê de rastê dı cênîyû ênê. Niyadanê ke cêni ha yê nanê hurê. Teka juye aya bine ra vana ke:

-Mesela ninû biya mesela çêna Pasay. Ayê çê xo û cariya xo gureto, bar ker-do şiya wertê dengiz Qere Dengiz de no ro.

Pisinge ve kutik ra çitur na qese hesnenê, sanenê cı sonê dengiz Qere Dengiz. Tavi kutik azne zoneno, o sevev ra gore ki pisinge keno poşt, kunê dengiz sonê. Sonê sonê, pêniye de ki xo resnenê koskê çêna pasay. Eke kunê zere, cariya ine vênena, xevere dana çêna pasay vana:

-Kutikê ma ve pisinga ma ra na yê amê.

Hama daye de kutik ve pisinge ra ki niyadanê ke cariya çêna pasay cênike niya, cuwamêrd o. Rêyna ke o birakê çêna pasay o, feqet verê coy ra ve nıka, xo zê cênike do naskerdene.

Na ra heto bin ra ki çêna pasay, şayêna kutik û pisinge ra sık kena. A ve birakê xo ra wertê xo de qesêy kenê, vanê:

-Nê amê hama beno ke xıravê eve ma bikerê.

Uzay ser o ki danê pisinge û kutik ro, ine kenê tever.

Çi esto ke pisinge ve kutik ra kosk ra duri nêkunê. Wazenê ke sola çismê xo ra moreke gino, ayê bivênê. Tavi moreke bereqina, koti bena bibo bêlû bena.

Çêna Pasay ve cariyê xo ra ki aye de moreke ser o qesêy kenê, vanê:

-Ma naye gereke rind wedarime.

Pêyê conî ki çêna pasay moreke kena pîrnika xo, eve o çêşit dana we.

Eke pesewe êna kunê ra, pisinge teknena sona lewe, fetelnena ke moreke vezo hama dest ra nino. Dimê xo kena ra derg, pê fetelnena, feqet onca bese nêkena. Naye ser o kuna ra merû dime, mereyê pê çêna. Çi ra vana ke:

-Dimê to barikek o. Hala dimê xo derg ke, sola ti moreke pîrnika çêna pasay ra vezê. Eke to no bese kerd, ez qarsê to nêben, to verdan ra.

Mere tenê fetelneno, pêniye de ki moreke vezeno, dano pisinge. Naye ser o pisinge êy verdana ra, tekneno sono.

Pisinge ve kutik ra endî nêvîndenê, kunê ra raye, pêy ser cêrenê ra. Waxto ke kunê dengiz ki têpiya kutik pisinge keno poşt, ke biyaro na ver. Eke tenê ênê raye lete kenê, kutik hpisinge ra vano ke:

-Moreke bide mi, tenê ki va mi de vîndero.

Pisinge qewil nêkena. Vana:

-Bira kutik, ti nefsetenik a. Nika ti moreke çêna, raye ra moseyê rastê to êno, ti wazena ke êy bijêrê burê. o waxt ki moreke fêkê to ra ginena waro, dengiz de bena vindi sona.

Kutik îsrar keno, vano:

-Eke ti moreke medê mi, ez to erzen uwe, têyna teknen son.

Naye ser o ki pisinge mecbur manena, moreke dana kutik. Wertê ra ke tenê senikek vêreno ra, zeke pisinge vato, mosêy rast ênê. Çi tur ke rast ênê ki kutik loweno, xo avê erzeno ke ci ra juy pê bijêro. Tavi daye de moreke fek ra perena, ginena uwe ro. Eve o hal aye

kenê vindi. Çi esto ke destonê xo ki bine ra ci ra nêşunê. Dengiz varnenê ra, sonê hard. Uzawû vîndenê. Wertê xo de qesêy kenê, vanê ke:

-Moreke bereqina. Axir pêniye de mosû ra zu nê zuyo bin, aye qilotneno ro. Ma naza vîndime, niyadime. Morde-mê na dormi her roz sonê mosiyû pê cênê anê. Rozê nê rozê beno ke moseyo ke moreke qilotna ri, ma êy bivênime.

Hen eve o qêyde rozê, di roj, hirê roj vîndenê. Waxtê ra dime niyadanê ke têpiya tayê mosêy ha yê ardi, moreke ki ci ra zerê juy de bereqina. Pisinge nêvîndena, xo nana ro, bêveng teknena sona nêjdi, hama bena ê mosi ro û remena. Wayirê mosi ferq kenê, kenê hala-hula, nanê ro dime, çî esto ke pisinge era dest nêkuna, remena sona, ci ra kuna duri. Endî nêvîndena, moreke zerê mosi ra vezena û ave kutik ra kunê ra raye sonê. A roza ke xo rasnenê çê ki, roza pêyêne bena. Roza bine endî pasa Pire ve laji ra kisenno.

Lazê Pire çî tur ke moreke cêno, zon keno ti ra. Têpiye di morê şay vêjinê, pers kenê vanê:

-Emrê to çik o? Ti kena xirave, ya ki kena şên?

O vano:

-Koskê mi, çiyê mun o bin va têpiya bêro hurênda xo. Pasa ki va mestê sodir urzo ra, niyado ke verê çêvêr de cil rakerdê. çêna dêy ve birakê xo ra ha yê kewtê tê virare, te de hewn der ê.

Rastî ki çî tur ke o vano, hen beno. Roza bine sodir urzenê ra ke koskê dine û çiyê dinewo bin na wo hurênda xo der o. Çêna pasay ve "cariya" xo ra ki ha yê verê çêverê pasay de, tê virare de hewn der ê. Naye ser o pasa sarê ê hurdine dano pi ro. Pire ve lazê xo ra ki eve rehetiye, hêyatê xo devam kenê.

*Na sanîke mi rê, qezayê Gimgim(Varto) ra dewa Gestemerd ra Besere qesêy kerde.

** Miyê ke zu cîsn ra yê û êyni waxt de biyê.

MELAY GEWRE

1876-1943

Cemşîd Heyderî

Pirtûka bi navê "Melay Hegre" ji aliyê Mumtaz Heyderî ve, bi zaravayê soranî û bi tipên erebî hatiye nivisandin, kontrola wê ji aliyê Kerim Şareza ve hatiye kirin, pêşgotina wê Dr. Izedîn Mustefa Resûl nivîsiye û di 1975'an de ji li Hewlêrê hatiye çapkirin. Temamiya pirtûkê li ser heşt beşan hatiye amadekirin:

- 1- Şairê Zana.
- 2- Şairên Kurdateyi.
- 3- Dûrbîniya Melayê Gewre di derheqê lawên Kurd de.
- 4- Şîrên Siyasî.
- 5- Mafê Jinan.
- 6- Perwerdekirina Zarûkan.
- 7- Redkirina Felsefa Kevneperestî.
- 8- Giranbihatiya şîrê li nav neteweyê Kurd.

Pêşê em ê nasandina pirtûkê, bi du xalan bigirine ber çavan. : a) Bi kurtî jiyana Melayê Gewre û berhemê wî. b) Şîrên wî yên di biwara kurdîyê û mafê jinan de.

Di beşa yekem de nivîskar M. Heyderî bi vî awayî Melayê Gewre dide nasandin: Nete-
weyê Kurd her çiqas neteweyekî jêrdest û paşkeftî bûye û tu zemanî xwe di wilatekî de yekgirtî û serbest nedîtiye; herdem êrişên dagirkirinê, şer û qetliam, zordarî û hejarî, nezaniyên û perîşanî bi ser ve hatine, lê ew dem bi dem li her guncikên Kurdistanê bûye û dengê xwe derxistiye, bi qehremanî li ber xwe daye, bi merdayetî serihildan kiriye, êriş kiriye; çî çîn yan bi bir û bawerîya zanayekî, yan jî bi dengê şairekî gelê Kurd hişyarî û tevger kiriye, serkaniya tevgera rizgarixwaz bi pêwîst û hêvî daye.

Mela Mihemedê Koyî, kurê hacî mela Evdulayê Celizade ye, ku navdarê bi "Melayê Gewre" bû. M. Gewre di 1876'an de ji dayik bûye, di temenê pêncsalî de diya wî miriye û di temenê heftsalî de dest bi xwendinê ki-

riye. Wî di 14 saliya xwe de li cem bavê xwe li xwendinê domandiye û di 18 saliya xwe de jî icaze wergirtiye. Piştî mirina bavê M. Gewre, ew di temenê 19 salî de nasnavê "Reis-ul 'ulama" girtiye. Hin berpirsyariyên Melayê Gewre ku wergirtiye, ev in:

- Di 1912'an de bûye miftiyê Koyê.
- Di 1915'an de bûye endamê encumena wilayeta Musilê.
- Di 1919'an de bûye qazî.
- Di 1924'an de ji bo şeş mehan bûye endamê encumena damezrandina Iraqê.
- Piştê jî Melayê Gewre bûye qaziyê Koyê, ta 1928'an û dest ji kar kişandiye.
- Melayê Gewre 14 kitêb bi zimanî erebî nivîsine. Herwiha çend berhemên wî yên bi kurdî jî hatine çapkirin. Yek ji wan pirtûka "Diyarî Mela Muhemmed" e, ku cara pêşî di 1927'an de li Riwandîzê çap bûye. Cara duyem ew pirtûk di 1943'an de, piştê jî li Hewlêrê çend cartirîn hatiye çapkirin. Diwana wî ya bi navê "Fîrî Fîrî Qel Fîrî" di 1957'an de hatiye çapkirin. Herwiha sê beşên "Tefsîrî Kurdî le kelamî xudawendî-Tefsîrî Qur'an"ê jî hatine çapkirin. Beşa yekem di 1968'an de û beşa duyem di 1971'ê de çap bûne.. (*). Lê çapkirina beşa sîyemîn, ne diyar e ku kengê hatiye çapkirin!

Hin helbestên Melayê Gewre ku di derheqê kurdîyê da nivîsine, ev in:

- I -

*Heta demîrîm le bo Kurdan denalîm
'Îlacîyan çon bîkem hewar be mal îm
Feqîr û cahîl û ne xwêndewar îr
Le lay new î beşer bê qedîr û xwar îr
Le gel yek bedrewîşt û bed nihad îr
Le boye wa kesad û bê mîrad îr
Le 'îlm û me'rifet rût îr be kullî
Xeyalî xawe layan fikrî millî
Hesûd îr boye bazaryan kesad e*

Nezanîn boye taetiyan fesade
 Le ser 'erdî ewî kurdî zimânî bê
 Le lay waye ebê sûk û nezan bê.

- II -

Be rişî pan û pîrçî pîr le espê
 Binaxey îşî Kurdan çon deçespê
 Be keşkol û stwal û feqîr û zîlet
 Mihale kaki xom teşkîli dewlet
 Hemû bê hoş û bê goş û nezan în
 Îdarey mulk û dewlet çon ezanîn
 Ûmêdu qet nebê Kurd bête dewlet
 Le bedbextî ew êsta bote sê let

- III -

Mîr yexey xom le boye dadedrim
 Êwe nabîn be hiç mîr demrîn!
 Debê mîr keyfî çim be dinya bê?
 Qewmî mîr wa rezûl u rîswa bê
 Bêkes û bêder u feqîr u hejar!
 Bê ser u serfiraz, bêserdar!
 Ewey rîgay le Kurdan gorî
 Le 'netî xwa le elhed u gorî.

Melay Gewre di helbestên xwe de doza xeb-
 ata çekdarî kiriye û weha gotiye:

Tîfeng u top u teyar peyaken
 Be 'ezmî dîn u dinya rû le xwa ken
 Wek şer werne meydan ceraret
 Be xîret bîn, be xîret bîn, bexîret.

Melay Gewre di qesideyeka xwe de bi di-
 rêjî behsa xebata gelê Kurd kiriye. Li vir bo
 xwendevanan çend malik pêşkeş dikim :

Ewey Kurd bê le neslî bab Adem
 Êyşeki Turk u godîrêjî Ecem
 Qurî kam cê bigremwe bo tan
 Bo birayani Cezîre w Botan
 Xemî dinya bikeyn be ser xoman
 Bo ezizani Erzerom u Wan
 Nawî Kurdî nema le nêw Turkan
 Petî Turkan u gerdênî Kurdan
 Êwe her çend ke qewmêki zorin
 Faydey çî ye tuxmî xo xorin.

Ez ê dawîya nivîsa xwe bi malîkeke Me-
 layê Gewre binim:

'Umri xolan meden be xorayî
 Têbikoşin be 'ilm u azayî.

Helwesta Melayê Gewre di derbareya ji-

مه‌ لای گه‌ وره

مه‌ لای محمده‌ دکی‌ لای

نورین

ممتاز حیدری

بیتا هور و نووی

که‌ وید اشاره‌ نا

nan a di encama bîr û bawerîyeke bingehîn a
 felsefî û civakî de kûr bûye û timî jinan jî bi
 beramberîya mêran hesibandîye. Melê di
 malbata xwe de hiç ferq nexistiye navbera
 qîz û lawan. Herweha wî fetwe daye, ku di
 meseleyên şerî'etê de jin û mêr mîna hev bê-
 tin hesabkirin. Wek nimûne: Gotîye, ku di
 dîtina hîvê ya jî bo cejna remezanê de, ferqa
 jin û mêran tune. Mela hiç qebûl nekiriye,
 ku keçek yan jinek bi zor li mêran bêtin
 mehrkirin. Çend beytên wî yên li ser mafên
 jinan ev in li jêr:

Bîlên be qewmî Kurdan destî min û da-
 mênyan

Eyb e be heqî Yezdan jinhênan û telaqdan.

Li deverêke dîn weha gotiye:

Jin eger be hurmet bê, bê zîlet û zehmet bê
 Be terbiye û xizmet bê, dilguşad û lêwxer-
 dan

Kurî debê wekû şer aqil û dana û dilêr

Be dil xenî be çawtêr, serdar û merdî mey-
 dan

Li deverêke dîtirê jî weha gotiye:

Terbiye le lay dake, dak çabê ewlad çak e
 Bab le esla bê bak e ferqêki naka çendan

Dak mamostay fitri ye, teşkîlet le wî ye
 Madî ya manewî ye (rişd) e ya le rê ladan.

* Ew zanîyariyanem le kitêbî "Be Serhat u
 Jijani Mele Muhammedî Koyî -le nûsinî Eb-
 dubxaliq Elaedin.. Necef., 1974 wergitîwe..

NEWROZ Û SERBITACKIRINA QUBLENAMEYA GIYAN!

Ehmed Huseynî

1- Xwe Libakirina Agir

Xwelibakirina te, gurrina wêneyên bişaftî di tava hivê de û biskên te stiran in, qaçax in, şewatên navdar di herikîna xewnên te de, lêvên te yên birew di çirisandina kenê himan de, di serpêhati û sawa guran de, kulilkan bi xunava agirinî dinuxumîne, bi ser bédengiya çarmedor de hehecik û mizgînxêran dibarîne.

Te ewrên mişt hêsir dikîşkişand zewiyên çavliremana sermest, fixana te gul vedidan û roka Sîpanê xwe bi awirên agirperestan dipêça, dûmana te dipêliya û hesreta dayikên reşgirêdayî, xewna bapir û şehidan bi xwe re wînda dikir...

Me xweliya te bi hemû hişên xwinê ezber kir. Me jîndariya te bi çeperên matmayî parast. Me sûlavên xwe di naveroka rengê te de, di çepkên dîroka te de hilandin û li ser spehibûna sirûda oxirê, me cendek û buharên serberdayî raxistin. Me destên xwe davêt guliyên te yên zêrînî, me dilê xwe davêt nav guregura hewldana te û evîna çiyân xetireyek bêrawestan bû...

Te xwe li bakir û şeva me xwekuştina pin-pinikên xatirxwestinê dihat xemilandin. Li ser zîzbûna ebrûyên te, li nik xwelibakirina stêrkên nûrijayî, kerwanan bargeh û kônên reş vedigirtin.

Ji bêçarî dihingivîn bejna binefş û lalan û li toza ahengên kevnare rast dihatin, serûkaşî rûbarên MEZOPOTAMYAYê dibûn û diweşîyan. Mîna pelên payizê jî dara xewnê diweşîyan. Mîniya wan heft ber bû, û jî agirê şeva pirozwer hesinkarekî rûbedew berbanga niştîman ya dijwar û çetin, bi giyanê xwe re, banga wêranker û boş dipijî-qandin!

Ey agirên vê êvara kavihbûyê!!

Ey rojçebûna şewata xunc û şaxan!!

Giyanpijnooo!!

Sersal e û lûtken çiya yên payedar û

xoşewist, yên ku serê xwe danine ser zendê ZENDAVISTA, yên ku bi qebqeba kewên kovandar û pirdax hatine lorandin, hêdî-hêdî xwe û biraninên xwe dispêrin agirgeha rokê.. Hêdî-hêdî çîrên bendixanan vêdikevin û sîbera KAWA ji pencereya şeva zikreş diherike, perdeyeke agirinî li tazîbûna berfê dike. Rojêke nû tê, li tenişt berû û şengebiyan rûdinê. Agirêkî newrozî ye û bi hilperikîna sinoran gurtir dibe.

Ferhenga bendemanê bi sema û tîna govendên rengo-rengo diqîçqîçîne. Ezmanê stemkar û nijadperestan jî nû ve xweliya êvaran werdigerîne zîmanê kuştin û serjêkîrîna fenerên azadî û mehrevantîyê. Xwelibakirina te şox e û di çavên te de toven lîlandîneke bêhempa amade ye.

Li ser eniya te ey agirê dîrketî ji kezeba min, wê navên me yên şikestî û rengtarî geşbûna xwe bidomînin.

2- Şahnaziya Avê

Di neynikên te yî şelû de, tuxmên hewara xwe vedîştartin. Nijdeyên hespan di toz û rewrewka rêçên te de, û girî û rimbazên binçikyayî berbendan hişyarî dilovanîyê dikin. Şahnaziya te bi me dadibû, em tîtir dibûn û bi salan tov û terkên xewnê tî diman. Tîna kezeba me bi lawîk, xoşxan û dilokan nedîşkêst, lê di herikîna sirûda te de, di bîntengiya elfabeya te yî dilkêş de, di xaçerêkên xuşexuşa te yî rewan de biyabaneke zelal û keşxe dibîkîkîvî.

Me nimêja xwe ya dawîn, nimêja herî dirêj di hişê lavlav û hîro de, li bin sîya baskên FERAT kuta kiribû, em berzûrî jena dilê te dibûn, berzûrî esmanekî dergehgirtî û zeyzefûnên tîrsayî di lêvên te de dibûn. Me xwe davêt pêxêra Tembûra te, zû bi zû te bi tiliyên xwe yî hinekîrî giyanê me mist dida û kenarên birêveçûna te bi derkêşana me yî bejîndar şîn dihatin. Di xelmaşbûna çavên me de nexşeyeke bi simbilên bê baran, gulwazeke

bengîn diteqîya. Keskesoreke rengtûj xwe berdida hedana lerza te û di gerdena te yî zîvin de xwe diparast ji desthîlatdarên ken û kêfxweşiya şevbuhêrkên te, xwe çem dikir hêlîna sînga te, xwîna te dikeliya û canê te disincirî û qolînca te yî ku ji ber termê Helebçeyê mabû, ji xwe re, ji taya çîyan re, ji şebnema destê sibê re û ji çûkên malwêran yên bêrikirinê re kiribû balgeha sermedî ya ji maç û rengên qedexekirî yên ala avê...

Ey avên vê êvara bextreş!!

Ey sorgulên vê Adara dîlşikesti û radest!!

De kelekên şîniyê rawestînin.

De bedewbûna avê bîlvînin.

De rêberên nenas di neynikên reştariyê de, bi qurtên ronahiya hêjayî hinî melevaniya bédengîya sînoran bikin!

De di sersala bîranînên malkambax de, peşkên azadiya şepal bihingivînin mijankên Xabûr û stêrkên bizdayî dawerivînin ji spîndarên bendmana bêol!!

Av e û bi aviya goristanên belavkirî di ser dev re çûye...

Av e û cokên poşmaniyê dtzivirin himbêza umîdên serjêkirî...

Av e û pêl bi pêl xwe dîghîne reva niştîman û li ser kurtepišta vê xewnê lehiya eşqê dipûnîje, û gîhayê jîbîrkirinê zarokekî avîni û gîrnîjîna hetavê dizê.

3- Bûyer û Rûpelên Axê

Maka te ya ji hevokên cengê, ya ji vecinîqandîna talan û êrişan, ya ku di gulîstana vê sosretê de gulîne birîndar û jîbîbûyî diafirîne. Maka te û zîngezinga hêz û betalyonan di bejna te de, bejna te ya ku me bi gulwazên rengîni hûnandibû. Ma kê em hinî stuxwariyê kirine, ma kê em ji himbêza te ya dilovan û berfireh revandîne?

Hê eşqa me pîtanokên te yên kehrebani bi şîr venekiribûn, hê tu di pêçeka şevên havîne de bûyî, tu di dergûşa bîranînên pirik û dayikên xemgîn de bûyî, "bi guhdaneke nazenîn û bê vaj" tu bi hetava destê sibê re dikeniyayî, te çandîna mēweyên hebûna xwe di werzên Rojhît de kuta dikir, em ji bi bîhok û hîrmîyên te, bi xwîna maka te ya berfinî bi rivîna gerdenîka te yî dilrevîni nehatibûn kedikirin.

Me dilê xwe ji şûnşopa axa te guvaşt, me

canê xwe li ber gavên te vedida, lê hemû koramar û tûpişkên di bin çermê te de, bidîlşadî, bi rojçebûn û rojmirîna me vedidan...

Me xwe newqî şîlan û sosinên te dikir, me bi hayedarî deşt, zozan û daristanên te mist didan, me karexezalên te, pezkûvî û keroşkên te parastin ji çavnebarbûna biyanîyan, û tu di kulîlka emrê xwe de bûyî ey xaka ku ji ber sîm, dahol û leşkerên tolaz mayî!!

Em.. Neviyên te yên bê nav û paşnav. Tuxmên ku di zîkê MÎDYA de hatin avdan û perwerdekirin, pikolîyê, dilîyîyê, xwîmîjîyê em dan ber pêlên xwe û mîna qîrşîkên li ber bayê, em li ber vîzevîza axîna qulopazihev dibûn û mîna qeyîkine bê melevan, em di lehiya gazî û hewarên te de çûn destê mirîna bê bav û dê û careke din em li dilovaniya te poşman dibûn!

Ey axa tarîstana kurdnas!

Ey balendeyên Newrozîstana ku nayê bilêvkin, ey çûkên sergerdan. Ey goristanên ku di pencên axê de çavvekirî xew kirine!!

Werin! Ax e û bîna xwêdana bapîran ji awazên çîryayî difûre..

Kildankên baajar û gundan hildiperîkin mijankên westyayî, girayî û ji bazînen zemîna diltenik bêperr mayî... Werin!!

Li ser bergên sotayî yên vê êvara dadayî hevdtîtin ditewire, û ji qîrika vê bahozê dengê bilûrê zelal û hêmin diherike.

Çar qulingên perşîrkî, bi hev re li esmanekî nûhilatî temaşê dikin. Û bi dilsojîya stîrana axê xwe dadîdin asoya firîne...

Bi cejna arîni me serdemên te bi dar vedîkin û maçîkirîna hinarkên te mebesta pêdariya me bû. Jîyana me bi çemên te dest pê dikir û hebûna te ji bi mirîna me herikandîna xwe berdeham dikir.

Bi tirêjên maka te di lalbûna şevê de, me dida dû sîbera rûmetê, û herdem desmalên şîniyê te, çerxên berbadbûyî yên ronahiya te di guldankên tenhatiyê de şîn dihatin û bi rondikên gunehkariya bêpayan hişin dibûn, ey axa ku por sipî kiriye ji bûyeran.

Buhara 1992

GOTINÊ PÊŞÎYAN

Berhevkar: **Mistefa İbrahim**

Van gotinên pêşîyan li mintîqa Qerejdaxê hatine berhev kirin, ji ber wê yekê di awayê tewandina verban de hin ferqiyet xuya dikin. Wekî li şûna "ew dixwe" li vê mintîqê "ew dixwi" tê gotin. Her weha dema nuha ya fiila "bûn'ê ji weha ye: li şûna ku bibêjin "ev e" dibêjin "ev i". Her weha di telafûza hin gotinan de ji mirov ferqiyetekê dibîne, wekî **gûz=gwîz, kor=kwîr, şûr=şwîr û hwd.**

A

Aqilê giran barê giran.
Aqilê sivik barê giran.
Aqilê heft pîreka di serê mirîşkek gêj da ye,
serê sibê nikilê xwe di gû da dike.
Aqilê sivik barê giran.
Axa rabûn hingirna (pevçûn), feqîr û xizan
çûn li ber nîga.
Axa xulam e, xulam tol taji ye.

B

Behsa gur i, gur hazir i.
Bejn hakimî yi, mal mutribî yi.
Berf sarya xwe nahêle.
Beroşê go:"binê mi zêrin i", çoçikê go:"ez ji ku
têm?".
Beroşê gotiye di min da wer goşt kelya, heskê
gotiye ez ji ku têm?.
Beroxê çê li ber kozê xuyayi.
Beroxê çê li ber makê xuyayi.
Bext nadim bi text.
Beza pisikê heta kadînê yi.
Bi 'ilmê mela bikin, bi fê'lê mela nekin.
Bi kevçî berevki, bi çoçikê bela kir.
Bi qirş û qala xani çê nabe.
Bi xêra hevala gihişt cara (çiya).
Bi zanîna zana(**zaneyan**) bikin, bi kirina wan
mekin.
Bi şev bilbil e, bi ro pişkul e.
Bi şîr bi ewê li cem xwedî bi.
Bibiri zimanê xwi, bikiri ciyê xwi.
Bifroşe kerê reş, bixwe xwarinê xweş.
Bira avis be, çawa be wê bizê.
Bira bi hespê bi, ne bi stiyêr bi.
Bira bira yi, bazar cuda yi.
Bira bira yi, bazar xuyayi.

Bira bir bi, bira kûr bi.
Bira gayê min sor be, bira cot neke.
Bira hêra law xwar helaw.
Bira kê minî kere ku diherimê hûr li ber e.
Birîndar bi birîna xwe zane.
Bizin bi dizî herî nêrî, wê dîsa ji bi eşkere
bizê.
Bizina kurmî ser şahviyê(**çavî**) nebi av ve-
naxwi.
Bû peyvek xweş, nebû qîra reş.
Bûk li ser hespê yi, kes nizani qîsmetê kê yi.
Bûka malê histûna nava malê.
Bûka malê histûr e, birîna pîrê kûr kûr e.
Bûka metê, bê xatir û bê rûmetê.
Bûka salê qeşmera malê.
Bûkê pê û par, şivano ço û dar.

C

Cil û çapût kirin hustyê wî.
Cixara ber bayê kirine ser kayê.

Ç

Çav bi gulilê ketiye!
Çav i kil i, dawî şil i.
Çavê kwîr ji ê çeliqî çêtir i.
Çek a herkesî yi, nefis ne a herkesî yi.
Çeplê rovî nagiyê tîrî, dibê tîrî tîrş e.
Çê kiro bi xwe kiro, xera kiro bi xwe kiro.
Çêlê mara bê jahr nabin, çêlê şexa bê sur na-
bin.
Çi tê serê meriya ji destê ziman i.
Çiya çuqa bilind bi, rê vê dikevê.
Çûk bi rev de, teyr bi serê xwe difire.

D

Da min mistek, xist min bihostek.
Dehê Kanûnê rojê berê xwi da havînê.

Derdê qerraş av heri ser aş.
 Destê gurî ketiye hebûna duniyê.
 Devê birayê bê par i.
 Dewlemend têkevin behrê nafetisin.
 Dewran ketiye filan, mirin ketiye milan.
 Dijminê baqil ji dostê himaq(*ehmaq*) çêtir
 i.
 Dil pîr nabi.
 Diya dîza du tîra diki, yek ji kêfa yek ji tîr-
 sa.
 Diyarê bilind ji hevalê (*cîranê*) xirab çêtir i.
 Dîtin û gotin nabi yek.
 Du seriyê berana di beroşkê (*beroşek*) da
 nakelin.
 Du'a sifra hazir i.
 Dûro bi nûr o.

E-Ê-F

Erd bifroşe bavan, xanî bikire ji lawan.
 Eysîka şerê xera kir deşt û berê.
 Ez qîza kerê me jina mêrê çê me.
 Êg(*Êku*) xwi mezin biki kêr dîkevi, ê rast bi
 nakevi.
 Feyda gavana siyarbûna kera ye.

G

Gebûle xwedî qebûl e.
 Go rîyo navê mi li te kumê mi li serê te.
 Golîkek vîjo navê garankê xera diki.
 Gora gî merî ji hevala ra dikoli, merî dike-
 veyê jî.
 Goştê ga yi, li ber çava yi.
 Guhdarê civata bi, delalê dila bi.
 Guyê gûxwira nayê xwarin.

H

Hat meryê malê, nehat qeda salê.
 Heft hevling (*bacanax*) dikevin qulîkekê,
 dibên vira ji me ra fire yi.
 Heft mêrê beriyê, nikarîbûn barkirana barê
 hiriyê, gotin ax li me vê bêkesîyê.
 Her malbarkirinek bi xerakirinek.
 Her qubê gewr ne ziyaret i.
 Herkes gorey şîrê xwi kara diki.
 Hesp carekê di cuherê vala da tê girtin.
 Hespê nêr ji tîrî dişêhire.
 Hespê çê şivê li xwi naxî.
 Heta te govend negirt govend rehet i.
 Hêlina kundê kor xwedê çê dike.
 Hêsrê çava bi deyn i.

Hingê avetik nav mehane zozan pîrê heram
 e.
 Hînkiran hîrî meki, te hîn kir ji ji bîra
 meki.
 Hutê xwarinê kûtê kara yi.

J

Ji ber tîfikê naçe ber sefikê.
 Ji destkî deng dernakevi (*dengê destkî tun-
 neyî*).
 Ji kirikê ji bû, ji belikê ji.
 Ji parseka pars nabi.
 Ji xelkê ra şorbeşir i, ji mi ra gwîzê kwir i.
 Jin hene jinan hene, dermanê dilan hene.
 Jina rind, diyarê bilind, mala li ber devê
 gund.

K

Ka nehate kadîn ji nehate.
 Karkirê xwi şîrinê hevala.
 Ked kiro mirad pê nekiro..
 Kenê bêêara tê ji qulikê dîwara.
 Ker hatîye wê ker here.
 Ker ker e carekê dikeve kurê(celbê).
 Ker ker e, ker bi daşîk e.
 Kera hevalê xwe neke çalê ku hevalê te ji
 manga te nexê çalê.
 Kerê pîr hefsarê rengîn.
 Kerê pîr oncê teze.
 Kero nemire buhar e, hişin bûye qîvar e.
 Kevirê havînê bavê kadînê.
 Kevirê havînê bavê kulinê.
 Kewa gozel dijminê qewmê xwi yi.
 Keçela pînî - pînî , hevala tira min î.
 Keçikî kumsor e, lawik ji çavanî kor e.
 Kihêla piyê xwe nahl kirin, kwîsiya go pe-
 pim.
 Kî bûk î, ew berbûk î.
 Kî xal î ew heval î.
 Kodika tîji li a vala nede.
 Kuriko ser xaviko, ez dest didimê dibê ay ba-
 viko.
 Kurmê darê ne ji darê bi dar hişk nabi.
 Kurmê darê ne ji darê bi dar nakevi.
 Kurmê darê ne ji darê bi dar narîzi.
 Kurmê şîrî heta pîrî.
 Kusî çû tovê garîs, heya hat li şimêla leqîti.
 Kuçik bi kuçika tê xeniqandin.
 Kwêrgî ji çiyê xeyidiyi, haya çiyê jê tuni.

L, M

Lawê mencê çuye qezencê.
Lêv ji dirana zêdetir i.
Mal ma bi modê, kevçî ma bi kodê.
Mala aşîqa bi rûniştinê xera dîbi.
Mala bavê xizan e, mala mêra zîndan e.
Mala derewîna şewitiye, kesî bawer nekrîye.
Mala pîrê gora pîrê yi (*mezerê pîrê yi*)
Mar dibêje min bi dijminatî bikuje, bi dostî
veşêre.
Mar raketî bi pêlî dêlê meki.
Mar çiqas ji pûngê direvi, di ber qulika wî da
hişin tê.
Mehîna kihêl pay rê zêde dike.
Meriv don neke çîrê ronî nade.
Merî dimiri tir bi zêrîn dîbi.
Merî jar (*xizan*) bû ji yarê dayê ra bavo dibêje.
Merî ji arê xweş narevi.
Merî mir şûn da dîbi guhar zêrîn.
Merî mirinê dibîni bi tayê qayil dîbi.
Mêr dimiri nav dimîni, ker dimiri kurtan
dimîni.
Mêr beştê malê ye.
Mêr dimiri nav dimîni, ga dimiri çerm
dimîni.
Mêrê çê di pap ê xirab da nasekine.
Mêrg û kanî çiya anî.
Mêviyê ecêl tê çengo her tê.
Mî minê kir, mî tu havil nekir.
Mirîna bi êlê ra dawet i.
Mirîşka îro bi qaza sibe nede.
Misqalîk sihûd ji sed suyarê bi top û tîfing
çêtir i.
Mî bi nigê xwe bizin bi nigê xwe.
Mîna bayê herî, wek babelîskê werî.
Mîna kalê ser û bîna bikevî.

N

Nanê mêra li mêra bi deyn i.
Nanê xwe neke cuherê hevala, bi minnet nex-
we.
Nasiya ku min bi we da, bela ku min bi xwe
da.
Navê gur bi notî derketiyî.
Navî giran e, mezeli wêran e.
Ne di dîna ne, ne jî qûna xwe bide wan.
Ne gundî bê pez, ne bajarî bê rez.
Ne ji dêrê dîbi, ne ji mizgeftê.
Ne mêrik e bikuje, ne qiçîk e bimije.
Nenuk ji goşt nabî.

Newalê kûr bê av nabî.
Nezantî ji zora zalîma xirabtir i.
Neşîya kerê da kurtanê.
Nikari bi kerê, kani bi kuryê (*baz dîde kurta-
nê*).
Nokê herî li ser kokê.

P

Palê xirab das û tarê diguherîni.
Paniya min nebi xuyn, li ser min nabî şîn.
Pariya şîrîn her kes dikare biqultine, pariya
tal her kes nikare biqultine.
Pela sipî ji pênuşa reş çêtir i.
Pîranî betal dîki mêranî.
Pîranî mêranîyê betal dîki.
Pîra bawer nedikir mêr bikira, doza mal û
heştîka dikir.
Pîra pisiya, navran qusiya.
Pîrê bawer nekir şîn bîki, dema şîn kir deh-
wa mahr û heştîka kir.
Pîrê çû govendê govend berneda.

Q

Qala giur ki, dar hazir ki.
Qantirê ku diherimê bi her du nîga dike vire-
vire.
Qeweta heft pîreka piyê zilamê xirab da ye.
Qilafet qilafetê mêşê, deng dengê gamêşê.
Qismetê seha li dîna yi.
Qiz ketin meha şeşa, qûna wan deynin ser
ferşa.
Qîza bikin hedefa tira, nedin pîra.

R

Rev nivê mêranîyê yi.
Reva pisikê heta kadîne.
Roja xweş sibê ra xuyayî.
Roja (*Ruyya*) xweş sibê da kifş i.
Rovî têr e, tirî tirş e.
Ruyê xwe bi ava daniyê şuştîye.
Rûmeta dunyê bi mal i.

S

Sala mij e kewar tije.
Se hestî dixwe hay ji dawîya xwe hebe.
Seba nefse ket hefsê.
Serapîra zengilê kera.
Serê gi neêşe ne hewceyî girêbidî.
Serê neêşe destmalê nede ser.
Serê neêşe ne hewceyî girêdanê ye.

Serê xwe bide diwarê kevn.
Serik çortan i, komik xizan i.
Sêwî sitirîn milyaket heyirîn.
Sêwîya dikira nan bixwara, heft cara lê bû gazî.
Siya kuvarkê ancax li kuvarkê bibi.
Siya zavê, siya darê.
Suyarê hespa xelkê tim peya yi.

Ş
Şahidê rwivî dêla rwivî yi.
Şans nini, nanê noka ê xelê yi.
Şer li diyara ket, rovi bi çikala ket.
Şer şer i, çi jin i çi mêr i.
Şir e, xwarina mir e, qeweta kir e.
Şwir kalanê xwi nabiri.

T
Temaşe belaş e.
Tirs mamê gur i.
Tişt bi şirani xweş i.
Tiştê ji min kêr, mabû guhar û xizem.
Tiştê pir bibi ji bîr dibî.
Tiştê çû medi dû.
Toba bizinê hela kadînê ye.
Tu çi biçîni twê(tê) wi hilîni.
Tu çi bûye beriya kû tu ji kovika xwe derketiye tu pê qayil nebû.

W
Welatê xelkê çiqas şirin be, dîsa jî wek welatê mera (mirovan) nabe.
Were min bext, te ra lêm Serhet.

Wexta nêçîra min tê, guyê tajiyê min tê.
Wexta xêr bela dibe, guyê(gû) sêwîya tê.

X
Xanim bi rê ket, xulam bi pê ket.
Xanim bi rê ket, bi dorê ket.
Xani çênabe bi qirş û qalan e, çêbike bi histûn û gisîrane.
Xera dibe mala zêra, xera nabe mala mêra.
Xeta xwar ji gayê pîr da yi.
Xêr bike û ji bîr neke.
Xêr dibe xiyar dikeve qulika diwar.
Xêra hevala, çû seyda xezala.
Xuyin nabi av.
Xwedê goşt didi meryê bê diran.
Xwedê noka didi meryê bê diran.
Xwedê ji qêpî (derî) bike, ji rizq neke.
Xwedê çiyayê mezin dibîni berfê lê dibarîni.

Y
Yan xew, yan kew.
Yek bi sedî ye, sed ne bi yekî ye.

Z
Zewac girêka gû ye, ne vedibe ne tê girêdan.
Zimanê sor ji xwediyê xwi ra xirab nabê(nabêje).
Zêr zane, zor zane, devê tîfinga mor zane.

VEYVEYÊ DEWÊDA SÊWREGÎ

Koyo BERZ

Ez çarres serre biya, ez şîya dewda Daroxini veyve. Dewa Daroxini girêdayeya Sêwreg a û Sêwregi ra zaf dûri niya. Daroxinijî xele, cew, kuşni, mercûy, nebî, nihey, kincî, gilgil, zebeşî, beşiley, 'encûrî, gûy û zerzewat karenê (ramenê). Dewar û çarwey warî kenê, qatixê ninan wenê û anê Sêwregi di roşenê, xo rê pa çiyê keyî herînenê. Hetî ra jî Kergî, hûlî, qazî û ordeğî kenê warî. Yanî halê Daroxinijan weş o, idareyê ci beno.

Daroxini di embazê dedê (datê) min ê eskerey estbî, bahdê eskerey inan dedê min a kerwayey kerdibî. Nê kerwayê dedê mi waştê lajê xwi bizewijno, qandê coy jî dostanê xwi ra topê qumaşî kerdibî vila û da'wetê veyvî kerdibî. Dedê mi rê jî topêda qumaşî riştibî û o jî da'wetê veyvî kerdibî. O fek di dedê mi zaf nêweş bî, nêşayê ca ra werzo û şîro veyve. Dedê mi dewa ma di yanî Mextele di ronîştê. Ma jî Sêwregi di bî.

Geçê dedê mi werdî bî, qandê coy nêşayê herûnda xo di inan birişo veyve. Xeberî mi rê riştibî Sêwregi, vatbî "Wa êganê mi çîwalê şeker (kesme şeker), da-des paketan çay bigiro û herûnda mi di şîro veyvedê kerwayandê ma". Qandê coy herûnda dedê xo di mi çî girot û ez şîya veyve. Ma miyan di 'edet o, kes destveng nêşino veyve; herkes goreyê qewetê xo çiyê xo di beno. Mi şeker û çaya xo bar kerdî qamyonda Daroxini û rişlî key kerwayandê dedê xo. Rojê verê roja destpeykerdena veyvî jî ez ništa estorda xo û mi verê xo da Daroxin.

Şanî ser ez resaya wica. Ê meştêrî veyvî dest pey kerd. Nê veyvî hirê rojî, hirê sewî ramit. En kemî des-pancê çarwey **serê ci biyay** û goştê ci ra şamî viraziyay.

Milleta ki amêbi veyve, mirdiya xo şamî werdê, şimitê û kay kerdê. Araqî-maraqî nêşimitê. O wext ma miyan di şimitena araqî yan jî çîyanê winasiyan çinêbî û 'edet nêbibî. Şarê ma çay, şit, do, siski, şerbet û xoşawî

şimitê.

Eke ez nê veyvî sere ra heta peynî binusa, bol derg beno. Ez do tiya di tenya roja veyvî ya bahdoyini yanî roja ardena veyvî binusa. Miyabeyn ra vist û hewt serrî ravêrdî. Qandê coy beno ki heme çî weş niro mi virî. Labrê heta ki yeno mi virî ez do binusa.

Roja ardena veyvî, ma heme bi heyecan a, bi kêf a hewn ra weriştî, nanê xwi werd û xo hadire kerd ki **şimi** Sêwrek ra veyva xo **biyami**. Veyvî dedkeyna lajekî bî û key inan Sêwregi di bî. Ma dewarê xo yê ciniştişî kerdî hadre, zinê estorandê xo kerdî estoran ro, cilê bergîrandê xo kerdî pi ro, niştî ci û ver a Sêwregi **kewtîmi** ray. Ê ki ameybî veyve, se ra heştayê ci xort û keynekî bî.

Estora ki mi bin di bî, Hesen Axay (Hesen Oralê Dişçi) pêrdê mi rê hediye kerdibî. Zey na estori ne na dewi di ne jî dewandê **Bicaxî** miyan di estibî. Cinsê ci cinsê estorandê 'Ereban bî.

Ma ameymî nezdi rezandê Sêwregi, xortan estorê xo vira day û çiharling ramitî. Mi sifte **nêwetar** estora xo virada. Labrê hêdî hêdî tersê mi rema, mi jî estora xo viradê. Wexto ki ma kewtîmi Sêwregi miyan, peyniya qesledê estoran di ez biya. Qesleyê bergîran jî mi dimî ameyê. Ray o jû-jû fini xortan estorê xo hetê min a ramitê û vatê:

-Ti yê çî rê tersenê û nêwetanê estora xo viradê? Estora ki to bin di sey Duldul a, kesi bin di çîniya.

Labrê fina jî ez tersayê.

Sêwregi miyan di, xortê ki vernî di şîbî vinderdî, ê bîni amey resay inan. Heme resay pê tepey a, hêdî hêdî ma şimi key veyvî. Keydê veyvî di xeylê wext niqara û zirna cineyê. Xortanê Sûki (Sêwregi) û ê dewi mirdiya xo kay kerd. Hendi ki xo şana û kay kerdî ariq kewt ser. Wêranê veyvî sandiq û çeyzê veyvî bar kerd bergîran, veyvî cêr a cor xemilnê. Çinayê ci yê veyvîni da pi ra. Ciniyan **sûrika**

veyvi anti ci sere, kerd ki kêber ra vejê teber û biyarî estori ser nê, wêranê veyvi verê kêberî girot û xelata xo waşti. Şoşmamê lajekî û wêranê ci, xelata kêberî dê û veyva xo bi tililiyan zerre ra vetî, ardi nê estori ser. Şoşmamê lajekî wesarê estori kerd xwi dest û ma kewtîmi ray.

Helan ma Sêwregî miyan ra vijiyaymi, xortanê Sêwregî hirê-çihar cayan di raya ma birnê û ma ra xelata xo waşti. Hergî ca di şoşmamî çend qurişî perey day xortan û ma ravêrdimi.

No raybirnayîş ma miyan di 'edetên o, kes ci rê nêqahrêno. Wexto ki kes cayê ra veyvi beno, xortê ê cay yan jî ê a mehla kewnê veyvi vernî, ray ser o sî ronane, maxî ronane yan jî resen ancenê û destane xo danê pê, o babet a ray birnenê. Keylê pê ver danê. Wêrê veyvi nê-wazenê perey bidê, yan jî tay danê. Qandê coy pê ver o benê dikî, xeylê munaqêşe kenê. Şoşmamê zamay mecbûr maneno heqê 'erd paykerdenda inan dano.

Gama ki ma ameymi nezdî dewa Daroxini, xortan estorê xo çiharling viraday. Mi nêzana çiçi yo û qandê çiçi xortî yê estoranê xo viradanê, 'ecele kenê, pê di kewnê qerez. Mi jewî ra pers kerd, ey mi rê mesela va. Ti nêvanê kam veror xo biresno keydê veyvi, o xelati gêno. Xelata ê wextî jî ya beranê ya miyê ya bizê yan jî topêda qumaşî bî.

Em a mi nêwetardê estora xo virada. Sebebê ci nê bî: Ê jewini ez xeşim ('ecemî) biya, ê didini keyna mudurdê ma (mudurê mektebê wertî) mi pey di niştîbî estori. Lajêdê wêrandê veyvi, mektebê wertî di wendê. Qandê coy inan mudur jî da'wetê veyvi kerdbî. Mudurî qeç û qûlê xo girotîbî û ameybî veyve. Min û keynerda mudurî ya jî ma sinifêda mektebê wertî di pî ya wendê. Qandê coy, qandê emniyetî, mudurî keyna xo mi pey di nêbî estori. Ez jî ay ra zaf şermayeyê û tersayê. Ma zey qeçkandê nê wextî çimakerdey û zanayey nêbî. Qandê ki a keyneki estori ra nêperro, mi nêwetardê estora xo virada. Mudurî ez **tembe** kerdbiya, vatbî "*Lajê mi, goş a ê binan menî, estora xo zaf bî diqqet birami. Muqayetê keynerda mi bî wa estori ra nêkewo. A xeşim a, caran estori nêništa.*"

Şerman ver mi jî xo nêronayê ez vaja "*Ez jî xeşim a*". Keyneki jî zey mi zaf tersayê. Zey

marî ya pê xo diskina bî mi ro û ez kerdbiya qabdê gozi miyan. Zeki ez keyna ba a xort bo, winî mi xo ci ra pawitê.

Viradayenda estoran di xortêdê pancês serrî xo resna key veyvi û xelata xo heq kerdi, bî wêrê xelatda veyvi.

Ma veyvi ardi resnê key zamay. Milleti heme estor û bergirandê xo ra amey war. Veyvi hewş di estori ser o vindarnê. Wêranê veyvi şeker, nihayê **piranayey**, pereyê werdi, eskijî, encilê wişkî, dendikê vaman, dendikê gozan û çiyê zey nînan kerdbî tê miyan û cinêkê siniyêda girdi kerdbî pîrr, vijyêbî banî ser, cor di banî ser ra lep bi lep eşê veyvi û qeçkan ser. Qeçekî bibî tê miyan û bibî wîli-wîla inan, zey vergan a kewtîbî ser, 'erd ra, estori bin ra no çî arê dayê. Ge na kişt a ge a kişt a pê kut kerde û geyrayê çî.

Hewna veyvi estori ser ra nêronêbî, no fin maya zamay henar ard da veyvi dest, veyvi no henar da 'erd ro, henar bi lete lete û hergî dendikê ci hetna ya şî.

Jew kondêz jî da veyvi dest, veyvi poça ci tepeştî, veri ser yanî feki ser kondêz da sîda dêsi ro û werte ra kerd di letey.

Şûseyêda vengi dê veyvi dest, veyvi a jî virnê 'erd ro û kerdi letey letey.

Bahdê nê heme çî, nînan veyvi bi tililiyan a estori ser ra nê war û giroti berdi zeredê wededê ci.

Sebebê vîstîş û şikîtişê nê çî no yo:

Quwetê veyvi, huneranê veyvi ney a **peymenê.**

Sebebê henarşikteni: Ci ra qeç bibo û zey dendikandê henarî zahfî bê.

Sebebê kondêzşikteni: Cinî û mêrde pê ro nêdê û mêrdek kondêzî veyvi sere ro nêdo. Qando ki kondêz şiknayo, kondêz zeki çinêbo. Axirî zaf ma'ney tey estê.

Veyvi berdi zerre tepey a, wêranê veyvi wina va: "*Wa kes vîla nêbo, wa herkes xwi hadre kero, gamna ma do bi nê qeştî ya şîrê zamay biyarê!*"

Mi weş fahm nêkerd û mi jew mêrdimi ra pers kerd, mi va:

-Dedo, ma zama keydê xo di niyo? Qandê çiçi nînan va "*Ma do şîrê zamay biyarê*". Zama kotî dir o? Ma hetî zama şîno key en-biryanan, çend enbazê ci û şoşmamê ci ya çînayê ci gênê benê danê pi ra û anê.

Mêrdekî mi rê wina va:

-Ma hetî 'edetna esto. Ma neheqey ra hes nêkenê. Ma senî veyvî rê veyve kenê, ma winî zamay rê jî kenê. Hewna ki veyvî niyarda, zama şîno dewêda nezdi. Ma jî qesleyo ki ma pa veyvî arda, ma ê qeslî ya piya şînê a dewî di çînayê ci danê pi ra, ey jî zey veyver a nanê estori ser û anê. Ma vanê "Çi rê veyvî rê veyve beno, çi rê lajekî rê nêbeno? Ma zamay kerga Ellay tîrita ki ma bêveng û bêhes ey biyarê, zere kerê? Qandê coy ma wirna hetan rê jî veyve kenê ki zerîya kesî nêbo û nêqahriyo. Veyvî rê tenîya veyve bibo, neheqey bena zamay. 'Edalêtêdê ma yo zaf weş esto. Ma heqê kesî nêwenê, wirna hetan rê zey pê mehmele kenê.

Bahdê solixna, ma niştî estorandê xo û ma şî a dewa ki zama şîyo. No fin mudurê ma senî kerd senî nêkerd, keyna ci mi pey di nêniştî estori û niyamê. Mi jî xo ra zerî nêkerdî ki a bîro. Çimkî rayê dewan zey rayda Sûki nêbî. Pêro kert û kortî, çal û deyey, sî û kemerî bî. Ez tenîya niştî estorda xo û ma kewtîmi ray.

Ma şîmi resaymî a dewî. Şoşmamê zamay, çînayê zamay berd da pi ra, zama weş xemilna, kerd zey vilîka wesarî. Jû estori jî veng qandê şoşmamî xo di ardîbî. Zey veyv a zama jî na estori ser, şoşmamî wesarê estori kerd xo dest û ma kewtîmi ray.

Ray o xortanê 'ezeban zama rihat nêverdayê. Wexto ki xo resnayê zamay, bi hezîranan a kewtê ser û dayê kulemekandê ci ro. No hesab a zamay rê meydan wendê û o kerdê hêrs. Zama bibî zey adirî ya. Şoşmamî wesarê estorda zamay da zamay dest û ci rê va:

-Hadê! To bivîna şêrê mi, xo nînan dest ra bireynî û verê nînan xo keye resnî! Wesarê to yo to dest di.

Zamay qamçî (hezîranî) kerdî xo dest, estora xo hezîranî kerdî û ramitî. Xortan jî estorê xo ramitî û kewtî zamay dimî. Zamay estora xo şanay xopanan miyan, xortan jî şana ci dimî. Bibî bûrî-bûra xortan, hîrî-hîra estoran. To vatê qey biyo meydanê leji û cengî. Ray-may nêmendîbî, xortan şanabî kerran û siyan, xopanan û 'erdan, bostanan û rezan miyan. Kê ki şa xo rê ray bivîno.

Zamay tersandê xo ver estora xo ramitê ki xortê 'ezebî ci nêresê û ci qamçî nêkerê. Xor-

tan jî waştê ki xo zamay resnê û ci qamçî kerê. Qandê coy pê di kewtîbî qerez, herkesî estora xo ramitê.

Mi jî estora xo ver dê û ez kewta inan dimî. Mi hewl dayê xo ki ez xo zamay resna û paştiya ey bigîra. Tabî ez nêzana mesela çiçi ya û qandê çiçi ê yê zamay qamçî kenê.

Ma hemîni jewser estorê xo ramitê. Lingmingî heywanan a nêmendîbî, heme bibî dirbetîni.

Ma ameymî resaymî wertedê wirna dewan, xortan zamay ra fek vira da, ci ra kewlî duri û hetê dew a estorê xo ramitî. Ez fina şaş menda. Des deqîqan miyan di 'edetê viryayê, jewna kewtê herûni.

Şoşmamê zamay bi vengêdo berz a qîja, va:

-Hadrê, şîma bivîna! Wêrê veyvî bol zengîn o, gorey zengîneyda ci xelata ci jî gird a! Hela ma **bewnîrê** xelatî qismetê kê bena. Ma bewnîrê kam do xo veror **sûrikda serdê banî** resno û wihêrê xelatîda girdî bo. Hadrê xortêno, hadrê şîma bivîna!

Xortî zey şêran a pê rê kewtîbî qerez, estorê xo viradaybî û hetê keydê veyvî ya, sûrikda serdê banî ya kewtîbî ray. To vatê qey lingê estoran ê 'erd a **nêcîkênê** û estori hewa ra perrenê.

Mi jî di hezîranî peynî ra day estorda xo ro û deh kerd. Way ti yê ti qamçî danê pi ro û deh kenê! Estora mi bi zey mirîçîki û perrê. Mi jî nêzana mi se kerd. Mi tersan ra xo ser o diskîna mil û zîni ro. Ez kiştê ra tersayê, kiştê ra kêfê mi ameyê. Qandê ki estora mi xeylê estori peynî **ra** verdaybî, mi kerdê biperra. Fina sifteynî bi ez bi estor a kewtîbiya vernîya çend xortan. Heta o deqîqe mi ne zanayê û ne jî welardê estori birama. Hêdî hêdî tersê mi şikîyayê û ravêrdê, ramitîşdê estori rê kêfê mi ameyê û ez pa şa biyê.

Estora mi xeylê estori peynî ra verdaybî labrê bêfayde bî. Xortê dewan no ware di diha jîhatî, misayey û cesurî bî. Mi nêşa bîra xo qelîedê vernî resna, mi vernî di xeylê xortê zey mi estîbî.

Xortêdê derg û bari xo qeslî miyan ra xîjîkna, vîjiya û kewt vernî. Diha vindertiş ci rê çînebî. Estora xo pernê û ame resa key veyvî. Bi çapikey û zey simorî ya xo estorda

xo ra eş war û vijiya bani ser. Sûrika veyvî sornidê bani ra anti û kerdî berzî. Zeki kes olimpiyatan di qupa keno berz, winî. No xort bî wêrê xelatida girdî. Ma çend xortî jî ey dim a amey, labrê çî fayde, girwe girwî ra ravêrbî.

Wexto mi fahm kerd ki rindey û sivikeya estori tena bes niya. Zanayeni, tecrube, misayiş, cesaret, çimakerdeyey, jihatêy û capikey jî lazim a. Nê jew jî mi di çinêbî, estora mi miriçiki biyayê jî vengi bî.

Wêranê veyvî, xelata ê xortî beranêdo girda. A sûrika veyvî anti beranî ser û beran ard hewş di da xortî. Xortî kêfan ra kerdê biperro. Seredîk, qurre-qurre enbazanê xo miyan ra şiyê ameyê.

New-des xortê binî ê xortî dim a kewtî zeredê hewşê veyvî, inan dimi ma çendna hebî diha amey. En bahdo qesleyê veyviyo peyniyên tewrdê zamaya pî ya amey kewtî dewî miyan. Wesarê estorda zamay fina şoşmamî dest di bî. Ti nêvanê waxto ki nê yenê resenê dewî, şoşmamê zamay fina wesarê estori tepşeno û xo dimi anceno.

Amey resay hewşê veyvî labrê çiyê 'ecêb û qiyama girdî hewş di bî. Heta a roji mi çiyêdo winî nêdîbî. Xortê ki 'emirdê zamay dir ê û ameyê çaxdê zewicnayîşî (xortê 16 serrey heta

20 serrey) hêrişê zamay kerdê û heziranana dayê kulemek û cayandê binandê ci ro. Kamî ki xo resna zamay, heyfê xo yê 'ezebey ci ra girotê. Heme cayê zamay di şopê heziranana belli bî.

Axirî wayanê zamay xo resna zamay, xo eş birardê xo ser, zeki **belatî** qertelan dest ra vejê winî birayê xo inan dest ra vet, reyna û kutê zerî kerd. Hetan birayê xo inan dest ra reyna, çend heziranî jî resay inan, inan jî çend derbî werdî. Wexto ki xortan waştê ki bidê zamay ro, wayê ci qijayê vatê "*Bes o bes! Şima birayê ma kişt, şima ci ra tikey werzanay!*" Mi qelbdê xo di vatê "*Zewaco wina qe lazim niyo*". Ez tersabiya, mi vatê "*Eger zewac heme wina bo, ez 'emirdê xo di nêzewijêna.*"

Mi jewî ra pers kerd, mi va:

-Çi rê nê xortî yê hendayê danê nê zamay ro? Lajek kişt, ma guna niyo?

Ê mêrdimî va:

-Gunayê çiçî yo? O yo xo rê zewiciyêno. O do meştî kêf bikero. Lazim o verê zewacî hebê tahda bivino û aqilê xo arê do xo sere. Ma keynerda şarî virarîkewteni û xo germkerdeni winî rihat o? 'Edetê ma yo, verê gerdegî (zîfafi) ma miyaneyê zamay kenê nerm. Winî nêbo a şewî firqê veyvî beno û veyvî paştî ra

*Jewna 'edetê veyvî jî no yo: Bahdê ardenda zamay zamay û şoşmaman tiraş kenî.

Eger qeçekê keydê zamay bibê, inan sinnet kenê. Tay jî qeçekanê fiqareyan û neçareyan danî sinnetkerdeni.

Bahdê tiraşî û sinnetkerdena qeçekan şamiya xo ya bahdoyini wenê. Ey a tepey a milleti vila bena, şina keyandê xo.

Helbestek Ji Xebat Arif

Xebat Arif yek ji şairên hevdem ên Kurda ye. Di 1957'an de li Kurdistana Başûr, li bajarê Silêmaniyê hatiye dinyê. Xwendina xwe ya seretayî, navendi û lisê li Silêmaniyê xwendiyê. Paşê li Universita Silêmaniyê (Zankoy Silêmani) beşa Kargerî û Aborî (Fakulta Îqtisad û Aboriyê) temam kiriye.

Di destpêka 1976'an de berhemên xwe yên edebî di gelk kovar û rojnameyên Kurdî yên wê demê de belav kiriye.

Heta nuha bi navê "**DEST**" û "**GELLAKEWTUWEKAN**" du kitêbên wî yên helbestan derketine. Gelek nivîs û çirokên Swêdi jî wergerandiye Kurdî. Nuha li Swêdê dimîne û her weha serokê Yekitiya Nivîskarên Kurd Li Swêdê ye.

Ewsa Ewîn şîrîn bû wek nîgay mestî çawekanit tall bû wekû dûrkewtinewet

"Ke seyri ayney kird û le paşan em kelamey di
Witî: min hem be bê tîmsal û em şîrane be emsal"
Mehwî

Kizebay xem berew deryay yadekanit hellim egrê û gwê le nimey baranî hewrî sipî û tirpey gellarêzanî em payize zerde egirim. Serim enêm be singî sinî asîmanî ewînewe û be lêwekanim gonay estêre maç ekem. Bêdeng ke dem ke dest ekem be naw dinyay zulfî şewita û bo estêreyek degerrêm, lêm helldêyt û berew asmanê ballegirî, goristanî xewnekanime. Bo lêm helldêyt!! Kê ellê estêrekani zulfî to lew estêrane ciwantir nîn, ke le asîmanî em payize da cwanbînîm. Kê ellê zulfî şewî to, le şewî em payize reştir niye. Ey bo satê aram nagirî û zulfî nanêyte destimewe. Xo xerîb nîm bew dinyayey to ballit tiya kirdotewe.

Temî sinî yadekanit, berew deryay matemîni hellimegrê û ser be hemû kolanêki tarîki naw derûni xoma ekem. Tenya her toy buytete ew mome rûnakey, ne bo satê ekujêytewe û ne bo satê reşeba yarît pê eka. Tenya her toy maçî sing dillim ekey. Tenya her toy lem payizî mateme da, wek çepkê xwên le naw dillima mellas bûyit û le gell nimey hemû baranêki sewza etxomewe. Çünke eşê berbeyanêk hemû giyanim bitwêtewe û minîş be tenya, bo mergî nakawî xom sema bikem. Çünke eşê, berbeyanêk hemû giyanim bibête dîwarî sipî û rê le gerranewey ballindekanî şew bigrê. Be tenya rê le to nagrê, ey aramî dillepest û xemgînekem.

To mandûyt û hêndey dillim ke bir le pirçî xawit ekatewe û ciwanit degêrte bawes,

gulereşekani mandiwêti be hellçûni ballaketa hellgerrawin. To bem mandûbûne giyanîyet, diji mirdin radewestî. Bo ye le berdemî mirdinta mandû ebim!. Çünke eşê, hemû şitê le kotayî da bimirê û bibirretewe. Be tenya giyanî to nebê. Çünke eşê, hemû şitê le mandûbûni xoy biga. Be tenya min, le mandûbûni guyan û dillit nagem. To her manduyit û mandûnit, çünke herçî şitêk heye, le to da ye û toş le dilli hemû şitêki gerdûnay.

Êsta etiwanim be çawe sûrekanim ke xwêni riqiyani têzawe, bitbinim û maçit bikem. Êsta etiwanim le ber demî ciwanîta yexey aşimanîş dadirrim, bellam serim, her sere mandûwekey caran e, her tenya be rakirdinê bo tîşki xori dilli to, mandû ebim. Xom le rawestanêki mirdû da ebinimewe. Kê ellê tîşki xori dili toş, wex tîşki xor namsûtênê!!

Çendîn lafaw hellikird û perrey dille be sozekemî ratekand. Toş ew qîsanet xoşewîst ke bextyarî bo ehênay. To le ber dem tîşki xora semat ekird, bo sûtanim neegiryay. Çende asman dête naw perrey dilimewe û ebête awazêki mengî bêkotayî. Hênde dillim be giryanit gewre ebê. To ezanî! Le nimey her firmêskêki nihênîta, çi ebinim. To ezanî! Çon dillim dênite xurpe, ke le ber demî azarekanta şeket û mandû ebim. De bo satê, serim bixere koştewe, ba be hemû twanamewe firmêski çawe kallekanit bixomewe û têr têr binûm. Kê ellê min be firmêski çawekanit gewre nabim! Gewre nebûm!

Bêdengît bote paçêki tûrre û le bîri xak serî min helledatewe û legell derperrîni her topelle xwênêki serma, ziyatir pê le zemîney xorragirtinim gir ekem Billêy netewê termî komelê azarî em xelke, le naw serima binêjît û cêm bihêli! Ta ku hênde be naw xoma şorr bibimewe, liq û poy azar derkem û bibime korpey xemekanit. To nît! Dergay dille pest û xembareket, le buntewe bo xem û azarî xelki kirdotewe û le hiç lafawêki kuşinde tûrre nabî. To nît! Ezanî çon lafaw le dillita malli key. Ey pasewanî şewaney em dûrgeye, ey ewy le nêwan mirdin û nemirî da, serit tenya agirêk e û bawêş be derûnima deka. Hênde mallim be çepokî paçekanit, nek her serim, bellû tenanet ew dileş ke cêgay nûstinî şewaney afretêke, le satêka çende ha car be naw xaki mirdina errwat û encam dêtewe bo lay xom. Kê ellê min dilli xomim bend kirdiwe, ba bê legell hawrêkanima, ba bê legell destî to da, şewê le reşmalî dillima beserberê.

Ke minall bûyn le wilatêki aziza gewre debûyn, to nawit lê nabû wilatî dilli zîndiwe mirdokan. Ke minall bûyn, pirr be dillman bawêşman be xaka dekird, dirextekanî azarman ekirde koll, be diway tîşki mangeşewî hawînana raman dekird. Ta pêkewe ebûyne pepûley şew û be espayî le sûtanêki mezin da etawaynewe. Êstaş lem sûtane da eşê, legell xora tîşkêkîtir firrêdeyne ser em xake û be pêy pêti be hemû layeka rakeyn. Êstaş eşê carêki dî, le ber dem sêberî aw û gulênêrgizêk da bimirîn. Êstaş eşê, be mirdinman peykeri

ew azaraney lem xakewe hellmanmijîn, le ser destî xor ragirîn. Êstaş eşê,
xor maçkeyn û asman le dilmana pallkeyn. Çî heye wek dillî ême, çî heye
wek dillî em xelke awella bê, bo azar û xorperistin!! Çî heye
wek dillî ême, çî heye wek dillî em xelke awella bê,
bo pellamarî şeytan û şerr û mirdin!!.

Dûrît ew direxte sewzeye hemû rojê bawêş eka be dillim da û le ser singim pall ekewê.
Dûrît ew ballindey agireye, le ser serim ballegrê û be tenya ew işqî serime. Dûrît
ew şewe mezineye, ke tiyaya dest ekeme milî xewne alozekanim û wêneketî tiya ebinim.
Dûrît dillime, cêmhêlê û cêm nahêlê. Eweta êsta singima oqre nagrê û xoy edate
ber şepolî xwênkem û peley xofirredanêti bo ser zewî. Kê heye awazêkitir bo mirdinim dabinêti û
tûrre nebê lew kesaney le pişt dîwarî şewewe nexşey kuştinim daenên.

Ber ew deryay yadekanit, kizebay xem hellim egrê û dest bo baranê hell ebirrim. Çawit lêm e
tenyayek im, na tenya nîm û le ber barana esûtêm. Ke bawêş bo dirextê dekemewe, çawit lêm e
çon awêzanî yektirî ebin û le yektira etiwêynewe. Ke eşgeme naw tarîkî şewanewe, çawit lêm e
çon le nêwanî qelemekem û parçe kaxezêkî sipîya daegirsêm. Eger şeyday dagirsanî serî minî,
ewe serim, ger tenyaş bim, dillniyam lewey marekanî ser şanim le birsa hemû topîwin. Ewe serim,
ger tenyaş bim, dillniyam le wey hiç dallêkî em dîrgeye natiwanê serim bikatewe be hêlane.
Min aşiqî em gerdûnem. Ew gerdûney carêk nemtiwanîwe tiyaya pîrr be dillim hellperrim û
sema bo giyanî xom bikem. Min aşiqî em gerdûnem. Lewetî çawim be eşqî kirdotewe
nambîniwe û eşqî ewiyan fêr nekirdûm. Sozî henasekanî mine em gerdûne û
lewetî hem pîrr be demî siyekanim hellî emijim û bêzar nabê. Destî çî reşebayêkî to!!
Ey ew hêze bê hawtayey legell xota hellimegrî û xewnekanim errinîtewe.
Çî reşebayeke destî to!!

Ey penagay hemû nihênîyekanî nêw dillim.
Ey bo ke etbînim destîşim le ber peykerî ciwanîta
çok daeda û dergay dillim nakatewe. Deryay çî xemêkî to!! Bo namdeyte ber şepolî
derya tûrrekanî nêw dillit û ber ew kenare dûrekan ram namallî. Xo min le wêş
her em mirove aşiqem.

To ezanî mirov ke carêk aşiq bû, carêkîtir aşiq nabê. To ezanî,
mirov le agirî aşiqî xoya bo tenya carêk gîrr egrê û carêkîtir gîrr nagirê. Ey bo lewetî
aşiqî serî xom û çawanî tom, destî dêwêk çawekanim kwêr ekat û
semakanim lê têk edat. Na! giyanekm kê ellê rojê destî eşqe kipbuwekey xom,
nanême nêw destî em xelkewe û bo duwayin car le ser singit hellnaperrim.
Na! giyanekem min hergîz le kwêrbûn netirsawim û natirsêm
Kê ellê mirov tenya be çaw seyri ciwanîyekan deka!!

Kizebay xem, ber ew deryay yadekanit hellmegrê û toş be tenya
pallkewtûyit û errwanîte asoy berîn. Errwanîte nihênîyekanî em gerdûne û
etewê rê le mirdin bigrî! To be tenya çon ser ekey be naw gêjenî mirdina û
destit nagate destî min! To be tenya çon sema bo mirdin ekeyt û mandû nabî!
To be tanya çon etiwanî bîrewerîyekîtir bo em dille pestey min û bo azarekanî em xelke
binûsiyewe!! Xo to hêšta nebûytete çiroy xewne sewzekanî em sedeye.
Were destit binêre destimewe. To ezanî ke dû azarî derûnî yek egrin û
le bawêşî yaktirya etwênewe. Çiyan lê dê û çon gîrr egrin!!

25/9/1979-10/2/1991

GERDENÎYA GEWHERÎ LI SER DÎWANA MELAYÊ CIZÎRÎ

M. Emin Narozi

Wek tê zanîn di nav edebiyata Kurdî ya klasîk de ciheki **Diwana Melayê Cizîrî** yê bilind û taybetî heye. Di vî warî de kêm be jî gelek nivîsar, lêkolîn û pirtûk jî hatine weşandin. Mebesta min di vir de ne ew e ku ez li ser Diwanê bi xwe rawestim, belkî ezê yek jî wan pirtûkên ku Diwana Melê şirove kiriye bi xwendevanan bidim nasîn.

Li gor agahdariyên min, ta niha du kitêben şirovekirinê ku bi Erebi dibêjin şerh, li ser Diwanê derketine. Yek jî wan pirtûka gorbuhuşt mamostayê nemir **Hejar** e ku van salên dawî bi Soranî derçûye. Ya din jî "**El-İqd el-Cewherî fî Şerhî Dîwanî eş-Şeyx el-Cezîrî**" (*Gerdenîya Gewherî Şirovaya Diwana Şêxê Cizîrî*) ye. Ev pirtûk li ser navê muftiyê Qamişliyê **Mele Ehmedê Zivingî** hatiye çap kirin. Ji derveyî helbestên Cizîrî pirtûk bi xwe bi Erebi ye.

Her çendî pirtûk li ser navê M. Mihemed e jî lê hê di salên şêstî de li hucreyên feqîyan xeberek di devê wan de digeriya ku "ev pirtûk Mele Evdîselam niviasandiye, lê berî çapkirinê ew çûye ser dîlovanîya xwe. Mele Ehmedê Zivingî jî rabûye pirtûkê di sala 1957-58'an de li ser navê xwe bi tenê der aniye." Li gor gotinan, di destpêkê de "qewlê wan ew bûye ku wê şirovekirin û nivîsandin ji Mele Evdîselam be û çapkirin û mesrefa wê tevî hinek alîkariya din jî ji Mele Ehmedê Zivingî re be û li ser navê herduyan be derxistin." Lê xuya dike ku Mele Ehmedê Zivingî li ser navê xwe çap kiriye û bes di pêşgotinê de wek alîkar behsa navê Mele Evdîselam dike.

Ji ber ku herdû jî Botî bûn, bûyera nabêna wan jî bêhtir li herêma Bolan belav bûbû. Westê ku ev herêm bi vî gotinê diçeliqî, ez jî li wê derê bûm û ew deng dihatin diketin guhê min jî. Hingê min zêde guh nedida wan, lê vî paşiyê gava ku min ew bûyer di şiroveya Seydayê Hejar ya li ser Diwanê jî xwend dilê min

çêtir li serê rûnişt.

Bi ceweta derbasbûna navê M. Selam ez dê bi hindikekî qala wî jî li vir bikim. Mele Evdîselam Nacî xelkê Cizîra Bota ye. Ew merivekî pîr zana û welatparêzekî hêja bûye. Wî melletîya Xwendegeha Sor (Medresa Sor) kiriye. Ewa ku hevdemê Melayê Cizîrî Mir Şerefîxan ava kiriye. Melê jî tê de ders daye û niha jî tê de veşartî ye. M. Selam vî paşiyê jî ber hin sedemên olî û siyasî reviyaye "binxetê" û li wir bûye melayê Mizgefta Mezin ya Qamişliyê. Wî zimanê Kurdî, zaravê Kurmancî baş zanibûye û hê berê jî gelek xebatên wî li ser Diwana Cizîrî çêbûne (1).

Mele Ehmedê Zivingî kurê Mele Mihemed e, bi eslê xwe ji Paloyê ye. Lê piştî mirina kalê wî, bavê wî terkese bûye. Di vî navê de wî li gelek xwendîye û dersdarî kiriye, lê dawiyê li Zivingê, gundekî nahîya Finikê ye li herêma Botan, ciwar bûye. Mele Ehmed di sala 1893'an de li bajarê Sêrtê hatiye dunyê. Wî xwendina xwe li ba bavê xwe kuta kiriye û di şûna bavê xwe de dersdarî kiriye. Piştî demekê ew jî ber hinek nakokîyan tevî malbata xwe bar kiriye çûye Cizîrê. Paşî jî wir jî berê xwe daye "biinxetê" (Kurdîstana Sûriyê). Wek her melleyî wî jî li wir gelek cih guhertiye, lê dema nivîsina vî şerhê ew li Qamişliyê muftî bûye. Muftiyê me jî ber xebata xwe ya zêde di dawîya temenê xwe de binahiya çavên xwe wunda kiriye û jî vî bonê jî ji muftîtiyê teqawud bûye û çûye li Helebê bi cih bûye. Di 1971'ê de li wir wî piştî binahiya çavan wî dilê xwe jî winda kiriye çûye rehmetê.

Mele Ehmed zimanên Rojhilata Navîn mina Kurdî, Erebi, Tirkî û Farisî baş zanibûye û gelek xebitîye ku jî wan zimanan pirtûkan wergerîne zimanê Erebi (2). Lê welê xuya ye xebatên wî nivco mane. Mela Ehmedê Zivingî di pêşgotinê de gelek rexne li wan

nivîskar û zanayên mina; İbn el-Hacib, İbn el-Salâm, İbnî Xilkan, û İbn el Esir yê diroknaş, dike û dibêje "wan çima berhemên xwe bi Erebi, Farisi, Tirkî hetta bi Hindi jî nivîsandine û ji wan zimanan re xebat kirine, lê xetek be jî bi zimanê xwe nivîsandine". Ew vê yekê eybeke giran ji wan re dibîne û rast e jî, lê pirr mixabin ew jî dikeve wê şaşiya wan, çimkî wi jî şiroveya Cizîrî bi Erebi çekirîye.

Zivingî her çendî bi Erebi şerha wê kiribe jî, lê xebatek pir heja kirîye û ji bo berhemê baş xwe gelekî pê re eşandiye. Ew diwanê sê caran şirove dike. Carekê peyv bi peyv digre û maneya wan a ferhengî diyar dike, lê ji yên Erebi bêtir yên Kurdi, Tirkî û Farisî mane dike. Carna hinek gotinên Erebi yên zor jî dibêje lê ji ber ku zimanê pirtûkê bi Erebi ye, ew zêde pêwîst nabîne ku wan peyvik yan hevokên Erebi, digel ku pir in jî, mane bike. Piştî ferheng kirina du malikan, gotin bi gotin, încar ew wan malikan bi kurtî li ser hev şirove dike. Di pey vê de jî nivîskar cardin wan malikan bi tevayî bi awakî he dirêjtir mane dike û li gorî xwe mebesta mebesta Cizîrî jî di nav rêzan de dide zanîn.

Seydayê Zivingî pêşgotineke dûr û dirêj li

ser jiyana Melayê Cizîrî jî bi rêk û pêkî kirîye. Her weha ew, dema Cizîrî û temenê wî jî her çendî ji sedî sed nîn be jî qenc ruhî kirîye û gelek gotin û iddiayên şaş û çewt ku di vî warî de hene, bi delîl û îzbatên ku ji helbestên Melê bi xwe tine, pûç dike. Ew wan dîtînen cuda wek yên Bilêç Şêrgo, Mihemed Emin Zekî Beg, M. Eli Ewnî Beg, August Jaba, Von Hartmann û hinekî din tev dide ser hev, wan analiz dike û çewtiyên wan radixe ber çavan. Paşî jî ya ku herî nêzî rastiyê ye derdixe holê û hêvî dike ku ev dê alîkar be ji bo dîtîneke herî rast a li ser liyan û tarîxa dewra Melayê Cizîrî.

Mela Ehmedê Zivingî di pirtûkê de zêdetir li ser tesawûffê radiweste û Diwanê bi awayê felsefeka sofîti şirove dike. Ew zêde li ser pirsên civakî, gelêrî û tengasî û zordestiyên wê demê ku bi serê gelê Kurd ve hatine û Melayê Cizîrî jî wan di helbestên xwe de aniye ziman, nasekine. Ew yan wan nabîne, yan jî çavên xwe ji wan re digre û bi kurtî derbas dike.

(1) İqd el-Cewherî Şiroveya Diwana Cizîrî, Şiroveya Mam Hejar li ser Diwanê.

(2) Pêşgotina Diyauddîn Mela Mihemed li ser çapa duemîn ya İqd el-Cewherî

NIZAR MEHEMED SEÎD

Amadekar: Xelîl Dihokî

Li sala 1952 ê, li bajarê Dihokê ji dayik bûye. Li Dihokê xwendiyê û li Mîsil pey-mangeha mamosta bi dawî aniye. Li sala 1973 ê, dest bi nivîsînê kiriye. Ew li berahiyê rojnamevan bûye û paşî çîrok nivîsîne. Li sala 1978 ê, çîrokên xwe belav kirîne. Sala 1985 ê, komeleka kurte çîroka bi navê "Aş" çap kiriye. Di piraniya rojname û kovarên kurdî da, vekolîn û gotar belav kirîne. Mişe berhemên edebî, ji zimanê Ingilîzî wergelandîne kurdî. Endamê Yeketiya Nivîskarên Kurde li Kurdistana Îraqê.

Berhemên amade ji bo çapê evin:

1. Jan, komeleka kurte çîrokaye.
2. Ji îdyemên kurdî.
3. Ji bîr û bawerên kurdî yên kevin.
4. Komeleka şanogerya ji bo zarokan.

Nizar Mehemed Seîd, çîroknivîsekî xwedan taqet û şiyânên bilinde, çî ji layê formê ve û çî ji layê naverokê ve jî. Di van salên dawîyê da, kariye bête nav qada çîroka kurt ya kurdî û cihê xwe di dilê xwendevanan da bike. Heta niha çendîn vekolîn, li ser çîrokên wî hatîne belav kirin. Me ev hevpeyvîne digel kiriye û dê çîrokekeka wî jî, ji pîtên erebî wergerînin yên latîni û danîne ber destên xwendevan û rexnegiran. Em hêvîdarîn ku bi dilê hemyan bin.

*** **

* Kengî û bûçî te dest bi nivîsînê kiriye?

** Binemala ez ji nav rabûyim, her ji zarok-tî heza xwendinê di dilê min da çand. Bapîr mela û bab mamosta û hemî qolaç û qujbinên malê pirtûk, rojname û belavok bûn. Li destpêka sala 1970 ê, ji bo cara yekê min pêkol kir û hest û nestên xwe bi êweyekî ji êwên nivîsînê derbirîn. Çawa min xwe bi nivîsînê deranî, hejmareka belavoka derfet da min û wek agirdek li cîhana rojnamevaniyê hatime wergitin. Holê min zendikên micidîyê heldan û pê xwe havête derazînka nivîsînê û heta niha jî berdewamim.

Helbet bîr û rayên min bawerî pê dianîn û hay ji xwebûna netewayetî, du egerên karîger bûn ku, ez paldame nivîsînê. Bêgoman xwendin û nivîsîn stîna jiyana giyanîya millêtan û kesayetiya mervane, ne tenê millet bi nanî di jîn, werarê dikin û bextewer çaxên xwe dibene ser, ji lewma ez gehitime wê baweryê ku, xwendin û nivîsîn ji min ra nola nan, av û bay lê hatin. Di vê rewê da ez hest bi hebûna xwe dikim. Dîsan weku mirov, ji berku di nivîsînê da em ji ankuwa bîrî û hunerîya mirovî li gor karîna xwe di geryên. Kar, kiryar, rewit, tîtal, ronitin, hest û nestên mirovî babetên serekîne ji bo nivîsînê, lew-

ma nivîsîn xebateka pir pîroz û bêqam hejî û giringe di jiyana milletan da, nexasime milletekî wekî miletê me yê kurd.

* Barê edebê kurdî evro çewaye? Helbest, çîrok û rexne.

** Barê ebî yê kurdî di her qonaxekê da, bêgoman havilî bi barê jiyana miletî ve heye, çî ji aliyê siyasî, çî ji aliyê aborî û civakî. Eger çî barê edebî carina xwe ji kevlojankê vî barê jiyane yê me gotî dertêxî û li pêiyê diçît, lê bi tevavî nîkarî xwe ji qeyd û zincîrên wî qurtal biket. Bigirêdan ligel qonaxên rabûrî heta radekê rengên edebî-helbest, çîrok û rexne-bi ûn da nemayne, lê ez yek ji wanîm yên ne razî ji ber egerên jêrî:

-Zorbey nivîserên me, hespê wan di derbirîne da, li nîva rê di setimin, ji ber wênên êlî, tem û mijê ku, karên wan zo bi zo na hêne wergirtin û têgehitin. Eve jî, ya ji min ve, ev çende ne kar û wezîfa edebîye. Eve ji layekî ve, ji layekî dî ve sombol "remiz" zal bûye ser karên edebî ji bo xwe dûrxistinê ji berpisyarî û azardanê.

-Nebûna rexnê.

-Nebûna zimanekê edebî ku, edîb li ser rêk bi kevin. ta di çarçûva zaravekî da ji zaravên kurdî, lew dê bînfî, her yek bi zaravokê gund ya bajarê xwe di nivîsît.

-Nebûna rênivîseka êkgirtî di nivîsînê da.

-Gîxa nivîser û xwendevanên me, ji egera nebûna xandina kurdî, zalbûna ne xandevaniyê û kizîya bazarê pirtûkê, gîxeka bertenge.

-Kêmiya harîkarî, palpitî û nebûna çapxana li kurdistanê.

-Pêkolîna dijminên milletê kurd, ji bo tera û bera kirina rewenbîrên kurd û pirt û barvekirina zimanê kurdî.

-Sext û dijiwariya barê aborîyê jiyane, helbet karî li ser efrandinê diket.

* Hizra te li ser edîbên dervey welatî çîye? Wezîfa wan çîye û çî bikin bae?

** Edebê kurdî yeke û bizava kurdî li kîve bît, her ji bo yek nêt, merem û yek armance, nahête parvekirin û ji hev cuda kirin. Ji here erk û obalên giring yên edîbê kurd weku pêengeka zana, areza, rêzan û têgehitiyên milletî bibîte xwedîkeka rasteqîne ya milletî, tev reftar, dab û nerfî, rabûn û ronitinan ji biyaniyan ra zil û berçav biket. Pa weku edîb û rewenbîr, ya fere edebê kevin û yê nû yê milletê kurd bidene nasîn. Bo vê çendê, ez dibînim gereke bizav û livlivîneka gerim û gur ya wergêranê serhildet û bo vê meydanê, zimanzan û areza bihêne kêan, çî ji kurdan û çî ji biyaniyan, nemaze rojhelatnasan.

Li ser edîbên kurd li dervey welatî û ji bo wan ketiye ku, her titekê li ser kurdan bi bihîsin, yan bi pê çavên wan bikevît, di pirtûkxane û entîkxana da kom biken. Ez dibînim karekî pîroze û bê renc û çetne, nexasime teknolojiya niha vî karî pir hêsan diket.

* Tu bi çî mijolî û pirojên te çîne?

** Çîrokên di navbera salên 1985-1991 an da, min nivîsîn, ez niha wan ji bo çapê berhev dikem. Dîsan min li bere derfetekê ji çapkirina pirtûkên jêrî ra bibînim, yên ku eve demeke bi dawî hatîn:

1. Komeleka kurte çîrokan ji zimanê Ingilîzî hatiye wergêran bo yê kurdî.

2. Ji îdyom û pendên belav li nav kurda.

3. Kurd û baweryên millyên kevin. Hijmareka vekolîname.

4. Şanogerî ji zarokan ra. Hijmareka anogeryane, taybet bo zarokan hatîne nivîsîn.

* Di vî kawdanê xirab da, dewrê edîbê kurd çîye?

** Eha di kawdanên holê da, gereke edîbê kurd dewrê xwe bibînit, nemaze edîbên li dervey welatî, divê ew xwe diblomasîyên kurd bizanin û nwêneryeka rasteqîneya milletê xwe, li cem millt û mîrîyên ew di nêv da biken. Ya ji hemya giringtir ewe evro edîb dijî xeletî, sistî û riftarên ne hejî milletê me bi peyvî, bi dengekê bilind bikete qêrî, bê-tirs û bêlayengîrya cihekê li ser hisaba cihekê dî, hemî hêz û vejen ji bo nêzîk kirina milletî bin, beref asoyeka nû, ber bi armanca pîroz.

Bihizra min em pêtir ji milletên cîhanê pêdivî dîmokrasiyêne di nav xwe da. Em pêtir pêdivî rexneka avakerîn. Lewma rojnamegerya kurdî ku, meydana hêja û birayên edîb û roenbîre, divêt dewrê xwe yê dirust bibînit û li ast û loka berpisyarî û tirsinakîya bûyer û rûdana bît. Dîsan gereke edîb pêtir bi xebitin ji bo yegirtina xwe û yegirtina hêzên pêrew yên milletî.

* Edebê biyanî çî kartêkirin li ser yê kurdî

kiriye?

** Milletên zêndî, xweyî dîrokeka dêrîn û bajêrvanî, mîfay ji serbûrên hev, di hemî buwarên jîyanê da werdigirin, eve jî titekê sirutiye. Edeb buwareke ji van buwara, vê rayê belî diket, nemaze çaxê mirov jêderan sebara edebê berawirdkirî dixwînit.

Edebê milletê me, yeke ji edebê van milletan. Pencên kartêkirina edebê biyanî heta radekê lê diyare, ji alyê rîç, rêbaz û mesebên edebî û hunerê nivîsîna çend rengên edebî ve, nexasime kurte çîrok û romanê. Hejî gotinêye ku, kartêkirin ya girêdaye bi bizava wergêranê ve, ev bivave jî heke me hebît, ya lawaz û kiz. Ji ber hindê em pir pêdivî mezaxtina hêz, iyan û vejenayne bo vî layî, da ku me li pê wext hay ji ser û berê efrandinên milletan hebît, evca bo zimanzanên kurd ketiye, nemaze evên li derve xandîn, pîte bi vê çendê biken. Li vir ez dibînim ji ferane, hizrên çêkirina komelekê bo wergêrên kurd rêkbêxîn da bi vî karê fer rabibît.

DUDIK

Tidareka wî ya wesaye, çî cihê lê rawestiya, xelk lê xirbûn. Delengêt elê wî di cizmekê da di veartîne. Hiçkêt sakoy, yêt veçemandîne ser zendika xo. Çantkekê kevlî wekî bazbenda di ber xo danaye, tijî pê ve zirzirk û mirmirin.

Li ser textê çayxanê pêyekê di ser pêyekê ra havêtî. Çavêt wî yêt sor û kûr, di diyarin birsiyên xewêne. Hinde tolazêt bi rex ve yariyekê diken. Ûkê ji wan got: "Mîrzo..Û Mîr-

zo..Nenive yaro..Sehkê teraziya rojê jî rast bû, hêj te ne pif kiriyê, eve dê hosa nextî lêkdey?!"

"Nexto..Hay nexto!!Bawer bike bi herdu mila ezê ji berêkêt xelkê

di înime der, heta niho min hêj heqê stovankê ne vecemandiye!Da hîn bizanin".

Êk hat û bi rex Mîrzo ve rûnit, Mîrzo di bin mijlanka ve çav bi nik ve badan û bi lez zivrandine ve!Paî rast rabû û ji wan dura

xewarebû. Kulavê xo bi tîyekê êxist û xo berda nav bazarî.

"Tu çi cara hosa nakeviye lepê min..Xo delîveye..Mergê te sê cara Mîrzo!"

Evê li çayxanê li def ronitî, ji dîrve dît, îna ev axiftine di dilê xo da digot.

Gehite pit Mîrzo..berpêkek dayê û palek pêrana..Mîna spîndarekê qirande erdî, lingêt wî qiluzbûn û xo dinav qerabqlixê ra berzekir.

Mîrzo rabû ser xo..Dinya li pê çava êlîbû..Toz ji xo daquta..Xelk lê xirbûn û bi pi-syara çûn.

Mîrzo mista xo çemand..Xuzyiya xo bi kotekî daîra..Didanêt xo

çirakandin..Çav di serî ra zîqbûn..Rondik di çava da zivirîn... Zivirîn û bûne rêz bi riyada.

Hiçkê xo hilandê vemaalîn..Kela wî hate xar. Dest di ber paxla xo da bir, patek jê anî der..Vekir..Pirim pirmek jê çû:

"Ya xudê bi izneha te..Ya rebbî çi lê ne hatîbît!Ne ikestîbît..Dilê perasiyekêye, du yaye!!".

Pate hemî vekir..Herhadir bikurînaka ge ji lêva barî. Pêta zivrande ve kire di paxla xo da..li dûr xo zivirî ka ca çi titê wî neketiye wara?

berî xo ji nav bazarî bi helînît, bi dengekê bilind eve di dilê xo da rêt:

"Wekî hestiyê marî tu çûye di binê pê min ra, tu nabêjye min te çi divêt?Kurê min ..Te diniyasim..Min di niyasî?!Tolazêt wekî te, wan mirade ez bîstekê suhbetê, ligel bikem..Awaza jê ra bêjim, lê diyare tu yê ji bin tiraekê hatî!Ha..Hahaha. Te nevêt eve ji min li dîna bibînît!!Pa heke hemî dîn wekî min bin, hema ez jî êk ji wan..Dîn..dîn!".

Li ser lêveka cahdekê ji cahdêt bajêrî, bireka tolaza li dûr bûne

tan û bi lêvê ve nwîsyân..

"Dê pîfkê..Pîfkê Mîrzo biarîne..Tu kovanêt dilî verevîne".

Heyameka xo ma hizrêt xo kirin, lê çi rê ne birinê.

"Ne çaxê hindêye..Belê pa çi bikem ez ne-êm bê dilîya van tolaza bikem".

Destê xo careka berda di paxila xo da..Pate helkêa..dudik ji nav îna der..Pîk birine ber..Hilande lêvêt xo ne hiland û awaz mîna tavyeka buharê hatin xarê. Evêt li wan dûra mestbûn ketine dîlanê.

Teve da çendeka bi dengekê bilind kirine gazî: "Şaba..Şaba..Şaba"

Çawa sewka bi tenwîrî vedden wesa biçwîk yê derhema tiv diden û bi enya Mîrzo ve dinin.

Ew yê di ber dudikê ra, bi destekî jê ve diket û dikete di berîka xo da.

Ji dudikê pêvetir hay ji bayê dinyayê nîne, xuh weya vê da diête xarê, bo av û lolav. Kes ezmanê kesê nizanît, dê bêjî bazarê sefaraye.

Wan hind dît qerebalox jêk vebû, êk li hindav serê Mîrzo çikilî û dengê dudikê xendiqand. Ji kel hat û bi kerb wî xo li dudikê da..Ji wî kê û ji Mîrzo kê, ne herê bi mirina Mîrzo ye, kesekê dî bi xo nedîtiye, gereke kîna xo birêjît!.

Bi Mîrzo ve kesîrebû, dudik ji lepa dernakevît.

îna ya pê may, destê xo da pa û hindî jê hatî daweand..Çimzir!!

Çirîsk ji çavêt Mîrzo peîn. Di gavê da kes nema li wara, dê bêjî pirtêt befrêne helyan.

li hindavî rûbarê bajêrî, evê êkane û sîng li wexerê, li serê girekê, Mîrzo careka dî heval

xirkirin û wan derê hizîlkê dilêt xo ji hev ra vekirin.

roja sore mîna çavêt Mîrzoy, mîna bizotekê ge, ya tête pê çava.

Axiftina axiftinê radikêit, Mîrzo jî pê di zik da dikelît.

Girnijîneka sar xo hilavête ser lêzêt wî yêt qeavî û got:

"Xudê karê bêbext û zordara rast nefî-
nît..Ma dihêlin!ka dudikê çi kiriye ba-
bo?!Min hîvî heye, kes ji evro pa ve, ne bêjîte
min dudikê lêde. Ez hîngê dê lêdem, tola xo

vekem, hîvîdarim li min negirin".

Tila xo eva di ber axiftinê ra li hindav ko-
lavê xo dihejand, îna lêv li lêvê ne da bîsteka
xo.

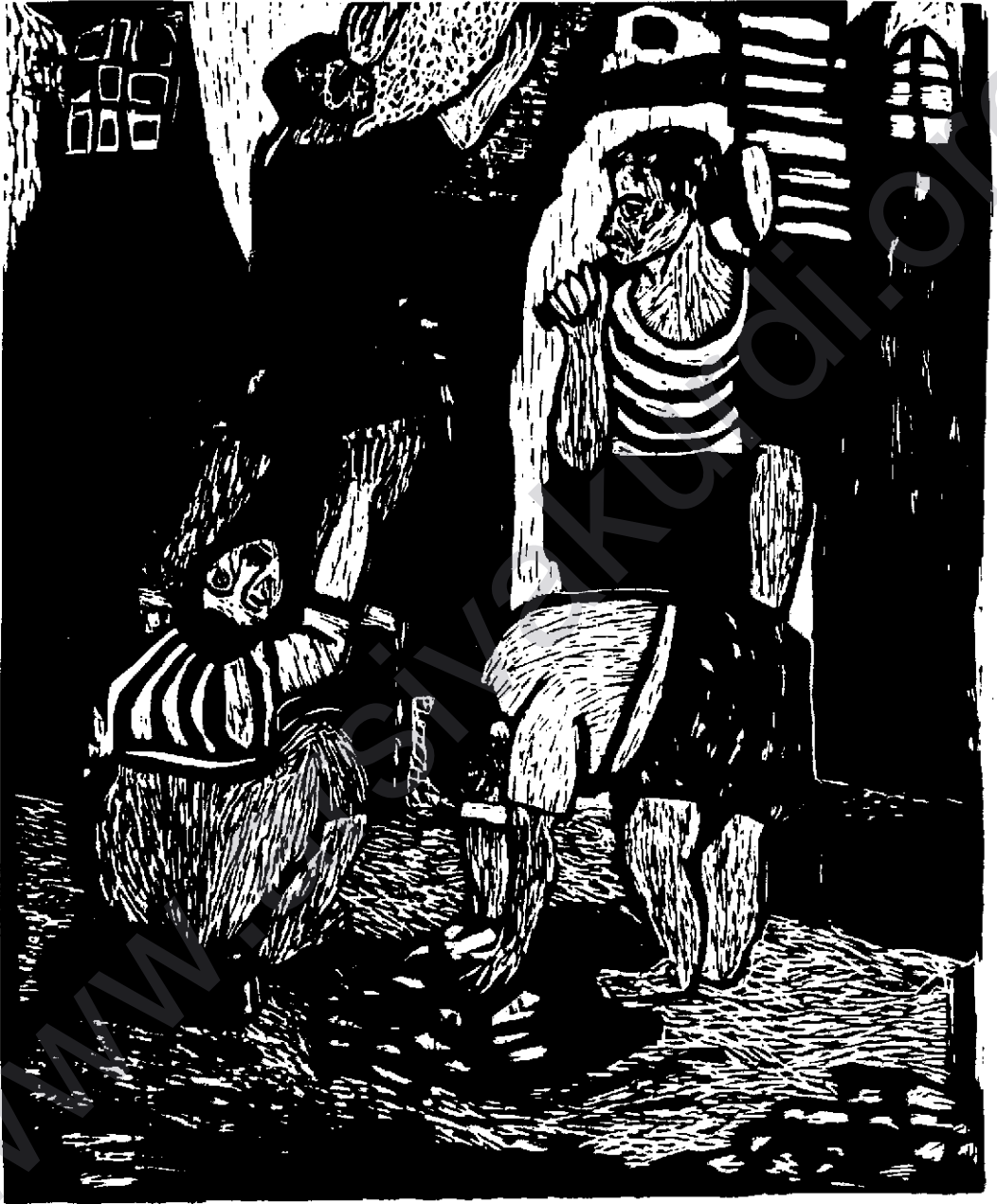
Nebêje yê di dilê xo da stiranekê dibêjît,
hay jî xo nema dengê xo pîç pîçe ber da:

"Rê dûro Mîrzo..Barê kulano Mîrzo..Pajo
dê pajê keser kûro Mîrzo..Roja te îro avabû
dê pajo".

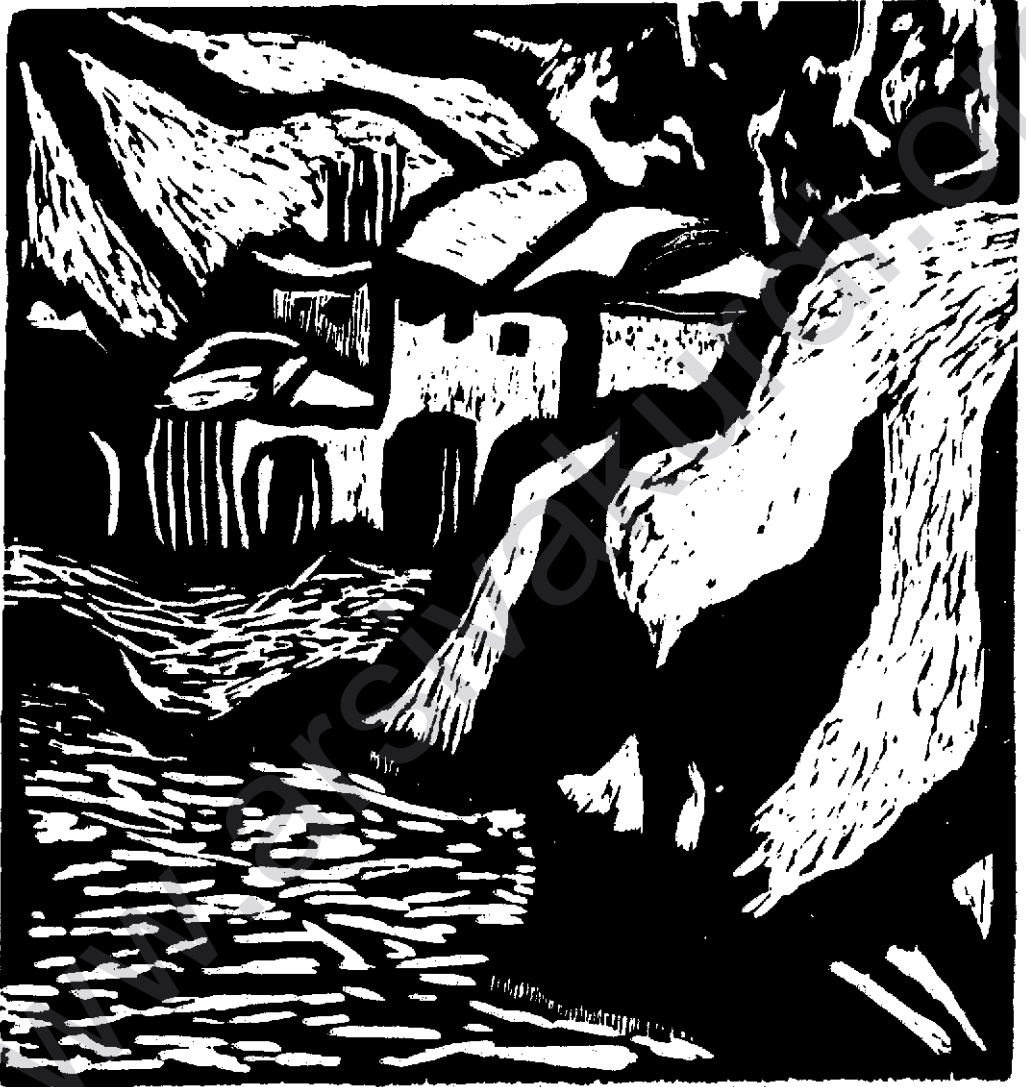
Hevalêt wî tev da dengê xemgîn berda:

"Taw..Taw..Taw Mîrzo".

*** **

EN UTSIKT I KURDISTAN

43,5x41,5 cm

노인 (Old man)

집에서 (In the house)

گولېونرېنک

له کاره کاني «مدهدحت کاکه يې»

نه و شته‌ی عدلشیش نایزانی (۴)

هه‌بوو نه‌بوو عدلشیشینک هه‌بوو. هه‌میشه بیریده‌کرده‌وه، به‌لام ته‌نیا و ته‌نیا بیرى له خزی ده‌کرده‌وه. هه‌ر له‌و رۆژه‌وه‌ی سدرى له هینلکه ترووکا، گوتى: «گه‌لۆ من گه‌لى وردیلم. گه‌ره‌که زوو هه‌راش بیم». نیدی گه‌وره‌بوو، هه‌ر گه‌وره‌بوو تا هینده‌ی توتکه به‌رازینکی لیهات. نه‌وجا گوتى: «ها‌ها نیستا باشم».

به‌رچینه‌ی به‌رده‌ایه‌وه. تا به‌لنی عدلشیشینکی گه‌وره و به‌ دینه‌ی بوو. چوو له‌ی گۆماوینک و له‌ وینه‌ی خزی نۆزی. کلکی فشکرده‌وه و خزی په‌ه‌لدا، گوتى: «لیندا، نیستا ته‌واوم!».

زور به‌ خزیه‌وه ده‌نازی. هه‌موو که‌سینکی به‌لازه گیتۆ و ویتۆبوو. ده‌یگوت: «به‌خوا هه‌موویان نه‌زانن، هه‌ر خۆم نه‌بێ ژیر و به‌ ناوه‌زم».

که‌چینکی به‌چکۆله‌ هاته‌ ناو باخه‌که. عدلشیش خزی لینیگیشکرده‌وه، هینده‌ی نه‌ما‌بوو زه‌له‌ی برۆننى. له‌ دلی خوشیدا، ده‌یگوت:

«چما نه‌وه منما به‌ راستی نازا و به‌هینم».

جه‌ژن بوو، کابانی مال وستی بیگری و سدرى به‌ری، به‌لام

(۱) گۆناری Sputnik

3-1988

(۲) گۆناری Misha

9-1989

(۳) گۆناری Sputnik

5-1978

(۴) گۆناری Cultur and Life

1-1961

... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... .. (11)

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... .. (11)

ئەفسانە بۇ مندال

گۆرۈنى لە ئىنگىلىزىيەدە:

بەدران ئەحمەد ھەبىب

تائىنا مائىرنا نىگارگىشى چىرۆكى ئەفسانەبىدگانى «ئەلىكساندەر ئافاناسىف»، دەلى: «ئىتىكى جوانە لەم سەر زەبىددا ھەتاو ھەلدئى و ئاوادەبى، دارستان ورشە و ھاشەى دئى و چەم و رووبار ھازەدەكەن، سەدان سالە ھەروابووە. مرۆف ئەو بەردەوامىتەبى دەوى. بىنچەى ھەندىك چىرۆكى ئەفسانەبى دەگەرئەو بۇ رۆزگارى كۆن، رۆزگارى «ئەتىنى»، زاتە پىش دە سەدە يان رەنگە پىرىش. چىرۆكى ئەفسانەبى لەو رۆزەوى سەرى ھەلدەو، لە زارىكەو پەپووەتە سەر زارىكى تر و لە داپىرەو بۇ كۆرەزا و كچەزا ماوەتەو. چىرۆكى ئەفسانەبى وەك ھەلاتن و ئاوابوونى ھەتاو «ھەتا ھەتايە» دەزى و تىشكدارى. (۱)

گەورە و بچووك وەكو يەك ھەز لە چىرۆكى ئەفسانەبى دەكەن. رەنگە ھزى ئەمەش ئەو بى كە چىرۆكى ئەفسانەبى بە ھەون و خەيالنى رەنگەن رازاوەتەو. رووداوەكەنى يەك لە سەر يەك و كوتوپ و دوور لە ژيانى كۆمەلايەتەين. مندال خوليا دەروونىبەگانى خۆى لە چىرۆكى ئەفسانەبىدە دەوزىتەو و چىز لە خەيالفرانوانى و ئەفسون و سەپ و سەمەرى خەيالكرديان وەردەگرى. تىكەلاوى مرۆف لە گەل دىو و درنج و ئەژدەبا و بە زمانھاتنى گيانلەبەرانى بى زمان، سەرئى مندال بەكەشەدەكەن.

ھەرچەندە چىرۆكى ئەفسانەبى بەرھەمى بىر و چارى خەيالە، بەلام زۆر شتى راستىشى تىدا ھەن. خەلك فىزى چاكەپەرورەى، پىفلى، ئەمەكدارى، غەرىبەوازى، خۆشەوئىستى نىشمان و رك لە زۆردارى ھەلگرتن دەكەن. ھەموو ئەتەو يەك چىرۆكى ئەفسانەبى و چىرۆكىگەرەوى خۆى ھەن و رەسەنايەتى كەلەپوورى ئەو ئەتەو يە دەردەخەن. «ھانز كرىستيان ئەندەرسن»، «براىانى گرېم»، «شارلز پىرالت» و «ئەلىكساندەر ئافاناسىف»، ئاوبان لە سەرتاسەرى دنيادا ناسراو. ئىستا گەلنى چىرۆكنووسى ئەوتو لە مېزۆو ھەلكەوتوون، خۇيان چىرۆكى ئەفسانەبى دەتووسن.

وەرگىن

ئەمەى خوارەو چەند نمونەبەكى چىرۆكى ئەفسانەبى، بۇ مندالان.

ره‌گزه‌ش بریتین له ره‌گزی «میننه و نیرینه» له میژووی شاری سلیمانیدا و همان دوو ره‌گزه‌ش هه‌روه‌کو له باسه‌دا هاتووه، له ململاتینی نیوان فەقی ئەحمەدی داره‌شمانه و که‌یفان خاتونیشدا به‌رجه‌سته بۆته‌وه «۲۳-۲۶».

ئەم دوو پنه‌مايه ده‌کرا له ناو پینکها‌ته‌ی قه‌سیده‌که‌شدا لینی بکۆلرته‌وه و زیاتر ده‌ستیشان بکرت. هه‌روه‌ک چۆن نووسەر ده‌لێت «له‌ ناوه‌راستی بەشی چواره‌می قه‌سیده‌که‌وه، هه‌موو نیوه‌ی یه‌که‌می به‌یتینک شایبه و نیوه‌ی دووه‌می هه‌مان به‌یت شینه...»، ئەمه‌ خۆی هه‌ما‌کردنیکی ئاشکرایه بۆ هه‌ردوو ره‌گزی «ئه‌نیسا و ئەنیمۆس». واته‌ نیوه‌ی یه‌که‌می هه‌ر به‌یتینک ئەنیمیه و نیوه‌ی دووه‌می هه‌مان به‌یت ئەنیمۆسیه له‌به‌ر ئەوه‌ی رێبوار له‌ روانگه‌یه‌کی یۆنگیبا‌نه‌وه ده‌ستپینکردووه، ده‌یتوانی ئەم هه‌ما‌بۆ‌کردنه فراوانتر بکات و زیاتر له‌سه‌ری پرۆش‌تایه بۆ ئەوه‌ی ئەنجامی دی به‌ده‌سته‌به‌یتینت.

به‌ نیه‌ت ئەو دوالیزمانه‌ی له‌ دوا به‌شی باسه‌که‌دا هاتوون، واته‌ دوالیزمی «ناو/خۆر، ناو/خۆز/خاک، هتد» راسته‌ ئەمانه له‌ ناو قه‌سیده‌که‌دا دیارن، به‌لام من دوالیزمی سه‌ره‌کی ئەم قه‌سیده‌یه به‌ دوالیزمی نیوان «یۆتزیبا» و «واقیع» ده‌زانم. ئەوه‌ی نالی کردووه‌تی بریتیه له‌وه‌ی که‌ سلیمانی بکاته زه‌ویه‌کی میتۆلۆژی، یان بیکاته یۆتزیبا و به‌هه‌شتینک که‌ دوا‌جار ناتوانیت ئەم به‌هه‌شته‌ بدۆزیته‌وه، چونکه‌، ئەو کاته‌ی نالی سلیمانی ده‌کاته میتۆلۆژیا، له‌ هه‌مان کاتدا میژووی

سلیمانی روویه‌پووی واقیعی ده‌کاته‌وه و ناتوانیت له‌ پینکهنانی میتۆلۆژیا‌که‌یدا سه‌رکه‌وتن به‌ده‌سته‌به‌یتینت. واته‌ شکسته‌هه‌یتینت له‌وه‌ی ئەرزى سلیمانی بکاته ئەرزى میتۆلۆژی چونکه‌ له‌ بنه‌مادا زه‌ویه‌که‌ی میژوویه و ملکه‌چی میژووه. که‌واته ئەو پرۆسه‌یه‌ی نالی پینیه‌ستاوه، پرۆسه‌یه‌کی موسته‌حیل بووه، چونکه‌ ره‌گزی هه‌ره‌سه‌هینانی له‌گه‌ڵ خۆیدا هه‌لگرتووه هه‌ر له‌م روانگه‌یه‌شه‌وه، ده‌بوو باسه‌که‌ ناو‌نرایه هه‌ره‌سه‌هینانی چه‌مکی میتۆلۆژیا...

جگه‌ له‌و دوالیزمانه‌ی نووسەر باسی‌کردوون، چه‌ند دوالیزمیکی تریش له‌ قه‌سیده‌که‌دا هه‌ن، وه‌ک دوالیزمی «هه‌وا/ناو»، هه‌روه‌که‌ نووسه‌ریش ده‌لێت: بزووتنه‌وه‌که‌ له‌ هه‌واوه ده‌سته‌پنده‌کات، «چونکه‌ هه‌وا دیت» به‌ره‌و «ناو» (ل. ۳۷، ۳۸، ۳۹) له‌به‌ر ئەوه‌ی له‌ قه‌سیده‌که‌دا «طاهر» هه‌وايه و «طهور» یه‌ش ئاوه.

هه‌روه‌ها دوالیزمی نیوان «ناگر/ناو» که‌ دیسانه‌وه له‌ناو قه‌سیده‌که‌دا ده‌بیریت، ده‌بوو باسکرایه.

دوا‌جار به‌ کورتی ده‌لێم: ده‌کری له‌سه‌ر ئەم سێ چه‌مکه «یۆتزیبا/واقیع»، «هه‌وا/ناو» و «ناگر/ناو» جازىکی دی سه‌رله‌نوی درێژه به‌ خۆبندنه‌وه‌ی قه‌سیده‌که‌ پدريت. نیر سوپاس.

چ ژین سه‌ختم، چ دل سه‌ختی گولی من
کزه‌ی دل وه‌ک کزه‌ی با، دینه‌ به‌ر گویت
هه‌ژار

نمده دستنیشانکردنیکى زیره کانه‌یه. «بگه‌رنوه بز بدشى دووه‌مى باسه‌که: ل. ۲-۳.»

دووم: نئو کاته‌ی بازنه‌ی «ماندلا» که تهاوده‌بیت، که نهمه‌ش بریتیه لهو په‌یوه‌ندی که نالی له رنگای خویه‌وه، ده‌هستیت به رابردوی خویه‌وه. یاخود نئو ته‌ماهییه‌ی که له نیوان جه‌سده‌ی نالی و جه‌سده‌ی سلیمانیدا رووده‌دات که نهمه‌ش ده‌بیته هزی داخرانی بازنه‌که.

بهم پینیه: نالی که‌سینکی ناته‌واوه و سلیمانیش به‌بن نالی به‌شینکی ناته‌واوه. به‌گرتته‌وه‌ی نهم دوو نیوه بازنه‌یه «ماندلا» به‌ک دروستده‌کات. نهم پرزسه‌یه پیمان ده‌لی، لیکۆلینه‌وه‌که به پله‌ی به‌کهم، ده‌ه‌وو لیکۆلینه‌وه‌یه‌کی ده‌روونی بوایه. چونکه توشی له‌رنلادانیکى مهنه‌جی بووه. واته له یۆنگه‌وه بز «باشلار»، به‌لام له‌بهر نئوه‌یه‌ی باسه‌که له بنه‌ماوه نایه‌ویت باسینکی ده‌روونی بیت، نهم له‌رنلادانه مهنه‌جیه‌ش حاله‌تینکی ناسایی و سروشتی به خویه‌وه ده‌گرت، چونکه له بنه‌ره‌تدا «باشلار» قوتابیه‌که له قوتابیه‌کانی یۆنگ و بیرگردته‌وه‌شی، وه‌ک ههموو فه‌یله‌سوفه‌کانی نئو سه‌رده‌مه بریتیه له یاخیبوون له «فرۆید». ره‌نگه له‌م سه‌ده‌یه‌دا فرۆید به‌کینک بیت له‌و که‌سانه‌ی قوتابی یاخی له هه‌ر فه‌یله‌سوفینکی دی زیاتره!

به‌د شیوه‌یه‌کی گشتی، مهنه‌جی ده‌روونی یاخود مهنه‌جی فرۆیدی، وا ته‌ماشای وینه‌ی شیعری ده‌کات که بریتیه له «گه‌رانه‌وه‌ی مه‌کیوت». واته خدیالی شیعری بریتیه له گه‌رانه‌وه‌ی وینه‌یه‌کی که‌بتکراو له نانا‌گاییه‌وه «اللاشعور» به‌ره‌و ناگایی «شعور».

به‌لام مهنه‌جی «فیمینۆلۆژی» یاخود مهنه‌جی باشلاری، له په‌یوه‌ندی نیوان «وعی» و دیارده‌کانه‌وه سه‌یری وینه‌ی شیعری یاخود خدیالی شیعری ده‌کات. لیزه‌وه باشلار، هه‌روه‌کو ریبواریش باسیکردوه «۳۷۷» کۆمه‌لنیک ره‌گه‌زی هه‌لپۆاردوه بز لیکدانه‌وه‌ی خدیالی شیعری.

نهم ره‌گه‌زانه‌ش بریتین له «ناگر، ناو، خاک و هوا».

باشلار پینی وایه: ههموو خدیالی شیعری ئینسانیه‌ت و ههموو شیعری نه‌روویی له‌و چوار ره‌گه‌زه‌وه ناوده‌خواته‌وه. که نهمه‌ش ده‌کات به دوو به‌شوه: خدیالی ماده و خدیالی چوله‌.....

نئوه‌ی من سه‌رنج‌م له سه‌ری هه‌یه، بریتیه له‌و ستراتیژه‌ی نووسه‌ر بز باسه‌که‌ی داناوه. که بریتیه له سنووری نئو چوار ره‌گه‌زی ناومان هینان، به‌لام بنگومان نهمه هیلنیکه ده‌توانی ته‌جاوه‌زیکری و بیری به‌ره‌و شتی تر؛ چونکه باشلار له مهنه‌جی کارکردنی خزیدا کۆمه‌لنیک پینکه‌ته‌ی رۆشنییری ده‌دۆزیته‌وه که پینان ده‌لنیت «مرکبات الثقافیه». پینم وایه هه‌ر نهم پینکه‌تانه‌ش بوونه‌ته خالی به‌گرتته‌وه‌ی یۆنگ و باشلار، چونکه هه‌ردووکیان به‌دوای نئو ناوینه رۆشنییریانه‌دا ده‌گه‌رنن که سه‌ره‌جهمی عه‌قلى مرۆقه‌یه‌تییان داگیرکردوه. بز غمونه، باشلار بز ره‌گه‌زی «ناگر» پینکه‌ته‌ی نهم‌به‌دۆقلیس، پینکه‌ته‌ی تۆقالیس، پینکه‌ته‌ی پرۆمسیۆس و پینکه‌ته‌ی هۆثمان داده‌نی. بنگومان نیره شونیی شیکردنه‌وه‌ی ههموو نئو پینکه‌تانه نییه، به‌لام با نئوه بلینم که پینکه‌ته‌ی هۆثمان به‌کینکه له پینکه‌ته‌ زاله‌کانی شیعری نالی.

بز غمونه: «شه‌راب» پینکه‌ته‌یه‌کی هۆثمانیه‌ که گه‌رمی «حرازه» و ناو و ناگری تینداکۆزته‌وه. نهمه‌ش نمونه‌یه‌ک له شیعری نالییدا:

ناری چارم گه‌رنه‌بی، سووتاوم نهم‌سرای سینه‌م گه‌رنه‌بی
شه‌رقم نهم‌ن.

هه‌روه‌ها باشلار، به ههمان شیوه‌ی باسی «ناوی من» و «ناوی مرکب» و «ناوی سازگار» و «ناری مهنگ» ده‌کات. واته نهم چوار جزوه ناوه لیک جیاده‌کاته‌وه که پینم وایه مومکین یوو هاوشیوه‌ی ههموو نهم ره‌گه‌زانه له ناو قه‌سیده‌که‌ی نالینا بنۆزینه‌وه و کاریان له‌سه‌ر بکری، تا وه‌کو به‌هزی ههمان مهنه‌جی فیمینۆلۆژی که نووسه‌ر کارپینکردوه، ناسۆی تازه له قه‌سیده‌که‌دا بنۆزرایاته‌وه.

شینکی دی که ده‌مه‌ویت له‌سه‌ری بدوینم په‌یوه‌ندی به به‌شی دووه‌مى باسه‌که‌وه هه‌یه، که نووسه‌ر تبایدا به دوور و درۆی باسی ره‌گه‌زی «نه‌نیماس» و «نه‌نیموس» ده‌کات. نهم دوو

«نالی» له بهردهم پرژهی

خویندنه وهیه کی نوی دا

بهختار عدلی

* په کتیی نووسه رانی کورد لقی سلیمانی، رژی ۱۹۹۱/۱۲/۱ کفرنگی بز «رنبوار سیوه یلی» له شاری سلیمانی، هزلی ته دییان، سازدا به ناویشانی «چمکی میتولوزیا و جیهان بینی شیعری نالی». «بهختار عدلی» هم تپینیه گرنگانه ی له سر نهو باسه پیشکه شکرد، که دواچار له سره کاسینه وه، ده قی تپینیه کان به مجوره ی ئیستانو و سراوه ته وه.

ناناگایی نینسانیه ته. پیم واینت، نهمه خالیکی ستراتیژی سرجه می لیکولینه وه که یه.

بینگومان دوزینه وه ی نهم «ماندالا» یه، دوزینه وه ی نهو بازنه سحریه که بازندی که ماله و له هموو میتولوزیای نینسانیه تدا به چاوده که ونیت. پیوسته نهوش بلیم که «کارل یونگ» خوشی له نهمی لیکولینه وه ی کتیه که ی «جهیز فرایزر» وه، «الفصن الذهبی» نهم چه مکی وه رگرتوه.

به لام له باسه که ی کاک رنبوردا، چه مکی «ماندالا»، به دور شیوه خزی ده بینته وه:

یه که م: کاتی باسکردنی نهو نهموستیله یه ی کا واپاوه، له یه که م بهردی بناغدی شاری سلیمانیدا دوزراوه ته وه. بینگومان

له بهر نه وه ی وخت که مه، به خیرایی قسه کانم ده که م. سه ره تا ده مه وی له مهنه جی لیکولینه وه که «رنبوار» وه ده ست پینیکم له راستیدا نهم لیکولینه وه یه مهنه جینکی «یونگی» یانه ی هه لپژاردوه. هه ولده دات له ناو ناناگایی به کومهل «لاشعورالجمعی» دا به دوا ی نهو شتانه دا به گهری که ناناگایی نینسانی کورد ده به ستی به سرجه می مرؤفا یه تپیه وه.

لیزه وه، نووسه به دوا ی ره می «ماندالا» یا که ره مزنگی یونگیانه یه، ده گهریت. هه ولده دات له رنگی نهم ره مزوه په یوه ندی نیوان ناناگایی مرؤفی نینه، له گهل ناناگایی سرجه می دونیادا گرنیداته وه. واته مبلله تی نینه، وه کو به شینک باسیده کری، که ناناگایی به کومله که ی ته واوکه ری هه مان

***** له فارسیدا له «و» ی پښوڼدی بهم چهښنه کدلک

وږده گرن:

«او گلرله خورډ، و مرد». واته «و» به شپوهی «و»
ده خوښترښتوه، په لأم له کورډینا بهم جزویه: «نهو گولله ی
ونکهوت و مرد». واته له خوښندنه ودا دهنگی «و» دنووسینین
به دهنگی وشه یان پیتی پیش «و». که واپوو «...وه مرد»
هده له یه.

به داخوه وږگڼې له ته وای کاره کیدا توشی نو هده له یه
بووه که پښم وایه نه ووش ده گږښتوه سدر وږگڼې پانی ده قاوده ق.

وښته یه ک: «حدیف و جدخار

که خوره تارو

هر خوی مانای دادگږی بوو

وه نه مانیش عودال و دلپه سته ی دادبوون

وه نیستا که

نا بهم چهښنه

به دیو جامه ی خوره تاوینک

دلپان برده بوون!

- تا شکوفه ی... ۵۳ ل

ده کرا بهم جزویه یی:

حدیف و جدخار

که خوره تارو

هر خوی مانای دادگږی بوو

نه مانیش عودال و دلپه سته ی دادبوون و

نیستا که

نا بهم چهښنه.....!

* له کوتاییدا ده لښم، خوزگه وږگڼې به پاریز و وردپوڼه وه ی
زنده تر به راپه راندنی نم کاره وه هستایا و زورتر خوی ماندوو
کږدبا. نه وشی له بیروایه که، هموو شپه رنک بز وږگڼې پان
ده ستادا. نو شپه رانه ش که ده سته دهن، هموو کاتینک
ده ستاده ن. هږوه کو شپه ر کوتوپر دی، وږگڼې پانه کاشی ده بی
هر وایه.

گرنگی نو خاله به پیزانه ش یه کینک ده بزانتیت که بز خوی
شاعیر بیت. بزیه ناچارم بلښم: هږجینکی هږه گرنگی
سدرکه وتنی وږگڼې پانک له وږگڼې پانی شپه ردا، شاعیر بوونه. له
بارنکی وادا وږگڼې پانی شاعیر ده زانی که شپه ر چند خوزه ویسته
و زیاتر له وږگڼې پانی نا شاعیر نه مانه تدار ده بی. کاتینکیش که
نه مانه تدار بوو، ده زانی کام شپه ر، که ی و چزن بز وږگڼې پان
ده سته ددا. له وانه یه شپه رنکی یه کجار پان جوان ده بی، تا نم
را ده یه که پنی سدرکه وتو ترین شپه ری شاعیر یی، په لأم
وه رننا گڼې پانک ته گږ بزانی که بز وږگڼې پانک نالوی، یان لاتی که م
له توانای نه ودا نیه.

به له بږه ریک رزانی «تا شکوفه ی سووری کراسینک» و شپه ر
فارسیبه کانی نه حمد شاملوو، بزمان دږده که وئ که وږگڼې پان
داخوه نو شاملوویه ی به خوښتږی کورډ نه ناساندوه، که نه مږ
لووتکه ی شپه ری هارچه رخی فارسیبه.

*زه کږدته وه ی هر وشه و رسته یه ک له م وتاره دا، له لایډن
نووسږی وتاره که وده یه.

که نده دا- هاوینی ۱۹۹۱

دوزه خی تاراوگه، باشترو جوانتره له بده دشتی ده سلا تینکی داپلوسه ر.

ته دژنیس

هر چاله زارنکی بزرگه نیوی گا ناسا
بوو به بورگانی داگیرسای توو پره بیهک:
بروانه نهو فیلله، روونا کپوونی خوزه تاو
له نیمه به بدلگه ده خوازی.»

۳. جده ماور نه تنیا پروا به شاعیر ناکهن، بدلکو گالته شی
پینده کهن. بویه شاعیر له و پهری دلن ساردیدا ده لی:

«...»

از تلخی قمامی دریاها
در اشک ناتوانی خود ساغری زدم.»
واته:

له فرمیسکی پینده سلانی خوم
-تال وه کو تالایی هم موو دریاکان-
ده فرنکم هه لدا.

به پنجه وانهی ته وی که ورگنیر بوی چووه:
«...»

له تالوی گشت دریاکان
پیا له بدم هه لچواننده نیو فرمیسکی دامای خوم.»

-تا شکوفه ی... ل، ۵۱-

* ورگنیر له پینهنلی ده گدل زمانه که ی خوشیدا که کوردی
بی، له هیندیک شوین کورتی هیناوه. هه لیهت له پینهندییه شدا
چهند نمونه هدر تنیا له و سی شیره دینینه وه که تا نیستا
بایدتی باسه که مان بوون:

* «.....»

وینده که مم له چوارچیره ی دوری خویدا به تدکر دوره
ناوی خوم له شاعریم دا
پینده کاتم له زنجیری ژنکه کم دا
داها تووم...»

-تا شکوفه ی... ل، ۳۷

که ده بوو بدم چه شنه بی:

وینده که م.....

ناوی خوم.....

پینیه کاتم.....

داها تووم.....

** «دهنگی به سته ی بلاوینی خوزه تاومان

هه لموتوه.»

-تا شکوفه ی... ل، ۴۹

وابزانم نیتر وه رگنیریش باش ده زانی که دهنگ ده بیستری،
هه لنامزری.

شاملوش هدر له سهر تم رایه یه: «.....»

با گوش جان شنیدیم

اواز روشنش را.»

-مرثیه های خاک، ص ۳۰

*** «... که ی دیوتانه

که چاوه شان

بانگی نویزی به یانی بده ن؟»

-تا شکوفه ی... ل، ۵

بانگ ده بیستری، ناپیندری. شاعیریش گوتویه:

«... غاز را

از چاوشان نیامده بانگی.»

-مرثیه های خاک، ص ۳۱

نهمه ش شیایو باسه که «چاوش» ی فارسی، ده گدل «چاوهش» ی
کوردی جیاوازه. نیمه به گوزانبیژی داوت و هه لپهرین ده لنین
«چاوهش»، به لام «چاوهش» ی فارسی بدم مانا یانده: و اسپارده،
پیشقه راول، ده مراست و.....

*** «... بزمه زهره ی کوشکی روونی سبه ی روزتان

چاوه گنیرن...»

-تا شکوفه ی... ل، ۳۸

کوشک «روون» نابی، بدلکو رووناک ده ی. تاو روون ده بی.

ههنگاوه یان پینیشکه وتوو بوو. شاملوو لهه شیعره دا ده یه وی له نیوه پوژکی بوشی نهم شوژشه ده سکرده هه لآیدا و له راسته قینه یز خه لک روونیکاته وه.

۱. «باچشم ها» سردزیری شیعره فارسییه که یه، که نه بیته «به چاوه گان».

کاک ناسر به «چاوه گانم» وه ریگنراوه. به لای منوه گزنگ نییه، نه گهر ناوینکی تر له شیعرنیک بنزیت، چونکه گزنگ خودی شیعره که یه، به لآم نیستا بزمان روونده بیته وه که گزپانی سردزیری شیعره که له لایدن وه ریگنراوه له بهر نه وه نییه که سردزیری له زاران خوشتر به کوردی یز شیعره که دا بهی، به لکو له بهر نه مه یه که هه ده شیعره که نه گه بیستوهه. شاعیر ناوا ده ستپنده کا:

«با چشم ها

ز حیرت این صبح نابجای

خشکیده بر درچه خورشید چارطاق

بر تارک سپیده این روز پا به زای،

دستان بستم از

ازاد کردم از

زنجیرهای خواب.»

واته: به چاوه گان

له هه یره تی نهم به یانیه بیجینه

رهق هه لآتوو له بهر ده لاقه ی خوزه تاروی ناوه لآ

له سدر دوندی سپیده ی نهم روزه له دایکبوون نزیکه،

دهسته به ستراوه گانم

رزگار کرد

له زنجیره گانی خه و.

جا نیستا به روانن که وه ریگنراوه. بزنان سدرتان

له وه هه موو جیاوازییه سوورده مینن یان نا:

سهرم سووما

له هه یره تی نهم به یره یان نه ناوه خته

وه چاوانم

نده ترووگان

له بهر رووناکی ده ریجده ی خوزه تاروی تیشک هاویژ

به نیوچاوانی کازیوه ی نهم روزه وه

که ژانی زانی گرتوو،

وه من هه رتک دهستی خزم

له زنجیری خه و رزگار کرد.....»

- تا شکوفه ی..... ۴۸۸-

۳. له دریزی شیعره که دا شاعیر هه روا هه ول ده دا به جه ماوه ری

خه لک به سلینن که کاتیک شه وه نیوه ی خزیدا به - تاریکترین

کاتی شه و- «سته می پاشایه تی»، ناگولجی خور «شوژش»

هه لآتاتی. گه ل گوی ناداتی. هیندیک له جه ماوه خراپتریش:

«هر گندگار چاله دهانی

اتشفشان روشن خمسی شد:

این گول بین، که روشنی افتاب را

از ما دلیل می طلبد.»

وه ریگنراوه ی ناوا ی تیگه بیستوهه:

«گه نده زه لکه ی قولکه ی ده می هه مانگایه ک

له من ده بوو به بوو گانی گزپینن توو به یی و رق:

وه دن له و گه و جه به روانن، یز رووناکی خوزه تاویش

هاتوه نیمه سویندی یز به خون.»

- تا شکوفه ی..... ۵

«گه نده زه لکه ی قولکه ی ده می هه مانگایه ک» !!!

مانگا لیره چه که ن؟ شاملوو جه ماوه ری گه ل ده دوننن، نه ک

گارن. هیندیک کهس که به روا به شاعیر نا که ن، ده لاین که یز

سه لماندنن خوزه تاو به لکه ی رووناکبوونی پنیوست نییه، به

زمانیکی تر ده لاین: هه تاو ده کری رووناکیش نه بی، به لآم هه

هه تاو بی. لیره دایه که شاعیر ده می نه و که سانه به چاله زاری

بزرگه نیوی مانگا ده چوینن:

1. -
 2. -
 3. -
 4. -
 5. -
 6. -
 7. -
 8. -
 9. -
 10. -

11. -
 12. -
 13. -
 14. -
 15. -
 16. -
 17. -
 18. -
 19. -
 20. -

21. -
 22. -
 23. -
 24. -
 25. -
 26. -
 27. -
 28. -
 29. -
 30. -

31. -
 32. -
 33. -
 34. -
 35. -
 36. -
 37. -
 38. -
 39. -
 40. -

41. -
 42. -
 43. -
 44. -
 45. -
 46. -
 47. -
 48. -
 49. -
 50. -

1. -
 2. -
 3. -
 4. -
 5. -
 6. -
 7. -
 8. -
 9. -
 10. -

11. -
 12. -
 13. -
 14. -
 15. -
 16. -
 17. -
 18. -
 19. -
 20. -

21. -
 22. -
 23. -
 24. -
 25. -
 26. -
 27. -
 28. -
 29. -
 30. -

31. -
 32. -
 33. -
 34. -
 35. -
 36. -
 37. -
 38. -
 39. -
 40. -

41. -
 42. -
 43. -
 44. -
 45. -
 46. -
 47. -
 48. -
 49. -
 50. -

وهرگنیش نارای وهرگنپاره:

«وینته به کی له خوم نه چوو»

که گهر وه ک خوم پینکه نینیی

ته واول له بیر چوو بایه وه

.....

ده بو به من که خهریمک به بینه نگی

به شانی خوم بهرد ده کیشم بز زیندانم

وه باله قره ی مهلی روم

ده به ستمه وه

له چوار دیواری شه مرندا

هر کورتومت

ده بو به خوم!.

- تا شکوفه ی..... ل ۳۶

نیستا هاوینی ده بهر یهک ههله نینانی شیعه نه سلیمه که و
وهرگنپاره که ی حسامی، سهرنجیده نه نهو چند رسته بهش که
زه فکر اونه ته وه و بزانی وهرگنپ چند نه مانه تداره!! و چون پنج
رسته، به پنج وشه ده رده بری.

۳. شاعیر ده لی: «و فردا که فرو شدم در خاک خونالود تب

دار.....»

واته: «سبه ی رژی ش که روزنامه نیو خاکی خونای به

تاویاو.....»، به لام وهرگنپ خدیالی شاعیری به دلنه بووه و بز

خوی خدیالینکی تری بز داتاشیوه و شاملوی ناردوته

جه هه تهم:

«سبه ی رژی ش

کاتینک خاکی به گری خوین ناگرگرتوو

منی گرتنه نیو نامیزی...»

- تا شکوفه ی..... ل ۳۸

* شاعیری دووم: له برینی سدر دله کی نابایی- ل ۳۹ هتا ل ۴۲-

سهرچاوه ی دهقی فارسی شیعه که: شعر زمان ما، احمد

شاملو. محمد حقوقی، انتشارات نگاه، تهران ۱۳۶۸.

۱. شیعه که ناوا ده سته بیده کا:

«دختران دشت!

دختران انتظارا!»

واته:

کد نیشکه گانی دهشت!

کد نیشکه گانی چاوه پروانی!

وهرگنپ نووسویه تی:

«گه وره کچانی دهشته کی!

گه وره کچانی چاوه پروان!.

- تا شکوفه ی..... ل ۳۹

ناشکرایه که دهشت و چاوه پروانی «ناو»، که چی وهرگنپ
کردوونی به سیفت، واته «دهشته کی» و «چاوه پروان». جباوازی
هده به له نیوان «کچینکی چاوه پروان» و «کچینک که له چاوه پروانی
برویی». شاعیر دهشت و چاوه پروانی کردووه به باب و دایکی
کد نیشکه گان. نه وه ی چاوه پروانیشه شاعیره که بووه ته زمانی
حالی دهشت و چاوه پروانی. شاعیر چاوه پروانه که نهو کد نیشکانه
توله ی خوینی نهو مامزستا شورشگنپه تورکمانه بکه نه وه که
داگیر کردی دهشت، شه هیدی کردووه.

چاوه پروانیه کدش له کز تایی شیعه که دا بهم چه شته ده درگینیی:

له نیو نینوه دا کامه تان

ده ساوتوه

چه کی نابایی

بز رژی

توله سده تده وه.

هه ووره ها، هدر لهو دوو هینله ی سهره تایی شیعه که دا که باسیان
ده که بن، وهرگنپانی وشه ی دختران بز «گه وره کچان» یش هه له به.
دختر واته کچ، کد نیشک یان دوت، له کوردیدا نینه به
نافره تینک ده لئین گه وره کچ که مامکی پر به پاخه لان بی، به لام
نایا شاملو نهو گه وره کچانه ده وینیی!

«پستاشان، کدام شما

ناکامی کاره‌کە‌ی وەرگێز وە چنگکە‌وێ.

* شیعری بە‌کە‌م: تا شکۆفە‌ی سوووی گراسینگ، ل ۲۳ هتا ۳۶.

سەرچاوە‌ی دە‌قی فارسی شیعەرە‌کە‌، لفظە‌ها و هە‌میشە‌، احمد شاملو، انتشارات نیل، تهران ۱۳۵۷.

۱. شاملو دە‌لێ: «.....»

و قیراندوود مێشود رە‌نگ

دەر نایینایی تابووت

و بێ‌ نفس مێماند آهنگ

از هراس انفجار سکوت.....»

واتە: قیراوی دە‌بێ‌ رە‌نگ

لە‌ کوێزایی تابووتا و

ناهدە‌نگ پشووێ‌ دە‌بێ‌

لە‌ ترسی تە‌قینە‌وێ‌ بێ‌دە‌نگی.....»

وەرگێز دە‌نووسی: «لە‌ نایینایی تابووتا

هە‌موو شتێ‌ک رە‌نگی قیر دە‌گری،

وەرگێزانی پشووێ‌ دە‌بێ‌

لە‌بەر ترسی هە‌رە‌سه‌پنێ‌ان بێ‌دە‌نگی.....»

پێ‌شتر گۆتمان کە‌ لە‌ گزنگترین تاییه‌تە‌ندیه‌کانی شیعری

شاملو، ئە‌و‌یه‌ کە‌ خوێ‌نەر بە‌ ناسانی تینی ناگا، ناچارە‌ زۆ‌تر

بیری لێ‌بیکاته‌وه‌ و مێشکی بە‌ شیعەرە‌کە‌وه‌ ماندووبکا. وەرگێز بە‌

پێ‌چه‌وانە‌وه‌ وێستووێ‌ مێوه‌ کە‌ بۆ‌ خوێ‌نەر پاکبکات و تە‌نانتە‌

بۆ‌ی بچوێ‌. ئە‌وه‌تا دە‌رپرینی شاعیرانه‌ی "قیراندوود مێشود رە‌نگ"

"قیراوی دە‌بێ‌ رە‌نگ" لە‌ خوێ‌نە‌ری کورد بێ‌زده‌کا و

و‌ریده‌گێزته‌وه‌: "هە‌موو شتێ‌ک رە‌نگی قیر دە‌گری". کاتی کە‌

دە‌روا‌نێ‌نه‌ هێ‌لی سێ‌ و چواریش، بۆ‌مان دە‌رده‌کە‌وێ‌ کە‌ کۆ‌سپی

و‌ەرگێز تە‌نیا لە‌ تینگە‌بشتن لە‌ شاملو دا نییه‌، بە‌لکو کۆ‌سپه‌کە‌

زمانه‌. بۆ‌یه‌ وشە‌ی انفجار بە‌ هە‌رە‌سه‌پنێ‌ان تە‌رجومه‌ دە‌کاته‌وه‌ و

بە‌ زمانیکی دی‌کە‌ دە‌لێ: کە‌ بێ‌دە‌نگی نە‌ما، گۆزانی‌ش نامینی.

کە‌چی وا نییه‌. یان بێ‌دە‌نگی دە‌بێ‌، یان گۆزانی. «شاملو»‌ش

مە‌به‌ستی ئە‌و‌یه‌ و دە‌لێ: بۆ‌یه‌ نا‌هە‌نگ تە‌ماوه‌، چونکە‌ بێ‌دە‌نگی

و‌ە‌دە‌نگه‌اتوه‌ و تە‌نانتە‌ تە‌قینە‌تە‌وه‌، ئە‌ک هە‌رە‌سه‌پنێ‌اوه‌! بۆ‌

ناگاداری وەرگێزیش هە‌رە‌سه‌پنێ‌ان بە‌ فارسی دە‌بێ‌ته‌ فرسایش،

رێ‌زش و....

۲. شاملو دە‌لێ: «تصویری بێ‌ شیا‌هت

کە‌ اگر فراموش مێ‌کرد لێ‌فتدش را

.....

می‌ شد من کە‌ سنگ‌های زندانم را بردوش

می‌ کشم خاموش

و محبوس می‌ کنم تلاش روحم را

در چار دیوار الفاظی کە‌

می‌ ترکید سکوتشان

در خلاء آهنگ‌ها

کە‌ می‌ کاود بێ‌ نگاه چشمان

در کویر رنگ‌ها

می‌ شد من

عینا.....»

واتە: وێ‌نه‌یه‌کی وێ‌نه‌ چوو

کە‌ ئە‌گەر پێ‌که‌نێ‌نه‌کە‌ی لە‌ بێ‌رچوو‌یا‌یه‌وه‌

.....

دە‌بوو بە‌ من کە‌ بە‌ردی زندانم دە‌کێ‌شم بە‌ کۆ‌ل

بێ‌دە‌نگ،

هە‌ولێ‌ رۆ‌حیشم بە‌ندی دە‌کە‌م

لە‌ چوارە‌ه‌واری ئە‌و‌وشانە‌دا

کە‌ بێ‌دە‌نگیان دە‌تە‌قی

لە‌ بۆ‌شایی نا‌هە‌نگه‌کان‌دا،

کە‌ بێ‌ نێ‌گای چا‌وه‌کانیان دە‌سه‌می

لە‌ نێ‌و‌ده‌شتی قاق‌ری رە‌نگه‌کان‌دا...

دە‌بوو بە‌ من

بێ‌ سرو لێ‌دان

«تا شکوفه‌ی سووری کراسینک» و هنری وهرگینرانی شیعر

جدهنری شینخولیسلامی

هاوچهرخی فارسی، به‌تایبیت له بواری شیعری نه‌مرزدا.

ته‌ده‌بیاتی فارسی، شاعیر و نووسه‌ری که‌می نه‌بووه له‌وانه که قه‌له‌میان بانگی مرؤقایه‌تبان هه‌لهریوه، نه‌وینی سووکایه‌تی پینکروایان لاواندوته‌وه و له بینعه‌دالته‌تی و نابه‌رامبه‌ری کۆمه‌لایه‌تی له هه‌لایان داوه. «شاملوو»ش یه‌کینک له‌وانه‌یه، به‌لام نه‌وی که زۆتر شاملووی گه‌یاندوته نه‌م پله به‌نده‌ی شیعری فارسی، شینوژی تایبیت به خۆی نه‌و شاعیره‌یه، که نه‌مرز بووته مه‌کته‌بینک له تیر شاعیره گه‌لجه‌کانی فارسدا. زمانیکی گران «تینکه‌لۆنک له زمانی کۆن و نه‌مرزی فارسی»، زا‌راوه‌گه‌لینکی که له ناخی فه‌ره‌نگ و که‌له‌پووری فارسدا ره‌گی دا‌کوتاوه و خه‌یالینکی پر پینچ و په‌نا و لیو‌پژ له نایرنی، دوو تونی و چهند تونی، تانویزی بیر مرؤقدۆستانه و نازادیخوازانده شیعه‌کانی «شاملوو»ن. نه‌و شینوژه تاقانه‌یدی شاعیر به‌ره‌مه‌گه‌لینکی نه‌وتزی خولقاندوه که لی‌تینگه‌یشتیان ته‌نانه‌ت بز فارسه‌کانیش گرانه.

نیستا یا بزاین کاک «ناصر حسامی» چنده له «شاملوو» تینگه‌یشتوه و له راگواستی بیر و خه‌یال و هه‌ست و سۆزی شیعه‌کانی نه‌و که‌له شاعیره‌دا، بز زمانی کوردی چنده سه‌رکه‌وتوو بووه.

هه‌لبه‌ت سه‌باره‌ت به‌مه که نه‌م وتاره بز گۆفاره ناماده‌ده‌کری، له‌به‌ر زۆری ناتوانین ده‌ست له‌سه‌ر هه‌موو خاله‌کانی شیایو باسی «تا شکوفه‌ی سووری کراسینک» دا‌بینین. له‌به‌ر نه‌وه ته‌نیا سن شیعری وهرگینراوی نه‌و نامیلکه‌یه هه‌لده‌بۆنرم و پینکه‌وه هه‌لیانده‌سه‌نگینین. به‌و هه‌یایه که فه‌کره‌یه‌کی گشتیمان له‌مه‌ر

ولهرت فرۆست * Robert Frost وهختی خۆی گوتی: «شیعر نه‌ویه که له وهرگینراندایزده‌یه». به واتایه‌کی دیکه گوتی: شیعر بز وهرگینران ده‌ست نادا. نیستاش زۆر که‌سی هه‌ر له‌سه‌ر نه‌و به‌روایه‌ن. ته‌مانه پینان وایه که ته‌نیا رینگای چیژوه‌رگرتن له شیعری شاعیرینکی بینگانه، فیزیوونی نه‌و زمانه‌یه که شاعیره‌که شیعری پینووسیوه. مالم حه‌قه! ته‌مانه له لایه‌که‌وه حه‌قدارن، به‌لام له لایه‌کی تروه فیزیوونی چهند زمانی بینگانه بز هه‌موو که‌سی ده‌ست نادا؛ نه‌وجار ته‌نیا فیزیوونی زمانیکی بینگانه‌ش هه‌روا ناسان گه‌فته‌که چاره‌سه‌رناکا. نه‌وی گرنکه له‌م پینوهندییه‌دا، فیزیوونی زمانی ته‌ده‌یی و شیعرییه. نه‌مه نیتیر به جارینک نیحتماله‌که دوورترده‌کاته‌وه. که‌واوو وهرگینرانی شیعر و شوینه‌واره‌کانی تری نووسراوه‌ی بینگانه‌کان له کۆنه‌وه وهرگینردارن و وهرده‌گینردین، له لایه‌ن نه‌و که‌سانه‌وه که هه‌م له باهه‌ت زانینی زمانی خویانه‌وه که پینده‌نووسن و هه‌م له باهه‌ت زانینی زمانه‌که‌ی دیکه‌شوه که لینی وهرده‌گرن، مه‌تانه‌ی ته‌واویان به خویان هه‌یه.

کاک «ناصری حسامی» هه‌ر به‌و نیازوه کۆمه‌له‌یدک له شیعه‌کانی «احمد شاملوو»ی وهرگینراوته سه‌ر کوردی و له نامیلکه‌یه‌کدا به‌ ناوی «تا شکوفه‌ی سووری کراسینک» یلاویکردووته‌وه.

«ئه‌حه‌مه شاملوو» به پینشک ناسراوترین شاعیری هاچهرخی فارسه، چ له نینو نیران و چ له دهره‌وی نیران. پاشی «نهماپوشیچ» که‌مه‌تر شاعیر و نووسه‌ریکی فارس هه‌بووه، که تا نه‌م راده‌یه شوننی کردبینه سه‌ر رۆشنییری و نه‌ده‌بیاتی

مەحالی!

شوننی کەوتم،
 وەکو نسنی.
 بوومە خاک و خۆلی بەر پینی!
 داوینم گرت
 داوام لێکرد؛
 بەلکو جارێک
 تەنیا جارێک، ئەگەر دەکری،
 زنی مەلەبەندی عەشقم بەگری!

کەچی وتی: ئەی بێ پروا!
 ئەی بێ پروا!
 تۆ رووباری، منیش دەریا.
 کێ دیوێتی تەنیا جاری
 دەریا بەرە و

رووبار پروا!!

شۆرەبی

دوو دلداری هەناسەسوار
 لە دەست بەدکار
 پەنایان لێ دە بن داری.
 دارە گەلا و لق و پزێی
 شۆپکەدووە.
 دانەویەووە.
 تا تەر دوو دلدارە وەشاری!
 بەمجۆرە بوو
 کە شۆرەبی لەدایکبوو!

سکالا

جاری وایە، هیندە نزیکي:
 بۆنی هەناسەت هەلەمژم
 هەست بە شواری لەشت دەکەم
 دلی غەریبی کۆچکردووم
 بە یادی تۆ دەشنیتەووە
 سار لە خۆشی من دەنۆشی
 شینی شیعرم دەپزێتەووە.
 شادی وەکو شالووری مەست
 لەسەر سەرم دەنیشیت و
 بە دەورمدا دەخولیتەووە!
 جاری واشە، هیندە دووری:
 لە دووری تۆ دەبە زریان!
 دارەکانیش وەپرسی من هەلناگرن.
 بەردەکانیش
 بۆ غەریبیم دینە گریان!

نیاز

شەونیک، وتت: بێ بە شەو!
 لەو شەووە،
 بوومە شەوی ئەنگۆستەچاوا
 تا تۆ جارێک وەکو قەدیم
 بە فانتۆسی نیگای گەرم
 دڕینک بەدی بە تاریکیما

ناسین

هه‌موو شتینکم
ژیانینکی شیواو و
مردنیکى رنک و پینکم.
هه‌موو شتینکم.
کانیبه‌کی لیخن و
زه‌لکاوینکی ناویندی و
پالنه‌وانینکی سه‌رده‌م و
ناسنامه‌ی ترسنوکینکم؛
له هه‌مروانیش گه‌وره‌تر؛
کویرنکی چاو گورگانیم.

حه‌مه عه‌باس

ساته‌کان

شده‌وه‌کان به‌ دواى یه‌کا دین.
ساته‌کان تکه‌ تیزابن،
به‌ک یه‌ک به‌سه‌ر رووخساری کزهدا ده‌تکین
ساتی شیعر و
ساتی په‌رده و
ساتی هه‌ره‌س
نیستاش نه‌و ساته‌م له‌ بیره
که ناسنامه‌ی گلۆلیی خۆم درایه‌ ده‌س
له‌ تونی وشه‌ تۆخه‌کانیا بۆم ده‌رکه‌وت
من نازاری ناو نیسقانینکی شکاوم
ژیان گلۆله‌ی ته‌لدیری
چواره‌ده‌وری گیانی برسیمه.
مردنیش دیوی دووه‌ی ناسنامه‌ی زینده‌گییمه.

نه‌فروت

سیکاردینکی تیژم ده‌نی
له‌گه‌ل نه‌سپینکی شی
پاشه و پاش سواری ده‌بم و
ده‌چم ناده‌م ده‌خه‌سینم
مه‌مکی حه‌وا له‌شیش ده‌ده‌م
که هاته‌وه
ده‌بم به‌ میوانی رۆما و
هه‌ر له‌وی، له‌ ناگردانه‌که‌ی ده‌بیرۆینم.

1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987

1987 1987

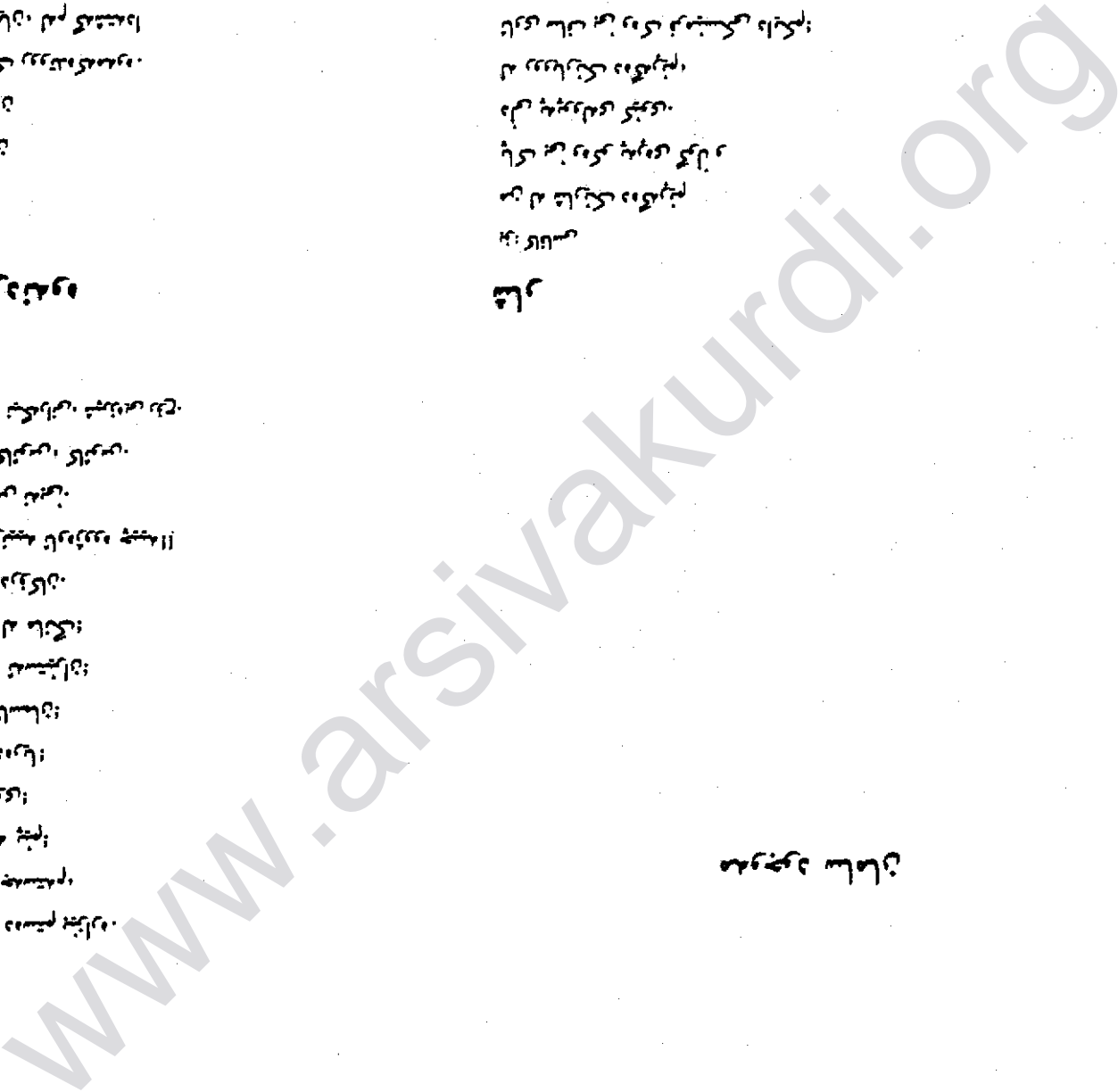
1987 1987 *
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987

1987 1987

1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987
 1987 1987

1987 1987

1987 1987

* * *
* * *

Notable

١٩٩٢

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

١١١١

- نهمهش هوارى نهو حيزبانهيه كه بوون به تهكيدى شاعيرهكانا
- خوايه چى بكم؟ ... بهسه بنوو.

- وهرنا وهرن نهو شاعيرانهيه حيزب دروست دهكنا

- دهتهوى پرزم؟ بهسه بنوو.

- وهرنا وهرن نهو حيزبانهيه شاعير دروست دهكنا

- من رويشتم...

- نينستا لاچنا خهلكينه لاچن. لافاوه لافاو.

لافاوى پينلاو. پينلاوه لاستيكهكانى ههلهبجه.

لافاوى گيتار. گيتارهكانى نيسپانيا.

لافاوى دهست و پهراسوهكانى نهفرىقيا.

لافاوى لهسدر سنگم رى تهى دهكا و

ههموو شتى وهپيش خو دهدا.

ههموو شتى سدر ناو كهوتوون. قورئان. كاپيتال. ئاڤيستا.

كهللهسدرى لهنين. كلارهكهى گيفارا. سينيهرى سارتهر. سميلهكانى ستالين.

دهستى ههئينراوى هيتلهر. ردنى كاسترز. گيتارهكان. مهنديلهكان. پهراسوهكان.

پينلاوهكان. كتيبه سوورهكان. زهردهكان. جهمهدانیهكان. پوزسترهكان.

نهمهش وينستگهى گريانى شهوانه.

شهو بوو.

شهوه. شهو له گهل دهستهكانت دهبووه ميوانى ژوورهكهم.

چولهكهى خهو له هيلانهى چاوهكانتهوه ههلهدهفرهه نيو بيبيلهى چاوهكانم.

بهلام ويستبووم بلنيم و نه مگوتبوو.

ويستبووم بلنيم:

دهمينكه نهم دهروونه بوته بير و شيعر سهتله و به گوريسى يادهكانت

قەت بېنيوتە خونن گرى تىبەرى؟

ديوتە بېنشكە بگرېنت و كارىتەى بان، مەمكى خستېنتە دەمىهوه!

ئاخ ... مەگەر من چەند سالە ساتە، پۇلىسى خەو گرتوومىهەتى و ھەموو شەوى يادىنكم دەدا لە سىنداره؟
من كەى خەوتەم؟

كە من خەوتىبوم، چەند لەش سەرى خۇيان لە توونىلى باوەرېنكدا فەرامۆش كرد؟

چەند چاو نىگايان لى زىز بوو؟

چەند ئاوينتە لە تەنيايدا شكان؟

تاي گەرم رايدە كىنشامە نىو توونىلى وپىنەكان و دەستى تۆ دەسماينكى تەرىبوو لەسەر تەوئلم:

- بنوو ... «سەردەم ھەر سەردەمە بۆگەندەكەى جارانه».

ئەمەش وىستگەى گريانى شەوہ كاغە. باران: نم نم. گريان: خور خور.

گريان حەبە:

- رۇژى سىيان، بەر لە خوردان، دواى جگەرە.

لە وىستگەى گريانه كاغما -با- سەر لە دووى سىبەرى خۇى دەنى.

-با- دەستىكە و پۇستەرى ديوارەكان دەدېرتى.

لوليان دەدا و رەپىش خۇيانى دا.

دواى تۇش -با- ھات. لە ژوورى تەنيايمدا. لە مىزگى پىنخەفەكەمدا.

ددانەكانم دوو بەرداش بوون، دەستى تاي گەرم دەيگەراندن.

سەرم مەيتخانەيدەك بوو، ھىچ سەرى خەونەكانى خۇى تىندا نەدەناسىدەوہ.

- سىمىلى زل گەلى كەسى كرد بە سىياسى!

- بنوو...

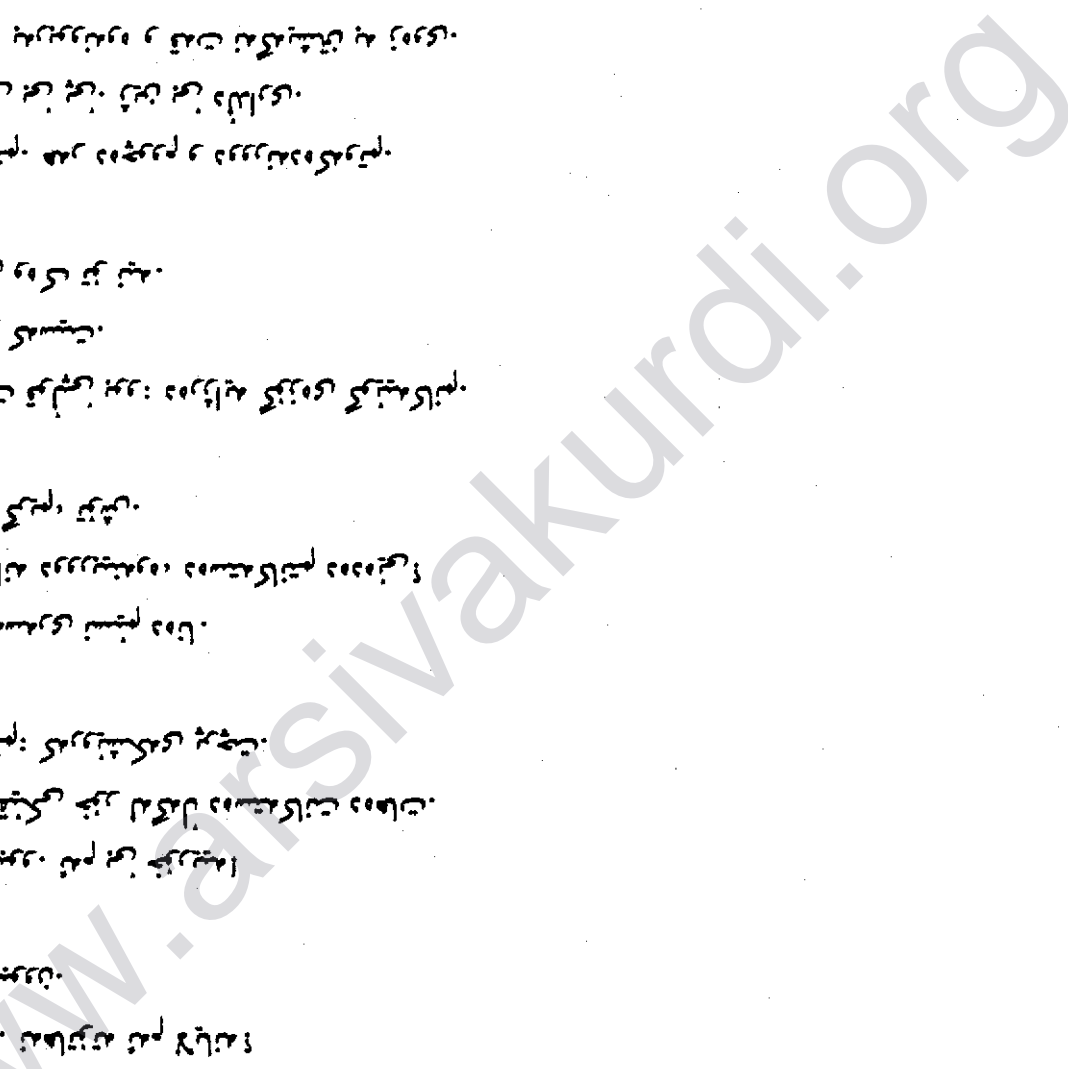
- سىياسەت سىمىلى گەلى كەسى زل كرد!

- بنوو...

- ئەمەش چوار پايدەى ئەو شاعىرانەيدە كە بوون بە بلېند گۆى حىزبەكان!

- بنوو ... تو خودا بنوو ...

١- ...
 ٢- ...
 ٣- ...
 ٤- ...
 ٥- ...
 ٦- ...
 ٧- ...
 ٨- ...
 ٩- ...
 ١٠- ...
 ١١- ...
 ١٢- ...
 ١٣- ...
 ١٤- ...
 ١٥- ...
 ١٦- ...
 ١٧- ...
 ١٨- ...
 ١٩- ...
 ٢٠- ...

ده مگوت: ده چمه وه. دلم بۇ بینینی کۆلیتی سه گه که مان بۆته کونی ده رزی.
 ده چمه وه و به دیواری مائی جوانترین کچی گه ره کا، که هه موومان حه زمان لیبوو: هه لده میزم.
 با لیمبدهن. پشتم بیری مست و شەقی مناله کانی گه ره کیان کردوه.
 نهوسا رژیستم. پیم نه گوتبوی. دوور له چاوه کانت سه فەرم کرد. له ناویندهی خۆمدا.
 دهسته کانم: هاوده می هه می شه یی نه ژنوکانم.
 پینه کانم: له سه ر نه رز راهوون. له قورگمه وه، چوونه سه ر رنگای هات و نه هاتی ده روونم.
 ده روونیش سه ندوو قینکه له باوله که ی نه نکمان ده چی:
 چند بانه ی شکار. کیسه یه ک خه نه. خه ناو که یه کی داوه به ن قرتاو. چند وینه یه کی زه رده لگه راو:
 وینه کان په نجه ره و که سه کانی ناو وینه که ش ته نیا سه ر و سه ره کانیش سه ره تاتکی بۇ ده ره وه.
 ژنه کان: شه رمن.
 مناله کان: حه په ساو.
 پیاوه کان: تووره.
 جوتی سۆله ی لاستیکی.
 خه نجه رنکی سیاسی. ته سه بیحینی میژویی. جوتی جهمه دانی.
 یه کیان ره ش و نهوی تر سوور. کراسینی خونین پینه وشک بوو.
 بونی راهردوو.
 پزمینی نیستا!
 نهوسا هاقمه وه. له ناویندهی تۆدا. نامزی کراسینی دپاو بوو: داو و ده رزی نیگا کانت پینه ی ده کرد.
 دوا ی چوونی تۆش، برینه کانم بوون به کراس.
 دانیشتیبووم.
 له نیواره یه کی قه جبه دا، داده نیشم.
 له ته شتی چاوه کانمدا، زامه کانم ده شۆمه وه. هه لیان ده خه م.
 له هه یوانی شه و نیکی سیاسی دا.
 زامه کانم له سه ر رسته ی ماسوولکه کانی -با- پیرده بن و وشک نابن!
 وه ک چاوانت.

ووم به په نجره‌ی چاوه کانت، له پینلکه‌کانی د‌رووقت د‌روانی: له قه‌یسه‌رییه‌کانی د‌روونی یه‌کدا،
امان ده‌کرد. نه‌وسا نیواره‌بوو و نیستاش سپینه!

نه‌میشه پینه‌کی ماندوو ه‌دیه‌خون به را‌کردنوه بیینی.

نییش له را‌کردنه پینه‌وده‌کاندا، برینه‌کانم شین ده‌بنه‌وه.

بیین: مینا خودی خوت. مینا چاوه‌کانی نه‌و خزشه‌ویسته‌ی نیوه‌شوی زیندانی هات، قوتی دا و رویش.

ارم بوت ده‌دوا و سه‌لای ه‌ستم به‌رزه‌ب‌ووه. با ده‌هات. بایه‌کی ن‌رم.

ب‌وله‌ک‌دی خمه‌کانم له ناویندی بن سوانده‌ی م‌وله‌کانتا، هیلان‌دی چی ده‌کرد: گ‌رم و ن‌رم.

زوم له‌س‌ر لینه‌کانت بال‌ایان ده‌کرد: گ‌ز گ‌زا!

نیواسی یاده‌کانم له که‌لینی زامه‌کانه‌وه سه‌یری به‌رز و نه‌وی بوونه‌وی سنگتیان ده‌کرد.

نه‌وسا: ن‌زیک ... ن‌زیک: له ده‌روونتا!

نیستاش دوور ... دوور: له ده‌روونتا!!

را‌بردوومان ره‌شمانی بوو، زریانی میژوو، به خ‌لی خ‌ی دایپ‌وشی بوو.

ه‌ر نه‌و کاته‌ی میژوو میژدی به بینه‌نگی کرد، م‌رگی نیمه له‌دایک‌بوو.

که‌چی له‌گ‌دل تو دا: ساده و سا‌کاربوون گ‌ونیه‌کانم.

ب‌ابه‌له‌د‌بوون: پینه‌کانم.

دایکیان ه‌ه‌بوو: ده‌سته‌کانم.

گ‌ونیه‌کانم له‌گ‌دل تو دا، ک‌ول‌نیک بوون: ه‌نگاره‌کانی ناوی «هیتلر» یان نه‌ده‌ناسی.

نه‌شوه لووسه‌کانی تو‌شدا «ستالین» ته‌نیا جووتی سمیلی زیت بوو و له م‌ره‌که‌بی را‌پ‌ورتینکی د‌ژ

به «نه‌خ‌مات‌و‌قا» دا ده‌خ‌نکا.

ویستبووم بلیم و نه‌متوانیبوو.

ویستبووم بلیم و زارم نه‌گ‌ه‌یشتب‌ووه ده‌نگم.

ویستبووم بلیم: به‌ر له هاتنت و د‌وای «نه‌خ‌مات‌و‌قا»،

به‌ر له‌من و د‌وای شه‌ک‌ت بوونی ت‌وی زه‌وی:

گ‌ه‌لی نالاً بوون به‌د‌رپی.

گ‌ه‌لی ده‌رپیش بوون به‌ب‌یداخ!

نۆستالگیا

بەرۆژ ئاگرەیی

بۆ: ئەوانەی وێبان کردوون
ئەوانەی وێغان کردوون
بۆ ریزلینان لە «ئاندرەئە تارکوفسکی».
بۆ: ئاریا...

من ماتی تۆم دەلێن خەری گرانە.
خ.ح «هێدی»

«خۆشەویستی خوشکی مەرگە»* و دەستەکانت خوشکی دەستی هەستە کائەن.
سپیندە بوو.

سپیندە یە! خۆر لە گەڵ دەستەکانت دەخزایە سیلەدی چاوی دڵمەو.

دانیشتیبووم. دادەنیشم. رادەووەستای. ئاروینە: بزهی نەرمت.

فنجانی قاو: لۆچە کانی نیوچەوانم. فنجانی شیر: ددانە کانت.

نەرمەبایی لە هەواری لێو کانتەو: سەمای گۆلی زامەکانم.

ژووڕە کەم: میزگی یادەکان: پەپوولەدی شپرزای ماچە کانت.

تەنیا تۆ نیت.

تەنیا تۆ نەبوویت. دەستت دەپزیشت: پەنجەرە دەکرایەو.

هەمیشە و لە هەر شوێنی پەنجەرە یەک هەیدە، چاوەروانی کردنەوێ بی و

لە چاوەروانی دا سەروریشی سپی بی.

چ ره شه بايه كه دهستی تزا!

ئەي پەناگای هەموو نەینیبیەکانی نیو دلم.

ئەي بۆ كه ئەتیبینم دەستیشم لەبەر پەیکەری جوانیتا

چۆکدائەدا و دەرگای دلم ناکاتەوه. دەرپای چ خەمینکی تزا! بۆ نامدەیتە بەر شه پۆلی

دەریا توو پەکانی نیو دلت و بەرەو کەنارە دوورەکان رانامالی. خۆ من لەوینش،

هەر ئەم مرۆڤە عاشقەم.

تۆ ئەزانی مرۆڤ که جاری عاشق بوو، جاریکی تر عاشق نابێ. تۆ ئەزانی،

مرۆڤ لە ناگری عەشقی خویا بۆ تەنیا جاری گۆرنگری و جاریکی تر گۆرناگری. ئەي بۆ لەوەتی

عاشقی سەری خۆم و چاوانی تۆم، دەستی دینۆنک چاوه کانم کۆنۆنە کات و

سەماکانم لیتیکنەدات. نا! گیانە کەم کێ ئەلی رۆژی دەستی عەشقه کپبووه کەي خۆم،

نانیمە نیو دەستی ئەم خەلکەوه و بۆ دواپین جار لەسەر سنگت هەلناپەرم.

نا! گیانە کەم من هەرگیز لە کۆنۆنۆن نەترسام و ناترسیم

کێ ئەلی مرۆڤ تەنیا بە چاو سەیری جوانیبیەکان دەکا!

کۆهەبای خەم، بەرەو دەرپای یادە کانت هەلنەگری و تۆش بە تەنیا

پالکەوتوویت و نەروانیتە ناسۆی بەرین. نەروانیتە نەینیبیەکانی ئەم گەردوونە و

ئەتەوی رێ لە مردن بگری!! تۆ بە تەنیا چۆن سەر ئەکەي بەناو گێژەنی مردنا و

دەستت ناگاتە دەستی من!! تۆ بە تەنیا چۆن سەما بۆ مردن ئەکەيت و ماندوونابێ!!

تۆ بە تەنیا چۆن ئەتوانی بیرەو رەهەکی تر بۆ ئەم دلە پەستەي من و بۆ نازارەکانی ئەم خەلکە

بنووسیدوه!! خۆ تۆ هینشتا نەبوویتە تە چۆی خەونە سەوزەکانی ئەم سەدەیه.

وەرە دەستت بنێرە دەستەوه. تۆ ئەزانی، که دوو نازاری دەروونی یەکنەگرن و

لە باوەشی بەکتربا ئەتوینتەوه. چیان لیدی و چۆن گۆرنگرن!!

به بهر دهم سینه‌ری ناو و گوله نیزگزنکدا بمرین. نیستاش نه‌شی، به مردغان پدیکه‌ری
 به و نازاراتندی له‌م خاکه‌وه هه‌لمافزین، له‌سهر ده‌ستی خۆز راگرین. نیستاش نه‌شی،
 خۆز ماچکه‌ین و ناسمان له‌ دل‌مانا پال‌خه‌ین. چی هه‌یه وه‌ک دلی‌ئیمه، چی هه‌یه
 وه‌ک دلی‌ئیم خه‌لکه‌ ناوه‌لایی، بۆ نازار و خۆز به‌رستان! چی هه‌یه
 وه‌ک دلی‌ئیمه، چی هه‌یه وه‌ک دلی‌ئیم خه‌لکه‌ ناوه‌لایی،
 بۆ په‌لاماری شه‌یتان و شهر و مردن!!

دووریت نه‌و دره‌خته سه‌وزه‌یه هه‌موو رۆژی باوه‌شته‌کا به‌ دل‌مدا و له‌سهر سنگم پالته‌که‌وی.
 دووریت نه‌و بالنده‌ی ناگره‌یه، له‌سهر سهرم بالته‌گریت و به‌ تنیا نه‌و عیشقی سهرمه. دووریت
 نه‌و شه‌وه مدزنده‌یه، که‌ تیا‌یا ده‌ست نه‌که‌مه‌ ملی‌ خه‌ونه‌ نا‌لۆزه‌کانم و وینه‌که‌تی تیا‌یا نه‌بینم.
 دووریت دل‌مه، جیم نه‌هیلنی و جیم ناهیلنی. نه‌وه‌تا نیستا له‌ سنگما نۆقره‌ ناگری، خۆی نه‌داته
 به‌ر شه‌پۆلی خۆینه‌که‌م و په‌له‌ی خۆفرێدانیتی بۆ سهر زه‌وی. کئی هه‌یه‌ ناوازیکی تر بۆ مردنم دا‌بنیت و
 توورپه‌نه‌بی له‌و که‌سانه‌ی له‌پشت دیواری شه‌وه‌وه نه‌خشه‌ی کوشتنم دا‌نه‌نین.

به‌ره و ده‌ریای یاده‌کانت، که‌زه‌بای خه‌م هه‌لمنه‌گری و ده‌ست بۆ بارانی هه‌لنه‌برم. چاوت لیمه
 ته‌نیایه‌کم نه‌، ته‌نیایم و له‌به‌ر بارانا نه‌سوتیم. که‌ باوه‌ش بۆ دره‌خته‌ی ده‌که‌مه‌وه، چاوت لیمه،
 چۆن ناوێزانی به‌کتری نه‌بین و له‌ به‌کتره‌ نه‌تویننه‌وه. که‌ نه‌شگه‌مه‌ ناو تاریکی شه‌وانه‌وه، چاوت لیمه
 چۆن له‌ نیوانی قه‌له‌مه‌که‌م و پارچه‌ کاغه‌زکی سپیا دا‌نه‌گیرسیم. نه‌گه‌ر شه‌یدای دا‌گیرسانی سهری منی،
 نه‌وه‌ سهرم، که‌رته‌نیاش بم، دل‌نیام له‌وه‌ی ماره‌کانی سهرشانم له‌ برسا هه‌موو تۆبیون. نه‌وه‌ سهرم
 که‌رته‌نیاش بم، دل‌نیام له‌وه‌ی هیچ دا‌لیکی ئه‌م دوورگه‌یه، ناتوانی سهرم بکاته‌وه به‌ هیلانه.

من عاشقی ئه‌م گه‌ردوونه‌م. نه‌و گه‌ردوونه‌ی جارنک نه‌متوانیوه‌ تیا‌یا پر به‌ دل‌م هه‌لپه‌رم و
 سه‌ما بۆ گیانی خۆم بکه‌م. من عاشقی ئه‌م گه‌ردوونه‌م. له‌وه‌تی چاوم به‌ عه‌شقی کردۆته‌وه
 نه‌مبینیوه‌ و عه‌شقی ئه‌ریان فیزنه‌کردوم. سۆزی هه‌ناسه‌کانی منه‌ ئه‌م گه‌ردوونه‌ و
 له‌وه‌تی هه‌م پر به‌ ده‌می سپیه‌کانم هه‌لیه‌مژم و بیزار نابی. ده‌ستی چ ره‌شه‌بایه‌کی تۆ!!
 نه‌ی نه‌و هیزه‌ بیهاوتایه‌ی له‌گه‌ل خۆتا هه‌لمنه‌گری و خه‌ونه‌کانم نه‌رینته‌وه.

ده بۇ ساتى، سەرم بخەرە كۆشتەۋە، با بە ھەموو توانامدە
فرمىسكى چاۋە كالەكانت بخۆمدەۋە و تىز تىز بنووم.
كى ئەلى من بە فرمىسكى چاۋەكانت گەورەنايم!
گەورەنەبووم!!

بىندەنگىت بۆتە پاچىنكى تووپە و لە برى خاك سەرى من ھەلئەداتەۋە و
لەگەل دەرىپەرنى ھەر تۆپەلە خوينىكى سەرما، زىاتر پى لە زەمىنەى خۇراگرتتم گىر ئەكەم.
بلىنى نەتەۋى تەرمى كۆمەلى نازارى ئەم خەلكە، لە ناو سەرما بىئىزىت و
جىمبەيلى!؟

تاكو ھىندە بە ناو خۇما شۆرىبەدە،

لق و پۇى نازار دەركەم و بىمە كۆرىپەى خەمەكانت. تۇ نىت!! دەرگای دلە پەست و
غەمبارەكەت، لە بووتتەۋە بۇ خەم و نازارى خەلكى كردۆتەۋە و لە ھىچ لافاۋىنكى كوشندە تووپەناپى.
تۇ نىت!! ئەزانى چۆن لافاۋ لە دلئا مالى كەى. ئەى پاسەۋانى شەۋانەى ئەم دوورگەبە،
ئەى ئەۋەى لە نىۋان مردن و نەمرىدا، سەرت تەنبا ئاگرىنكە و باۋەش بە دەرووفا دەكا.
ھىندە مالىم بە چەپۇكى پاچەكانت، ئەك ھەر سەرم، بەلكو تەنانەت ئەو دلەش
كە جىنگاى نووستنى شەۋانەى ئافرەتىنكە، لە ساتىنكا چەندەھا جار بەناو خاكى مردنا
ئەروات و ئەنجام دىتەۋە بۇ لای خۇم. كى ئەلى من دللى خۇم بەندكردوۋە،
بابى لەگەل ھاورىنكانغا، بابى لەگەل دەستى تۇدا،
شەۋى لە رەشمالى دلما بەسەرىرى.

كە منالېۋىن لە ۋولانتىكى نازىزا گەورەدەبوۋىن، تۇ ناوت لىنابوو ۋولانتى
دللى زىندوۋە مردوۋەكان. كە منالېۋىن، پىر بە دلماۋ باۋەشمان بە خاكا دەكرد،
دردەختەكانى نازارمان ئەكردە كۆل، بە دواى تىشكى مانگە شەۋى ھاربتانا راماندهكرد.
تا پىنكەۋە، ئەبوۋىنە پەپولەى شەۋ و بە ئەسپابى لە سووتانىكى مەزندا ئەتۋاينەۋە.
ئىستاش لەم سووتانەدا ئەشى، لەگەل خۇرا تىشكىنىكى تر فرىندەبىنە سەر ئەم خاكە و
بە پىنى پەتى بە ھەموو لايەكا راكەبن. ئىستاش ئەشى، جارىكى دى،

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

ئهوسا،

ئهوین شیرین بوو وه ک نیگای مهستی چاوه کانت.
تال بوو، وه کو دوورکه وتنه وه ت.

خهبات عارف

که سهیری نایهی کرد و له پاشان ئهم کهلامه دی
وتی: من هم به بی تیشال و ئهم شیعرا نه بی تیشال
مهجوی

کزه بای خهم، بدهو ده ریای یاده کانت ههلمه گری و گوی له ئه می بارانی
ههوری سپی و تریه ی گه لاریزانی ئهم پایزه زه رده ئه گرم. سه رم ئه نیم به سنگی
شینى ناسمانى ئه وینه وه و به لینه کانم گونای ئه ستیره ماچده کم. بینه نگ که دیم،
که ده ست ئه کم به ناو دنیا ی زولفی شهوتا و بۆ ئه ستیره به ک ده گه رنم، لیم هه لدنی ت و
بدهو ناسمانى بالته گری، گۆرستانی خه و نه کاغه. بۆ لیم هه لدنی!! کى ئه لى ئه ستیره کانی
زولفی تو له و ئه ستیره نه جوانترین، که له ناسمانى ئهم پایزه دا ئه بیانینم. کى ئه لى زولفی
شهو ی تو، له شهو ی ئهم پایزه ره شتتر نییه. ئه ی بۆ ساتى نارام ناگری و
زولفت نانیته ده ستمه وه. خۆ غه ریب نیم به و دنیا به ی تو با لت تیا کردۆته وه.

ته می شینی یاده کانت، بدهو ده ریای ماته مینی ههلمه گری و سه ر
به هه موو کۆلانیکی تاریکی، ناو ده روونی خۆما ئه کم. ته نیا هه ر تۆی بوو ته ته
ئه و مۆمه روونا که ی، نه بۆ ساتى ئه کوژیته وه و نه بۆ ساتى ره شه با یاریت پینه کا. ته نیا
هه رتۆی ماچی سنگ و دل م ئه که ی. ته نیا هه ر تۆی له م پایزی ماته مه دا، وه ک چه پکی خوین
له ناو دلما مه لاس بوو ت و له گه ل ئه می هه موو بارانیکی سه وزا ئه تخۆمه وه. چونکه ئه شی،

زیده‌ی مدتاعی حکمه‌ته، ئەم شیعری کوردی به
هه‌رزانه بی موپاله‌غه، هه‌رفی به گه‌وه‌هه‌ری
جامدی هه‌یاتتی عاریه‌ت، کورته زینه‌هار
تالوده دامانی مه‌که، بو پینچی مینه‌ری
شیخ ره‌زا

هه‌ئەگەرەن و چۆرچۆر شۆرپەبوونەو ناو گەرووی سارد و سەری ئەو تارماییانەمی میوانداری ئەم نامەدیەیان کرد.

- بەخێرھاتن!

چەترەکانی ژێر ئاسمانی سکپەری ناگر و قین، چاوەروانی ھاتنی ھەور و تریشقی شۆرەسوارنیک بوون، ھەتا وەک قارچک و دوولەن مل ھەئەن و بکرنەو.

سەری کەژەکی ئەو بەرەو بە تەمینی زەشی رەنگتال گەمارۆدرا بوو. لە شاریشەو مووچەخۆرنیکی دا بەرەمی «الانوا الجوی»، ئەو بەدزییەو راگەیان بوو، کە گوا بە دوو سێ رۆژی داھاتوودا شەستە و رەھیلەمی تۆفانینکی گران، ھەموو شتینک رانەمالیت.

پیانە چایەک وەک بۆمبایەک بەرێو ناو ناگردانەکە و لە لوتکە و قەدپالی کینوی پشکۆکانەو چەدوو کەلنکی تەمەن کورت بەسەر ئەژنۆ و سنگە شۆرپووەکانی بەر لووتی بازەنە کەدا ھەئەگەرەن و لە پەر کەللەسەرنیک چەقییە پەرەپەری ناگردانەکە.

ھەر لە گەیشتنی نامەکەو، فەرمانی ئەو درابوو ناگرخۆش و چایی دەنەبکرت، بەلام بە داخەو ھەموو شتینک چووە دۆخی جارانی.

لەو کاتەدا پزیشک نەبوو... تەنیا نەبوو ئەو گیانە لە سنووری ھەناسە ھەلکێشانێکی ھاورنکانی دەریچوایە بکشینتە ناو جەرگی گەرەکانی خۆرەو.

لاشەمی لە خەودا سەرسەپو بوو، بەلام ھیشتا چاوەرکانی زیتەیان نەھات و رینگاگانێکی نامەکە درێژ و درێژتر نەبوونەو و لەوودا بوون بگەنە سەرە دێری رۆخینکی تری بینکۆتایی.

- بەردام پشەکات؟

دیسان پرسیارنیک وەک جنۆکە خۆی ھەلقورتانە ناو ژیانی ئەم و ئەوانەمی سەرە قەلەمینکیان لەو نامەیدا ھەید.

لە سەفەری ئەو رێ دوورەدا، تەنیا ئەو ھاتەو بەر بەر

چۆن لەش و لاری جوانینک لە پشەو بە کینشی نەکرد... ئەمیش لە تەکانداندا بوو ھەرەو کۆ ھینزیک پالیپنۆبەنیت بۆ پینگەیشتنی.

- سەرگول!

لەپەر چاوە زیتەکانی وەک دەروازە بە کەری کارەبایی بەتەرخانە داخران و لە پشەو بە لەشینک ھاتە لەرزین. سەری پەنجەکانی کە ھیشتا گەرمایی ناو نامەکەمی پێو ما بوو، کەوتنە سەرتەو ھەمی تارەقینکی سارد سەری ناوچەوانی.

بە پینچەوانەمی ھەوالەکەمی جەنایی مووچەخۆری «الانوا الجوی» بەو، ھەر ئەو شەو شەست و رەھیلە دەستپینکرد بوو. ھەموو شتینک لافاویکی خنکینەر بوو. خەونەکان پەلەقازنی ھەلقەرییان بوو. ناگردانەکە وەک چاویکی کۆژاوەمی ژێرەو ھەمی گێژاوی توو بەرەمی سروشتی لێھاتبوو. دێراوەکانی نامەکەیش لە تەلسانەو و رەنگچوونەو دا بوون.

لێقەکەمی لەسەر خۆی لادا و بێ ئەو جارنیکتر چرا کۆژاوەکە ھەلکاتەو، خۆی گۆری. پشە دەرگا کردەو لە رەھیلەمی ئەو شەو و ھەستکردن بە جوولە و رەوتی ژاگاری نامەکەمی ناو مەشتی، دەستینکی نەرمونیان رابکینشا.

- وەرە!

تازە خۆر ھەلھاتبوو، جریو جریوی چۆلەکاگان، ھەرە زەش و تالەکانیان راوتەنا و خۆرە تاوونکی گەرموگوریان ئەتەخنی ناو باخەلی نامە ھەلگرتووی ئەو دلدارەو کە ھەتا نیشتا لە رۆشنتیایە بۆ سوراخی ئەو گولالە بەی سووتا.

نە! بۆ سوراخی ئەو ریزی نامە بە کەمی تری پشەگەینیت.

۱۹۸۷

سوراخ

نووسینی: جلالی میرزا کهریم

پەرە کەیان بەجێدەهێشت و تنۆک تنۆک ئەبرژانە ناو لەپێ دەستێوە.

هەرچۆنیک بێت ئەمجارەش خۆیان لە بازنەمی بەر ناگردانی ناو سەرما و سۆلەمی زستانیکدا بێنێوە کە هەلم و هالۆی سوتانی دڵدارەکان گەیان پینگرتبوو.

- لەکە یەو... تۆش پشکۆیەکی ناو ئەو ناگردانەیت؟

لەو نامە کورتەدا؛ رۆمانیک لە شینۆی پەرزادە یە کنا خۆی نیشان ئەدا، کە هینشتا پەپوولەمی مژدەمی سەر لێنۆ کانی شیلەمی ماچی گۆنای سبەینییان ئەمژمی.

چە یەک بە لەپێ دەستیدا هات و لەچاوترووکانیکدا یادگارە تەمەن درێژەکان لە وەلامی هەرزه کارنیکدا خۆیان گەیانە بەر دەرگای زار هەلنێنانەو:

- لەو کاتەو... پرچی هۆنراوەی رازەکانییان راپسکاندم پیاڵە چاکان زۆر لەسەرخۆ بەسەر سنگی رەقەلاتوودا

تازە لە بەجێهێنانی ئەو ئەرکەمی گەرابۆو، کە پێی سپیندرابوو. ئینوارە یەکی خەمناک و زەرە، خوری شەقاوەکانی پەرەو دامینی دەنگدانەوی سینەری ئەو گۆندە ئەبرد کە دەمینک بوو، قسەکردنی تێدا قەدەغە کرابوو.

شەقامەکانی دووا بەرنامەمی «خامۆشی شەوان» لە خۆکشانی ناو خەونیک ئینجگار قورس و گراندای بوون. کەچی دەزۆولە دوو کەلێک لە سینە یەکی پر حەسەرەتەو دەلاقەیان ئەخستە دیواری بێدەنگییەو.

- هەر بیدارم.

پەنجە لەرزۆکەکانی کەوتنە هەلپچرینی پر گومانای نامە کە. لەگەڵ چاوگێراندای بە شارینی دێرەکاندا، چراکەمی ژوور سەری بە هەناسە پرکێنەکی ماندوووە بەرە بەرە کۆتەبوو، هەتا لە ناگاوێکا خنکا، بەلام دێرەکان لەسەر رووی گلینەمی مینشکیدا ئەبوونە دێراوێکی گەش و تەوێلی تاریکی

همه‌ده‌مینی مالوئیزان زه‌حمه‌ت و کوزده‌وری سالی به‌فیرزچوو. مال و مندالی برسی و مافتگی مانه‌وه. میرزاعلی جزوه بزکان و له کومه‌له‌ی «ژ.ک» دا، ده‌ستیکرد به‌ تیکوژشان و نووسین و بلاوکرده‌وه‌ی زمانی کوردی. ناغای سهرکه‌وتیش له مه‌عمورایه‌تی دوخانیه‌وه، چونکه سابلاخی بوو، شه‌ره‌فی نه‌فسه‌ری له هیزی به‌رگری کوماری کوردستان پینه‌خشا. نیترا نه‌ پرژا سهر نه‌وه که له توتوتن و له سدید خمه‌ده‌مین بپرسینه‌وه. ههر نه‌ده‌کرا له‌گه‌ل میرزا عدلی باسیشی یکا.

دوای تیکچوونی حکومتی ساوای کورد، میرزا عدلی ویزای چهند که‌سی تر له کاربه‌ده‌ستانی کوماری کوردستان و حمیزی دیموکرات تووشی ناوارایی و ده‌یه‌ده‌ری هات. پاش راوانانی پزلیسی نوری سعید و به‌ندیخانه‌ی به‌غدا، حکومتی نوری سعید قزلبچی کرد و دایه‌وه به‌ ژاندارمه‌ی نیران له قه‌سری شیرین. ژاندارمه‌ش گرتی و به‌رو تاران ده‌ ماشینی ناخنی. به‌ هه‌لکه‌وت له کرماشان تووشی شیخ موخته‌سه‌ی حسامی ده‌بیت و به‌ به‌رتیل نه‌جاتی ده‌دا. له‌گه‌ل خزی ده‌بیاته‌وه گوندی و پاش چهند رزژ پیاوئیکی خزی ره‌گه‌ل ده‌خا وتا ده‌یگه‌پنینه‌وه

شاره‌زووور. پاشان دینه‌وه سوله‌یانی و له گوندی ته‌ینال ده‌گیرسینه‌وه.

ته‌واوی نه‌و به‌سهرهاتانه‌ی له چهند چرته و چاونوو‌قانیکننا هاته‌وه خدیال و وه‌ک په‌رده‌ی سینما به‌ پیش چاویدا ده‌هاتن و سیدی سواریان له‌به‌ر چار بزده‌کرد. چاوی ره‌شکه‌وینشکه‌یان ده‌کرد، سهری ده‌گیزه‌وه‌هات و ده‌هات وه‌عهرزی بکه‌وی. چاوی هه‌لینا و به‌ نیگایه‌کی پر له‌ قین و نه‌فرت و بیزاری له‌ خزی و له‌م خه‌لکه‌ پولپه‌رست و بیوژدانه و له‌ که‌ین و به‌ینی زه‌مانه، سهرینی سیدی کرد و گووتی:

- ده‌ی، کاک سیدا جا نیستا ههر له‌به‌ر نه‌وه نهم زه‌حمه‌تدت کیشاوه و نهم زینگا دوروت داوه‌ته به‌رخز، تا قه‌بزی ناغای سهرکه‌وت نوئیکه‌مه‌وه، تا مروری زه‌مانی به‌سهردا نه‌یه؟
بفینکی له‌ عهرزی کرد و هدی به‌ترینم به‌ گزری بابی قه‌بز و پول و مروری زه‌ماندا. پنمه‌ره‌که‌ی هاویشه‌ سدرشان و به‌ هه‌نگاوئیکی شل.

مروری زه‌مان... مروری زه‌مان... مروری زه‌مان!

به باوه‌ری من له ههر شوئینیکی دنیا‌دا، گوئیک بکوژریت، شاعیره‌کان مدسئولن له‌و پرزسیسی کوشتنه. شاعیر به‌شینکه له‌وه‌ی که نه‌هینلی، نه‌و رووداوه نائینسانییانه روویدات، نه‌گینا به‌ شینوه‌یه‌ک له شینوه‌کان هاریکاره تیاپاندا.

شیرکۆ بینکەس

قرسینه‌ده‌کانیش خەلکی شارەخۆیان و دۆست و ناسیارن، له‌وانه‌یه هه‌مووی به‌ دهره‌چه‌یه‌ک بۆ بنووسن. دووهم له‌ دێهات ده‌توانی به‌ هه‌رزان له‌ ده‌ست جوتیارانی ده‌ربینی. فکریکی باشه و پارهی چاکی لێ وه‌ده‌ستده‌که‌وی.

به‌لام ته‌گه‌ره‌ی له‌بهره. ئەم کاره به‌و ناگرێ. ئەو ناتوانی بچی له‌ دێهات قان باقمان توتن بکری و له‌ خه‌شه و خه‌رارانی باخنی و باری بکا و بیباته دوخانیه. بێجگه‌ له‌و ناتوانی به‌ ناوی خزی بفرۆشی. ئەو هه‌م‌موری ده‌وله‌تیه و ناویری خۆ له‌ کاری وا بدات.

هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی پێده‌گرێ له‌ لاره به‌رتیل مەرتیلینک بدا و خواهیشت و تکایه‌ک بکات و بلی توتنی ناسیارنکه و باشی بۆ بنووسن.

ته‌ماعی قازانجی توتن فرۆشتن و له‌ ده‌ست نه‌هاتوویی، ناغای سه‌رکه‌وتی خسته‌ فیکر و راویژ و ناخه‌که‌ی رنگای دۆزه‌وه.

- با بچمه‌ کن ناغا میرزا عدلی. جیگری فه‌رماندا ر و پیاونکی راست و ئەمین و له‌ گۆنه‌وه‌ش بنه‌ماله‌مان پێکه‌وه‌ ناشایه‌تی و هاتووچۆیان هه‌بووه. به‌لکو ئەو پیاونکی باش و ئەمینم بۆ پدۆزێته‌وه. پۆلی به‌همن و قازانج به‌ نیوه‌ی توتن بکری و بیباته دوخانیه. کاتی فرۆتن خۆم ده‌توانم باشی بۆ بفرۆشم. فیکری چاکه و نابێ لێی راوه‌ستم.

رۆژنکیان کاتی چینه‌نگاری، ناغای سه‌رکه‌وت، له‌ فه‌رمانداری له‌ ژوری ناغا میرزا عدلی وه‌ژوورکه‌وت. سلا و به‌خه‌ره‌ینانیکێ گه‌رم.

- ده‌ی یا خوا به‌خه‌ریی. ئەوه‌ چۆنه‌ ریت ده‌ولایه‌ که‌وتوه. فه‌رموو. دا پانگ که‌ دوو چایان بێنن. هه‌ر دیارنی. یا خوا به‌ خه‌ریی.

- تازه له‌ هه‌م‌موریه‌تی نیو گه‌ورگان گه‌راومه‌وه. گووتم با سلاوینکته‌ عه‌رزیکه‌م و ته‌گه‌ر لوتفیش به‌هه‌م‌موری، شه‌و بۆ ناخواردن له‌ خه‌مه‌تدایین.

- خه‌ره شوکورا! نه‌کا کاری خه‌رتان به‌ ده‌سته‌وه‌ی! موپاره‌که‌ تیشه‌لا.

- نه‌خه‌ر نا وه‌لا! هه‌ر وا دوینی گه‌رامه‌وه بۆ شار. له‌م دێهاته‌ پیاو له‌ مالی ئەو کرمانجانه‌ ناخه‌سته‌وه و نيسراحتی نییه. گووتم: با زیاره‌تینکی جه‌نابتان بکهم و عه‌رزیشته‌کم شه‌و سه‌رفه‌رازمان بکهن.

شه‌و دواي ناخواردن و هیندی ناخافتنی نيعتیادی، ناغای سه‌رکه‌وت ملی به‌ لاره‌ و له‌وه‌ری مه‌رای و خۆ چووک‌کردنه‌وه‌دا، که‌ خه‌ریکیو نیوچاران بگه‌ینه‌ته‌ عه‌رز، گووتی:

- جا ته‌گه‌ر نیجازه به‌هه‌م‌موری عه‌رزیکه‌شم هه‌بوو. خۆتان ده‌زانن له‌م زه‌مانه‌دا به‌ رنجوون به‌ موچه و به‌رانی حکومه‌تی زه‌حه‌ته. خۆلا بۆ خزی شاهیده هه‌موو مانگی پتر له‌ بیست قه‌ن له‌سه‌ری قه‌رزارم.

ته‌گه‌ر پیاو ده‌ستی له‌ کارنکی تر به‌ندنه‌ی، به‌رناچی.

- راسته، به‌لام بلی چی! پیاو که‌ هه‌م‌موری ده‌وله‌ت بوو، ناتوانی وه‌دواي کاری دیکه‌ بکەوی.

من نه‌خه‌شه‌نیکه‌م هه‌یه. ته‌گه‌ر جه‌نابتان لوتف به‌هه‌م‌مور و یارمه‌تیه‌کمان به‌هه‌ن، پینوایه‌ خه‌راب نییه و پۆلنکی لێبه‌یداوه‌ی. - به‌سه‌رچار، چیم له‌ ده‌ستی ته‌خسیری ناکه‌م.

- عه‌رزێ له‌ خه‌مه‌تتان، له‌ دێهات توتن هه‌رزانه. کرمانج ده‌ستکۆرته و له‌سه‌ر ئەوه‌ راناوه‌ستی توتنه‌که‌ی به‌رینه‌ دوخانیه و چاوه‌پوانی تا ده‌فرۆشێ و پوله‌که‌ی ده‌ده‌نی. تازه ته‌گه‌ر فرۆشراش، ناغا پوله‌که‌ی وه‌رده‌گرێ و خۆلا بۆانی چه‌ندی ده‌داتی. ده‌ی ده‌ستبگرێته‌وه و چارنووقینی چه‌ندی دایه‌ ته‌وه‌یه. جا بۆیه‌ که‌سی وه‌گیره‌وی به‌ هه‌رزانتر له‌ ده‌رکی خزی ده‌یفرۆشی و پوله‌که‌ی نه‌غد وه‌رده‌گرێ. تیرت وه‌دواي ناکه‌وی بۆ شار و چاو له‌ ده‌ستی ناغا ی.

نه‌خه‌شه‌که‌ی من ناوایه‌ ته‌گه‌ر که‌سینکی ئەمین و راست هه‌ی. من پۆلی ده‌ده‌می قازانج به‌ نیوه‌ی بچی له‌ دێهات توتن بکری و باریکا و بیباته دوخانیه‌ی بۆکان. من نیستا بۆ دوخانیه‌ی بۆکان نه‌قله‌کراوم. ئەو دهم ده‌توانم توتنه‌که‌ی به‌ دهره‌چه‌یه‌ک بۆ بفرۆشم.

بدهد حال، بز و هلامدانه‌وی نم پرسیانته، هیچ پهلده کم نییه. نینسان وزه و برستی روزه. دیسان ده‌بی پهلده نه‌کین هدا شاهید و پهلگه‌ی دیکه ده‌بیرینه‌وه. بز نه‌وی به‌سهر بناغه‌ی‌دی راسته‌وه نم نیگارانته رازه "تفسیر" بکرین، ندک به‌خون و خدیال.

نیگارکیشیبیه‌کی دیکه که گهلنک باسی له‌سهر هاتوته گوز، نه‌خشیکه له ژینه‌وه‌رنکی سهرسورینته‌ر و لیکتالو، که له "تروافر"ی، زنجیره‌چیاکانی "پیرنه‌دا" هدی، "نه‌خشی ژماره ۹". نم نیگاره به‌جادوگر به‌نیویانگه.

نه‌گر سدرنجی بده‌ی، هدر دوو چه‌پوزکی وه‌ک چه‌پوزکی ورج، شاخی وه‌ک شاخی کدل، ده‌می وه‌ک ده‌می گورگ، ردینی وه‌ک ردینی پیاو، له‌شی وه‌ک له‌شی شیر کیشراوه.

نم نه‌خشه له فره لاره لیکدراوه‌ته‌وه. یه‌کی له لیکدانه‌وه "تفسیر" ه‌گان نه‌مه‌یه که: نم نه‌خشه نه‌چیره‌وانیکه که به‌شاخ و که‌ولی گیانله‌به‌ران خوی حدشار داوه. نیمه ده‌زاین نینسانی سهره‌تا بز نزیکی‌بوته‌وه له راو، بری‌چار له‌م شینوه کاره که‌لکی وه‌رگرتوه، به‌لام نه‌وی که نم نه‌خشه پیشانده‌ری بی، جینگای باسه. له‌م باره‌شده‌وه تاملگرتن و خهریکبون به‌لیکولینه‌وه‌ی زورتره‌وه، باشتره له دیانته ده‌برین.

نه‌خشی ژماره (۹)
جادوگر نیگارکیشی تشکوت

فدره‌نگوزک:

بنده‌چه: اصل و نسب.

تیز و ته‌سدل: مفصل.

چاخ: عصر.

چاخی به‌ردین: دوره سنگی، عصر حجر.

توزیر: فدرق.

خالئی وه‌رچه‌رخان: نقطه عطف.

خزیا: خوویا، ناشکرا.

له راده بده‌ر: فاحش.

دیزیک: تاریخ.

راسدل: واقعی.

راکیشان: جاذبه.

زه‌ق: مشخص.

روه: گه‌لله.

زینواره: زینوار، قه‌راخ، حاشیه.

ژه‌من: تغذیه.

شوت: کارتینکردن، کاریگری، تأثیر.

گوزرمه: تخمین.

ماک: بنده‌ما، ماده.

مه‌ر: تشکوت، که‌له‌لان، له هدرامان به‌تشکوتیک که

که‌ل و په‌ز و بزنه‌کیتی تیندا بخه‌وی، ده‌لین مه‌ر.

نه‌پلیان: نارنیک و قوزقز.

نه‌خش: تصویر.

وینا: تصور.

ته‌لکه: به‌یکه‌ری له په‌رؤ، نینسانی له په‌رؤ بز ترساندنن مه‌ل

و پهل‌ه‌وه‌ر له ناو باخچه‌دا.

دره‌بینی، له‌بدر شهوتی جادوویی هوندر، توشی وهی بیس؟ نه‌گهر وه‌هایه، چ زورنکی له‌سدره نیگاری خزی بکیشی؟ یان له‌وانه‌یه نهم نیگاره دواتر له لایهن که‌سینکوه که چوته دیتتی نهم نه‌شکه‌وته، کیشراوه؟

نه‌خشی ژماره «۷»

نه‌سپی چینیی، نیگارکیشیی نه‌شکه‌وت

نه‌خشی ژماره «۸» نیگارکیشیی نه‌شکه‌وت

رنالیستی چیه؟ هدر نه‌مه‌یه: هدرچی زورتر نزیک‌یونوه له راستیی (واقعیت) و هدیوونی مه‌به‌ست و تامانج بز ژیانیکی باشر.

به‌لام چونکه نه‌و راستییه‌ی که نه‌و ده‌یناسی، تا نه‌ندازه‌یه‌ک راده‌یی و ته‌نگه‌به‌ره، کاره هوندرییه‌که‌شی تک له روانگی نه‌تدیشه یان جیهان‌بینیی هوندرییه‌وه، به‌لکو له روی رواله‌ته‌وه، واته له روانگی شیوهی نه‌خشانده‌وه، رنالیستانه‌یه. سا بز نه‌وهی توشی هده‌له نه‌یین، باشتره نیوی بنین: شیوهی "ناتوورالیزمی سدره‌تایی".

ته‌واوی نیگارکیشییبه‌کانی نه‌شکه‌وت له سدر شیوهی ناتوورالیزمی سدره‌تاییین. نیگارنکم له "که‌ل" یک به‌سینه‌ری روشن "نيسرؤشن"ی یه‌که‌چار جوان و نیگارنکیشم له "نه‌سپ" یک بز کزویی کردویی "نه‌خشه‌کانی" و "۷". نهم نه‌سپ به "نه‌سپی چینیی" به‌ نیویانگه. له به‌ر نه‌وهی شیوهی کیشانه‌که‌ی زورتر وه‌کوو نیگارکیشیی ناتوورالیزمانه و هیلکاری «خطاطی» "چینی"یه، له سدره‌ده‌می پشکووتتی نه‌و هوندره له سدره‌کانی ناوه‌راستدا.

هدر به‌و جزوه‌ی که گوتم ته‌واوی نیگارکیشییبه‌کانی نه‌شکه‌وت، له گیانله‌به‌رانه. گیانله‌به‌راتینکی وه‌ک مامووت، گاکینوی، که‌له‌کینوی، نه‌سپ، یه‌کانه و گورگ. به‌لام یه‌ک دوو ناوارتن "استشنا"ی تریش هدن: یه‌ک دوو نه‌خش له نینسان.

له نه‌شکه‌وتی "لاسکو"، رواله‌تی پیاونک له حالی که‌وتندا کیشراوه (نه‌خشی ۸). نهم نه‌خشه له نیوان دوو نه‌خشی گاکینوی و که‌رگه‌ده‌نینکا کیشراوه. به‌و چه‌شنه‌ی که‌ دیاره شیوهی کیشانه‌که‌ی ناتوورالیزمانه نیبه. له ته‌ک نهم نیگارانه‌شده‌وه، بالنده‌یه‌ک کیشراوه که هدر نهم حاله‌ته‌ی هه‌یه.

له‌مهر نهم نیگارانه، باسی زور کراوه به‌لام، من وته‌یه‌کی وام نه‌بیستوه که پینی رازی بم. بز نمونه له به‌رچی شیوازی نه‌خشانندی نهم نینسانانه له گه‌ل نه‌خشانندی گیانله‌به‌ران، جیاوازه؟ نایا نیگارکیش، ده‌یه‌وی خزی له گیانله‌به‌رانی تر جیا و دیار نیشان یدا؟ داخوا ده‌ترسی نه‌گهر رواله‌تی خزی وه‌کوو خزی

تاریکدگانی نه‌شکه‌وته‌کان، نیمانی نه‌ویان زؤرتتر به هیزی جادوویی هوندره‌که‌ی نزدیک ده‌کرد. چونکه بز ماوه‌ی‌ک له دنبا‌ی زؤشنی راسته‌قیته، به دورر ده‌ماوه و، له تاریکی نه‌شکه‌وته‌کاندا، به‌ران‌بهر به‌و شته‌ی که به‌روی پی‌ بو، زؤرتتر نیمانی ده‌هینا.

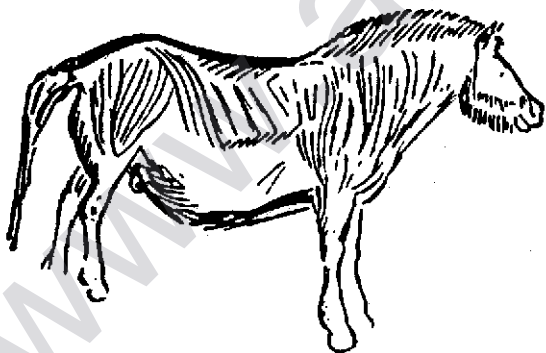
ره‌نگه له‌بهر نم هزیه بو‌ویی نیمسانی سدره‌تا، نیمانی به‌وه هینا، که هدرچی نم نیگاران‌ه له به‌شه نه‌دیوه‌کانی نه‌شکه‌وته‌کاندا بکیشرین، کاریگه‌ری جادووییان زؤرتتر ده‌بی. به تایبیت نیگارکیشان له‌و به‌شانه‌دا یه‌کجار سه‌ختتر و پهر زه‌حه‌تر بو‌وه له به‌شه‌کانی‌تر. که هدر نم‌ه خزی ده‌بو به هز، زؤرتتر له سدر با‌وه‌ره‌که‌ی سوور بی. یه‌کی له هزکانی‌تر، که نیشان ده‌دا نم نیمسانه به هیچ جزوی لایندی رازن‌تراوی نه‌و کاره‌ی که ده‌یکرد، له پیش‌چاو نه‌ده‌گرت نه‌مه‌یه:

نه‌و له زؤر شوندا نیگاره‌کانی به سدر یه‌کنا ده‌کیشا. بز نم‌ونه، نه‌مز له قوژنیک‌دا، گایه‌کی ده‌کیشا و چهند رژی‌تر به‌سدر هه‌مان نه‌خشه‌وه، نیگاری که‌لنکی ده‌کیشاوه، وه‌کوو بلنی شونی پیشو، هیچ نه‌خشینکی پی‌وه نه‌بووه.

باشه، نه‌گه‌ر مه‌به‌ستی رازاند‌نه‌وه‌ی نه‌شکه‌وته‌که‌ی بو، نه‌ده‌بوو نم کاره‌ی کردبا، چونکه به‌قده‌ر خزی جینگای هه‌بوو. به‌لام هدر به‌و چه‌شندی که‌گوم، نه‌و هینشا بز چی‌ژه‌هر‌گرتن، له هوندر که‌لنکی وه‌رنه‌ده‌گرت و کاتینکیش نیگاره‌کانی ته‌واو ده‌کرد، چی‌تر به‌ کرده‌وه، کارنکی به‌ سدریوه نه‌بوو، بز نه‌وه‌ی نه‌و نیگارکیشیانه به‌ به‌روی وی، کاریگه‌ری جادوویی خویان له ده‌ست دابوو و تیر به‌ کار نه‌ده‌هاتن.

۶- شیه‌وی نیگارکیشیه‌کانی نه‌شکه‌وت

ناچار پرس‌ی دواینت نم‌ه ده‌بی که نم نیگاران‌ه به‌ چ شیه‌ی‌ه‌ک کیشراون، واته له سدر چ شینوازیکن؟ له‌وانیه‌گه‌لنک نیوی "ده‌ره‌کی"ت که پیشانده‌ری شینوازی جؤر به جؤری هوندرین، بیستی. ده‌زانی که نم وشانه له‌بهر هزی تایبیت بز نم شیه‌گه‌له هه‌لیژیردراون. زؤریه‌ی نم وشانه‌ش له لایند

نخشی ژماره «۴»
نەسپ نیگارکیشی نه‌شکه‌وت

نیمه به شتیکی تهاو خدیالی و ناراستی ده زانین. هدر نهوړو تیره دیک له جیهاندا ده ژین، که له روانگی قوناغه کانی گه شه سندنه وه، نژیک بهو نینسانانای سدره تان. نه مانه ش به هدلکهوت، هونرنکیان هدی که به ته وایی له شپوهی هوندری نینسانه کانی سدره تایه و پروایان به هیزی جادوویی هوندره. فره کهس له هونرناسان و کزمدلگناسان، چونه ته دیتنی نم تیره و هوزانه و، له سدر کار و بار و هوندریان، شتی وایان هدلگرتوه و راپورتی وایان نوسویه که په کجار سدرغچراکیشه.

بو نمونه په کینکیان ده یگنپرتنه وه که، له هوزه پینستسوره کانی نامریکا، هوزنکیان له سدر نهو پروایان، که نه گدر نیگاری نم گاکنویبیانه پکیشننه وه، نم گاکله له ناو ده چن و نه ژماریان کم ده پینته وه. تا چوند سالی پینش، هدر له م شاری "تاران" هی "نیزان" دا، تاهه نگیکی ناشیرین هه بو به نینوی "عومدرکوژان". خه لکی نه زان و وشکه وړو، له روژی مەرگی "عومدر"، خه لیفی موسولماناندا جه ژنیان ده کرد. لم جیژته دا،

نخشی ژماره «۱» و «۲»
دو گامیش به نیزه کانی ناپشیمانوه، نیگارکیشی
نه شکهوت

۳- هیزی جادوویی هوندر

نه مانه "ته لکه" ی په وینیان له شکلی عومدر دروست ده کرد و له کولاناندا تاوریان تی په رده دا. نم چه شنه توله کردنه وه، که په قره شپوهی تر، له پینشکه و توتوتین کومدلگاکانی نینسانیدا هینشتا هدی، وه کوو نهو شپوه په رداشته ی نینسانه کانی سدره تایه، له شدوتی جادوویی هوندر. به هه رحال، مدهستی من نه مدهی، دلنیات پکم که هوندر، راسته وخو له پینهندی له گدل کاردا خولقا و، به کرده وه، که ره سدی که بوو، بز وده ده سته پنانی خوزاک. نیستا نه گدر نم و ته دیت پین قویول بی، بز خوت تی ده گدی، بیرو پروای بری له هوندرمه ندانی نه مرزو، که هوندر به که ره سدی چیژره رگرتن و کایه کلی داده نین، تا چ راده دیک له هوندری راسته قینه و هزی بوونیه وه دورن. نه وسا چنده جینگای داخه که نینسان، پاش تپیه پووتی هه زاران سال، هزی بوونی هوندر و نهو نیازه ی که پینته ی، له بیریکا و لم که ره سه رزگار بیده ره، گالته جاری سدرگرمی و راپواردن دروست بکا. له کاتینکا ده زانی، نینسان سدره تا، هوندری وه که نامرازنکی برینه و رود، بز سدرکهوتن له راودا و له تاگاملا زیندومانه وه

به باشی سدرغچی نهو خاله بده، که بدر له مه ناماژم پین کرد؛ بز نهوی په کینکه له گرینگترین مدهسه له کان له میژوی گه شه سندنی نینسان و هه زوه ها له دیریکی گه شه ی هوندر دا. گوت نم نینسانی سدره تایه، پروای وا بوو، که نه گدر بوونه ورنیک بپکیشی، هیزی جادوویی هدی. و نه گدر سیمای ژینه ورنیک بکیشی و هیزی په رینته سدر، له داهاتودا، که له گدل بوونه ورنکی راسته قینه په ره و روو بوو، زورتر سدره که وی. نیستا رهنگه تی گه شتی پینی که بزچی من به کارم گوت دایکی نینسان و هوندر. ده پینی که هوندریش له پینهندی له گدل کاردا واته پل و پا بو وده ده سته پستی خوزاک، خولقا. سا له بیری مده که هوندر له گدل هیزکی جادوویی پینهندی هه بوو که رهنگه نهوړوش هدر نم هیزه جادوویییه هوندر بی، که هوندرمه ند و لئ ده کا، دژ به خراپه و ناپاکی خه بات بکا و له پاکیی و خاونی په رچه بکا. ده پاره پینهندی هوندر له گدل جادوو، له ناوات و تاره زوه کانی نینسانی سدره تا، سدرچاوی گرتوه. له کاتینکا

۱: (روه گدل) ی نینسانی

هر چند چاخی بدری کۆن، واته نو سدرده مدی که نینسان له بدری نده تاشراو و نده پیلان، وه ک نامازی کار، کدلکی وهرده گرت، له تواروی کۆمه لگانا سدره تاییه ناسراوه کاندای، دهسپینک و کۆتاییبیدیکی هاوکاتی نییه، بهلام کۆمه لگانانسان مودوای نهم سدرده مدیان به گۆترمه، شدمت و ههوت ههزار سال، ههتا دههزار سالی پیش داناوه.

نینسانه کانی سدره تا، لهم سدرده مدها، له گهله مهبیوانان، واته باروکانیان، هینشتا مودوایدیکی وایان نه بووه. بهلام سهره رای نهمه، جیاوازیبیدیکی زهق له گۆریندا هه بووه. له بروهی دهست و لاقی مهبیوانه کان، توفیریکی زۆریان پینکه وه نییه و، مهبیوانینک هر بهو چهشنه ی که به دهسته کانی ده توانی خزی به لقی دارنکه وه دالۆسکه بکا، به لاقه کانیشی هه نهم کاره ی پینده کری. بهلام نینسانی سدره تا، چونکه گه شه سه ندووتر بوو، نهدامه کانی لهشی کارگه لینیکی تاییه تریان نه بچام ده دا. واته لاقه کانی بۆ رویشتن و هه لائن جی که وتبوون و، دهسته کانیشی بۆ گرتن. گۆرانی شکلێ دهست، جیاوازیی ننگوستی گه وه له ننگوسته کانی دیکه، بهو جزه ی که له گهله ننگوسته کانی تر بیته وه، یهکی له خاله کانی وه رچه رخانه گه شه ی نینسانه. نهم جیاوازیبهم وه ک نمونه بۆ شی کردیه وه، ده نا شتی وا زۆرن.

به ههر حال نینسانه کانی نو سدرده مده، هینشتا ههر به شپوه ی (روه) ده ژیان و کومه لگانانسان نیویان نابوون: (روه گدل) ی نینسانی. نه وانه جینگایه کی سقامگرتویان نه بوو. له ندهشکه وتاندا ده ژیان و ههر شه له (مه ر) یک ده مانه وه، له بهر نه وه ی پینوستی نده کرد جینگایه کی

سقامگرتویان هه ی: (ژه مهن) یشیان له رنگای کۆکردنه وه ی کۆلک و میوه ی دار و ده ون و راوی گیانله به رانه وه بوو. ههر له بهر نهمه، نهم چاخه یان له روانگی نابوو ریبه وه نیو ناوه، چاخێ (کۆکردنه وه ی ژهمهن). واته نینسانه کانی نو سدرده مده خوارنی خویان وه به رهم نده هینتا، به لکرو له سرووشندا وه ده ستیان ده خست. که ده بوو به به یانی و هه تاو هه لده هات، تیلای و مینکوته کانیان هه لده گرت و وه ری ده که وتن. ده گه ران به شوین میوه ی داره کاندای و شوینی گیانله به ره به چوو که کانیان هه لده کرد. له ههر شوینکیشدا که شه و داده هات دالده یه گیان ده دیته وه و تینیدا ده خوتن. ههر چینیکیان ده دۆزیه وه پینکه وه ده دیانخوارد و (هی من و هی تو) یه ک له گۆریندا نه بوو. ژیانیان به واتای راسته قینه، ژیانینیکی به کۆمه له بوو. نه گه ر شتینیکیان دیتاوه، هی ههموان بوو نه گینا، گشتیان برسبه تیبیان ده کیشا. نینسانی نو سدرده مده، له وانه یه له رنگای هه وهره تریشقه و ناوگرگرتی لپه ره واره کانه وه، ناگریان دۆزیتیه وه و به هره یان لی وه رگرتی: دۆزینه وه ی ناگر و ناگر پینکردن، یه کی له مه سه له گرینکه کانه له گه شه ی نینساندا. دواتر له (فه ره دنگ یان قامووسی خه لک) دا دۆزینه وه ی ناگر، وه ک گه لیک له مه سه له راسه له کانی تر، بوو به چیرۆک و به سراوه به خودایانی چپای "توله مپ" وه. نهم چیرۆکه له سده ی پینجه می بهر له زایین، بوو به هه وین بۆ هه نهرمه ندینیکی گه وه به نیوی "تاشیل" یان "نافیلووس"، که شانۆنامه به نیو بانگه که ی (په رژه ته له زنجیردا) ی نووسی. لهم شانۆنامه یه دا، په رژه ته کهسینکه که به بی نیجازه ی "زنووس" خودای خودایان، ناگر ده دزی و به نینسانه کانی فیر ده کا که کدلکی لی وه ریگرن. زنووس لهم کاره تووره ده بی و په رژه ته له شاخیندا زیندانی ده کا و هه لۆیه کی ده نیریشه سهر، تا هه موو رۆژی به ده تندووک، جهرگی هه لپه رپری. هه لۆ نهم کاره ده کا و، هه موو شه وینک له سهر وستی زنووس، په رژه ته دیسان ده بیته وه به خاوه نی جهرگ و، دیسان هه لۆ هه لیده دریشه وه. نه گه ر رۆژنک له مه ر هه نهری بۆنانی که وتارا، شتینک بۆ بنووسم، تیر و ته سه له باسی نهمه شت بۆ ده که م.

نییه. له ناستی دهسه لانتا له مدم نم دوولایه نیانه چی ده لینی؟؟

- نه دؤنیس: له جیاوازیه کدا بیری ده ولت نه روزه لانتا له چاو رزواوا زتر توخمگه واته تره، میسری لیده راویته بکرت، «که نه روزه لانت و نه رزواوا، قولقه ی ناو نده»، له هه مان کاتا، ده ولت له رزواوا ره سه تره له وه ی له روزه لادایه بزچی؟؟ نم پرسیره لیکولینه وه یه کی میژووی و کولتووری و نه ترزپولوزی ده خوازی.

له بنه ما سدره کییه پینکه اتوه که ی «روزه لانت» دا، چندی یان چنده ایه تیبه: ره گزه تاده میزاده بیه کانی نیوان نه ته وه کان جیا جیا به، زمانه کان جیاوازی، نایینه کان جیاوازی، کولتووره کان جیاوازی، وه لئی حوکمرانی سیاسی دان بهو چنده ایه تیبه دا نانی، به لکو حوکمران، به پنجه واته ده بنووسی، یان نکولی لیده کات، له ژیر «یه کیتی» ته له که بازی و سدراره کی که نه له میژوو و نه له واقعدا، هیچ بناغه یه کی نییه. نا له وه دا، دروست بوئی ده ولت سدرناگری. ناوا بزیه «تایفه» جینگه ی ده گرینته وه. له رووی سیاسیدا، جیاوازی نیوان تایفه ی دوینی و تایفه ی نه مرۆش، ته نیا نه وه یه که یه که میان کوزه و دووه میان تازه یه. دیارده ی سدره کیش له تازه گه ری کومه لگای عه ره یی- روزه لانتا، له ناستی سیاسی و کومه لایه تیدا، دیارده ی «تایفه گه ری به تازه کراوه»، واته «مؤدیونکراوه»، له ورده کاری داپلوسین و تیزروه بیگه تا ده گاته ورده کاری چه کدار کردن.

خوراقیه ته، به لآم نه له کترو نه!!

* تنز به «عه ره بخواز، گه خواز، شیعه گه ر، بی نیسان، به نه ره نسی کراو، مارکسی، ناژاره گنیر، تینکهر، داهینهر، لاساییکاری سان ژون پیرس، شیللی، لیکدژ، نالوز و ناشکرا تاوانبارکراوی. نایا تنز هه موواتی؟؟ تنز به کیکیانی؟ یان تنز تاکی به مانای کز؟؟ تنز کییی؟

- نه دؤنیس: یا پینلیم، من له هه موو تاوانبارکردنانه شادم. به لای که مه وه من نه قلی خاوه نه کانیان مژولده کم، هانیانده ده م،

ده یانشله قینم، نه یانحه په سینم. نه وان مهراقدا ری من. منیش ده یانبه خشم. به لای منه وه گزنگ نییه که من کیم. جارنک گووتوومه و دوویاتی ده که مه وه.

«کییه نه وه ی ده لینی نه دؤنیس کییه؟؟»

که زانیت تنز کییی. نه وه تنز سپهره کت «ناشکرا کرد». که «سوکرات» یش تنز کییی خوت بناسه ی کرده دروشم، مه بهستی وانه بوو که بلئی مرۆف ده توانی خزی بناسی، به لکو مه بهستی نه وه بوو که زانین ده توانی به رووی مرۆفا هه لشاخی، که چی ناتوانی بیپینکی، به لآم خودی مرۆف زانینه. نه نیی مرۆف له شته ونه کانی و نالوزیه که یدا به. گریان مرۆف توانی خزی بناسی، نه وکات مرۆف ده بیته نمونه ی شته ناساییه کان و ده کری بناسری و دیاری کری، یاخورد مرۆف جزرنکه له هاتنی مرۆفا یه تی خودی مرۆف، مرۆف جزرنکه له چیه تیبه که «ماهیه» راستیه کهش خویه تی.

بزیه ساتنک ده لیم من «تاکم به مانای کز» ده شلیم من «کوم به مانای تاک» و هه روا ده لیم «منی خود من نیم».

* شاعیران چیاان ده ونیت؟؟ گه مارۆدراو له دهستی مه حالدا، هه یه یمانی بی ناکامه کان، تنز پینشنگی له وانه دا، نه دی نه تگوت: «به ره و دور ده رۆم و دوریش هه ته وای نایی، ناوا ناگه م و به لآم ده دره وشینمه وه».

- نه دؤنیس: سوپاس بز توانستی تنز له هینانه وه ی نم کزپلده. که کزتایی به م باسه هینا و ده رفه تی دام دوویاره ی بکه مه وه: «هه ر ناگه م و به لآم ده دره وشینمه وه».

نه نجامدان:

«پاریس له ۲۰ ی شوویاتی ۱۹۸۹»

کورترکردنه وه و هه رگنیران: نومید مه هدی «هه ندرین»

۱-۲-۱۹۹۲ ستوکه زلم.

* تیینی: نم دیداره له گو قاری «النهج» ژ. ۲۶ دا به زمانی عه ره یی بلاژکراوه ته وه.

ایزائم ئەوێ تیندا بڵاوکراوەتەو لە نووسینە باشەکانی ئەو
هەبەرانیە. گەر لە هەرە باشتەریشیان نەبێ.

وێجا «مواقف» بە تاقانەیی گۆنارەکانی تر دەمینیتەو، چونکە
بە دامەزراوە سیاسییەکانی عەرەب و رۆشنیریەکی و دەزگاکان
دووڕە لە رینگای دەرککردنی رۆشنیران سەرەخۆییەکی تەواری
هەیدە. لەم بارودۆخدا ئەمە شتیکی کەم نییە. هەرۆا تۆ دەزانی
کە ئاکامی ئەمەدا «مواقف» چ نرخیکی بەسەر دەووستی، ئەک
تەنیا لە رۆوی ئەوێ کە «قەدەغە» و «تیزۆر» دەکری، بەلکو
بەوێ چ لەبەر هۆکاری لیترسان یان بەهۆکاری حەزلیکارانی زۆر
لەو رۆشنیرانەیی تیندا دەنوسن «قەدەغەیان» دەکەن.

هەریدک لەم هۆکارانەش لە شیواز و نامرازەکانیدا تۆرێکی
زۆر بەللاخە لە جۆرەکانی تۆقاندا.

* نایا «مواقف» سیاسەتیکی رۆشنیری هەیدە؟؟ پاشان لە
نیوان شیعەر، پەخشان و لیتۆزینەویدا لاسەنگییەکی زۆر
هەیدە؟ چۆن ئەمە شیدەکەیتەو؟؟

- ئەدۆنیس: هەلبەت گۆناری «مواقف» سیاسەتی رۆشنیری
هەیدە. بەلام بۆ ئەوێ ئەم سیاسەتە ئەنجامبدرنت، توانایەکی
زۆری گەرەکە، کە پوول بەشیکیتی. بەشیکتی کەم لەو توانایە
هەیدە ئەویش بەشناکات. وێجا دۆخێکی «بابەتی» هەیدە، «هەندئ
جار، ئەم پەیتە بە کەم ناگرم» کە ناستەنگ دەخاتە پیش ئەم
سیاسەتە. بۆ نمونە ئەو مەسەلاتەیی بەو سیاسەتە رۆشنیریەو
بەندن، رەخەگرتنە لە رابردو یان رۆشنیریە جیناوە نایینیەکان،
لە روانگەیی لیکۆلینەوێ، «نای» بیری لێ بکرتەو، ئەو
رۆشنیریە جیناوە، یان «کیکراوە» دا یان کە «کە ناکری کەس
بیری لیکاکاتەو»، لە ناسۆی نایندەو لە نوێزەندا
هەلسەنگینرتەو. دەلێم، شتیکی لەمەپ ئەو مەسەلە
سەرەکیانەو بە نووسین نایین، کین ئەوانەیی دەنوسن، هەتا
نەلێم کەس ناوی ئێ بئوسی. نمونەیکە بەرچاوترت بۆ بەینەو:
وامانگەیاندا کە ئێشە ژمارەیکە تاییەت لەمەپ «رەشەکوژی
رۆشنیری و رۆشنیری رەشەکوژی» لە کۆمەلگای ئەمۆزی

عەرەیدا تەرخان دەکەین، بەلام کەسینکمان ئەدی لەم ژمارەیدا
بەشداریکات. ناچاربووین ژمارە تاییەتیەکە هەلۆهشتینەو. لەو
ژمارەیدا نیازمان وابوو سلاوێز بۆ ئەو موفەکی و هونەرەند و
نوسەرانی، لەم سالانەیی دوایدا، کە لە لوبنان و ولاتانی تری
عەرەیدا رەشەکوژی کران بئیزین.

* نایا گۆناری «مواقف» بەشندەکات؟؟

- ئەدۆنیس: ئا وەک بۆم پاسکردی، هەلبەتە «مواقف» بەم
حاله، بەشندەکات.

* جارێک لە حەفتاکان دا لەو پێشەکییە کە بۆ «مواقف» ت
نوسیوو، ناماژەیی ئەوەت کردبوو، کە شۆرشی قەلەستین بوو بە
بەشیک لە رۆژنەکان، ئاخۆ هینشتا هەمان رات هەیدە. چۆن
سەیری ئەم راپەرینە دەکەیی کە وا بۆ دوو مین سال دەچی؟؟

- ئەدۆنیس: من کە ئەوم گووت، ئەو کات ئەو قسەیکە زۆر
قورس بوو. ئەو کات، کەس ئەو قسەیکە لیتبولنەکردم. هینش
دەستپینکرد. «مواقف» ییش نرخیکی قەبەیی لەسەر وەستا، بەلام
ئەمۆز گووتنی بۆتە شتیکی ناسایی. ئەوانەیی مەبەست بوون بۆ
خۆیان دەبێنەو. بۆیە ئەمۆز بۆ من هیچ ناگەیتی. سوورم لەسەر
ئەوێ کە پاش لەدەستدانی ئەم «رۆژنە» چی پێنەخشا،
راپەرینە دورنمای. کە دوو مین لەدایکبووتەوێ شۆرشی
قەلەستینە، ئەم جارە لە «رینکخستی» چەکدارانەو بۆ «گەلی
شۆرگیز» دەبگواستەو.

«رینکخستی زال» دەبێ و کۆتایی دی، بەلام «گەل» هەرگیز
نابەزینرێو هەمیشە دەمینیتەو.

* لەناو دەسلاتی هاوچەرخیی عەرەیدا

* بەرھەلدان، یان دەسپینسخەرییەکی سیاسی، لە رۆوی
ھاوولاتیانی رۆژاوی عەرەب، تونس، جەزائیر، «لەژیاریە»،
میسر «بۆرژوا لە قوچاندایە»، مەغریب «دیموکراسی مەلیک»،
دەبیرتی، بەلام لە رۆژھەلاتدا هیچ دەسپینسخەرییەک لە ئارادا

بدلآم شعری نوتوتیان داهینا که چینی کرنکارش تینیاگهن.

- نهدونیس: یه کهم: هوی تهوی که نم شاعیرانه داهینه ریون، تهوه نیبه که کومونیسست بوون. کومونیزم خوی له خزیدا نهر شاعیرانهی که لایه نگرسی ده کهن یان که داهینهران گه لاله یان کردوون، ندی کردوونه شاعیر و داهینهر. تهوان بهر لهوی بیبه کومونیسست داهینه ریون. خزنه گهر نا ههموو شاعیره کومونیسسته کان داهینهر ده بوون و له داهینانیشدا یه کسان ده بوون.

دووم: که بهر ههمه کانیشیان ده خونینته وه به سهر داپوونیکي زور که می تیندا ده بینین و زیاتر شاعیریت و جزانی تیندا دیاره و زنده روونی و ناشکرایش زنده دوور که وتنه وه و زنده چرووک و بینمایه ی شاعیریت ته.

سینهم: هله یه گهر نرخی بهر ههمه کانیان «یه تینگه یشتنی» چینی کرنکار برنخینین. ده نا که وایه، بزچی نرخی «سهرمایه» ی مارکس به تینگه یشتنی تهو چینه وه که هی خوشیتنی نانرخینین؟؟ بز زانین یه که مین که سانی که ده بی تینیگهن، کرنکارانن، چونکه گبرو گرفته راسته وخو و زیندووه کانی تهوان چاره سهرده کا.

چوارم: رهوانیبه یه رنگای سیاستی عدره به وه کومونیزم ساده و ساکار بکه پته وه، له م ساکار کردندها پیوانه یه ک داهینین. کومونیزم هزر و بیرنکی رووکش نیبه، به لکو به پنجه وانته وه ده ریایه کی قبه و گه وری پیرو باوره، نه خاصه به نیسبت شاعیره وه، ده ریایه کی قبه ی له ه دست و سوز و خون و خه پال و تیرامانی تیندا یه. جا ده بی هدر شاعیرنکی کومونیسست له ناو تهو ده ریایه دا به راستی مدله بکات.

پینجم: «چینی کرنکار» له ناستی روشنیری هونه ریدا، به یه ک ناو ز و یه ک چیژ و یه ک روشنیری و یه ک ه دست و یه ک دل و یه ک چار تاکه ناستامه یه ک نیبه. له م گزشه نیگایه وه، له ناو نم چینه دا «چندن چین» ده بینین، ههروا تیناندا «هاوسه نگی» یه کی گه وری له نیوان نم کرنکاره و تهو کرنکاره دا، نیوان کرنکارنکی ورده کاری نه لکترونی و کرنکارنکی پیشه سازی کاغز و یان پیلأودا ده بینین. سهرباری

تهوانه هه موویان، نم چینه له سالی ۱۹۸۹ دا جیاوازی هه یه له گهل سالی ۱۹۵۰ یان ۱۹۷۱، ههروا به کولتور و ناوه زینکه وه له سالی ۲۰۰۰ دا جیاوازتر ده بی، سهروای تهوانش له ولاتینکه وه بز ولاتینکی تر جیاوازه، رهنگه له زور حال و لایه نی تردا، جیاوازی.

شه شم: گوتهی «تینگه یشتن» گوته یه کی لاسایه، چونکه به گوتهی «شاعر- نامراز» و شاعر له شوزشدا و شاعر- شوزش، گزندهراوه، شاعیری شوزشگیری نه نامرازه و نه نامانجیسه، به لکو «پینکها تو» یه کیتازه ی دنیای شوزشه- له ناو شوزشدا، تهو ناسویه کی که والای ده کا- یه که ره سه و تایبه قه ندیبه کانی پینکها تو یه کی تازه یه.

بز دووه مین جار ده لیم، رهوانیبه بز ساناکردنی سیاست و نامانج یان بهر وه ونه دیبه کان که بهو ناستانکرده وه ده به سترینه وه هونه ر ملکه چیکه بین. تهوش ته نیا هونه ر نازپننی به لکو شوزش و کومونیزمو چینی کرنکارش خه وشارده کا. نه زمونی میژوو، له ولاتانی عدره ب و ههموو دنیا، یه تایبه تی له یه که مین ولانی شوزشدا، به ند و وانده کی زوری له م یواره دا فیز کردوون.

گوفاری «مواقف»

* له نیوان گوفاری «مواقف» یه شه سته کان و «مواقف» یه هشتا کاند، بازنده کی ون و نادیار هه یه. پینشان به نوی رازاوه بوو، بدلآم نیستا به «الاداب» یه سالانی دوا بی ده چی، بهو مانایه ی که له پینشروه ی وازی هینا. ههروا دوا ژماره کانی «مواقف» ناستیان جیا جیا یه.

- نهدونیس: «مواقف» له قوناعی ته قینه وه دا سهر به لدا و هی تهروش له قوناعی قه تیسمان دا. جوداوازی تهرمز و دوینینی نیوانیان، جیاوازی نیوان ته قینه وه و قه تیسمانه که رهنگه داته وه، بدلآم من له گه ریزی زوریشم بز گوفاری «الاداب» له گهل رایه که ت جودام، تا نیره «مواقف» بز داهینهرانی عدره ب به گزروه پانینکی نازاد ماوه ته وه. ونه رای ههموو ناسته نگه کانیش.

رزگار یخواری سدریه‌لندا، به‌لام له پراکتیکلدا له‌بدر هدر هزیدک بی، خزی له لایه‌نینک یا رینگایه‌کدا دیبده که هدر تیکۆشانینک له پیناوی نازادی و رزگاریدا بکری، نهو بزافه زینتر تال و نالۆزی ده‌کا. هه‌روا نهم دامه‌زراوده ده‌سته‌پاچه‌یی و کۆیله‌یی و داو و تله‌کان نیچیریان کرد.

له‌هه‌ر ره‌خنده

* شاعیران به‌ خزیان شۆرش شیعی تازه‌یان رایه‌راند، و نجا ره‌خنده‌گران، به‌ راقه‌و لیکۆلینه‌وه، که‌وتنه‌ دویان، چۆن رۆلی ره‌خنده‌گران له‌ خۆلقاندنی بناغدی مایه‌کی شۆرش شیعی له‌و به‌شده‌ی که‌ تهاوویوه، له‌وه‌ی دووه‌م که‌ دا‌هینته‌بووه‌ ده‌بینی؟! - ته‌دۆنيس: واپزاتم ره‌خنده‌گری جیاجیا و خۆلقینه‌رمان بۆ بزاشی شیعی تازه‌ هه‌ید. راسته‌ نه‌و ره‌خنده‌گرانه‌ هیشتا که‌ من و هیشتا نووسینی ره‌خنده‌کانیان، به‌فراوانی پلاؤنه‌کراوه‌تده‌، وه‌لی تهمه‌ له‌ گرتگی و له‌ مه‌به‌ستی گۆرانی ره‌خنده‌کانیان که‌م نه‌کاته‌وه، هه‌رچه‌نده‌ هیشتا بزاشی ره‌خنده‌کانیان هه‌زار و به‌رتسه‌که‌ و رۆچوو نییه‌ و به‌راتیبه‌ر به‌ بزاشی دا‌هینته‌راندی شیعی هاوسان نییه‌. وه‌ک ده‌بینم، تهمش له‌ هه‌ندئ لایه‌تیدا بۆ بزافه‌ سدرتاسه‌ریه‌که‌ی رۆشنییری عه‌ره‌ب ده‌گه‌رته‌وه. دیاره‌ ره‌خنده‌ش ته‌ندامینی تهم بزافه‌یه‌.

ته‌گه‌ر باری خودی رۆشنییری ساوابی، که‌واته‌ بۆ ره‌خنده‌ش سه‌خته‌ به‌ تانیا پهلوی باوی. نه‌و بزافه‌، به‌ مه‌زه‌نده‌ی من، به‌هزی ناوه‌زه‌ جیماوه‌کانه‌وه، له‌ جه‌مه‌سدرتی داخراو دا خولده‌خوات. تهمه‌ له‌ لایه‌ک، له‌ لایه‌کی تریشه‌وه، نه‌و هه‌موو رۆشنییرییه‌ رووکار و سواونه‌ی راگه‌یاندنی بکۆرانه‌ی رۆنه‌کان که‌ به‌ جزه‌ها که‌ره‌سه‌ سه‌پاندویانه‌ و پشتیان گرتوه‌ و بواری تهم بزافه‌ تازه‌یه‌ ناده‌ن.

هه‌روا هه‌زده‌که‌م بلیم، رۆشنییری عه‌ره‌ب به‌ره‌و جولانیکی به‌رده‌وامی باقۆبوون ده‌چی.

* به‌ واتایه‌کی تر، وینده‌چن شۆرش شیعی تازه‌گه‌ری، شۆرشینیکی ناته‌واوی.

- ته‌دۆنيس: هه‌میشه‌ ده‌بین شۆرش له‌ شیعه‌دا به‌ ناته‌واوی به‌ینیته‌وه. بزاشی شیعی، خزی له‌ خزیدا شۆرشینیکی ناته‌واوه. شۆرشینیکی ره‌خسکای شیعی، به‌ دۆی شیعه‌. که‌ تهم شۆرشه‌ ره‌خسکا شیعیش کۆتایی دی و هه‌مان شینوه‌ مرۆفیش کۆتایی دی. مرۆ هه‌میشه‌ له‌وه‌ی به‌ره‌مه‌ی دینی «زیاتره‌» و له‌وه‌ش «زیاتره‌» و «دوورغاته‌ره‌» که‌ ده‌بینی. تهم «زیاتره‌» و نه‌و «دوورته‌ره‌» یه‌ شیعی. هه‌روا شیعی کۆنبوونی بۆ نییه‌ و کۆتایی نابه‌ی.

من ده‌خوازم شۆرشینیکی هه‌بێ رامانه‌کینی و هه‌روا به‌ره‌و ره‌خسکان و به‌ره‌و رۆشایی و جوانیمان بیات.

* له‌ کتیبه‌که‌تدا بنه‌ماکان «الاصول» ده‌لینی: «راسته‌ هه‌ندئ شۆنه‌واری هونه‌ری به‌ چیژ دیاره‌گه‌رین، به‌لام راستتر نه‌وه‌یه‌ هه‌ر شۆنه‌واره‌ مه‌زنده‌کانن که‌ چیژ دیاره‌گه‌ن. یه‌که‌میان له‌گه‌ل ساتدا ده‌گۆنجی و دووه‌ میشیان ده‌یخولقینی.

نیمه‌ش ده‌لین: راسته‌کاری ته‌فراندنه‌ که‌ چیژ دیاره‌گه‌، به‌لام راستتر نه‌ویه‌ که‌ چیژ له‌به‌رچاویگیری. له‌ کۆندا له‌گه‌لت ته‌باین و له‌ کۆشندا پینکه‌گه‌ین؟!

- ته‌دۆنيس: له‌ قسه‌که‌تدا هه‌بوونیکی پینینه‌ و ده‌ره‌کی، به‌ چیژ نابه‌خشێ و نامازه‌ بۆ نه‌وه‌ ده‌که‌ی که‌ یه‌ شینوه‌یه‌ک له‌ شینوه‌کان ده‌بێ شاعیر «هلکه‌چی» نه‌و بی یان به‌ قسه‌ی تۆ و دیاره‌ «که‌ له‌به‌رچاویگیری». که‌چی گه‌ر به‌و قسه‌یه‌ی تۆ رازیبین، نه‌وه‌ شیعی ده‌بینته‌ «ده‌رمان» و شاعیریش ده‌بین به‌ «دوکتۆر». له‌گه‌ل تهم رایه‌ت ته‌واو ناته‌بام.

«چیژ» به‌ وابه‌سته‌ی ته‌فراندن سه‌ره‌هله‌ده‌دا و ده‌فراژی و ده‌گۆپیت. ته‌فراندن یه‌که‌میانه‌ و داوتر چیژ. سرته‌ و هه‌لچوونی شاعیر له‌ نووسیندا بۆ «رازیکردنی» چیژ نییه‌ یان «به‌رانگیه‌بیته‌وه» و به‌لکو سرته‌که‌ی بۆ نه‌ویه‌ تا شیعیکی به‌ راستی جوان بنووسی: سرته‌که‌ی بۆ نه‌ویه‌به‌راستی دا‌هینی.

لهسر شتيك كه به خومان نه ماند يو په يارده دده بن و خوشمان له راستيپه كهي دلتيا ناكه بن؟

بؤ نمونه، بؤچي ناوترئ: تم شيعره بؤ شورشئ نيران و له دؤي شا و رژيمه كهي تي، كه هدر به راستيش وايه، به لام لنگه و قوچ بكري و بووترئ ندي تم شيعره به خوميني هلدنئ، شيعره كه له باسه ميژويپه كهي داده مالين و مدزه ندي خراب پيوه دهنين؟؟

دواي توره كه له راستيپه كهي دلتيا بوين، وچا به ياري راستي به دين، ده كړئ بگوتري له روي هونه ريپه وه شيعرنكي بووده لويه، هدر به راستيش بووده لويه. شيعره كه له روي هونه ريپه وه لاوازه و توكات بهس بوو كه هانيدام «بينوسم» و تاوه كو له ناو شيعره كاتيشم بيسرمه وه، هه روه كه به جه زمه توه له گهل زؤر له شيعره كاغدا تم كارم كردوه، به لام من توه شيعرانه له مېر لايه ني هوتريپه وه ده سېرمه وه- بئ توهي نكؤلي له و هلدنسته سياسيانه م بكم كه هاني نوسيناني داوم. به پئوستي نازانم مه هانه تر بدؤمه وه. جا گهر خاوه ني تم پرسپاره مه بهستي توه بئ، توه دياره مه سه له يكي سياسيپه، توه شتيكي توه. به لام ته گهر مه بهست مه سه له يكي سياسيپه، توه شتيكي توه. توه كاته ده ليم: كه من ره خنم نووسي توه كات كهس ره خندي له سر شورشئ نيران نه نو سېبو، چونكه ده يانگوت هيشتا چؤن كراوه تاوا له سره تاكه يدايه. توهش پروانه توه وتاره ي كه له «النهار العربي و الدولي» دا بلاؤم كردؤته وه، كه ناماؤم بؤ كردوه.

له وتاره كاغدا، به تاييدت له وتاري، «له روشنيري سريازيپه بؤ فقهيني سريازي»، «من المثلث العسكري الی الفقيه العسكري» دا را و بؤچوني راشكاوي خؤم باسكردوه، كه وا من دؤي توه م كه ده ولت له سر بناغهي تاييني دابه زري، چونكه تايين، له هدر كاتينكا هدي، هدر ده بئ بيسته كارنكي روتوي كه ساپه تي- كه دوور و داپراوه له هموو لايه نه كاني ژيانئ شارستانيتي.

زؤريه ي پيشكه وتووخواز و شورشگيزاني، ناو هموو ريپازه

فكريپه كاني لويان، بؤ سرداني نيرانئ شورش بانگكران دواكارپه كه بيان راپه راند، تهنئ منئ لي ده راويته كرا، «منر» په سنده ري خوميني» به گوزهي قسه كه ت. توه انه ي به شورش هستان ده زانن گهر من لايه نكريم كردوه، يان لايه نكريم كرد بئ و هه بوين، له قاوغئ روتوي ميژودا بووه، به و پيني ري رژينيكي نيمپراتوري رووخاندوه، ده شرانن كه من به و هي كه شورشنيكه له سر تايين بنياتده نري و ده كرينته دامه زواندنئ ده ولتنيكي تاييني، لايه نكريم ناكه م.

بؤيه باشده زانن كه ناچيته تاوه م خوازياري ده ولتنيكي تاييني بم. من له پخوانه ي ورده وه سر نچده ده م، رهنكه هندي جاريش له قاليي تم ورديه دا، بنه چهي هلدنسته سياسيپه كانه بنياتنينم. هلدنستم له مېر شورشئ نيرانئ، ده بئ تاوې له و بدريته وه كه من له كؤمه لگا به كدا كه بنه ماي به شينيكي گه وري ميژوه تازه كه ي له سر كيشي نيسرايلدا بنياتواوه و گه وري بويمه. بؤيه له پخوانه كاغدا فله ستين و نازادي گلان و ديموكراسي ره چاوده كدم. رژيمي شا دؤي هموو توه انه بوو ليره وه، كتومت لايه نكريم بؤ شورشئ نيران دروست بوو، كه پيشتيواني خؤي بؤ فله ستين و نازادي گلان و ديموكراسي راگه ياند. توه شتانه ي تريس كه له دهره وي تهماندا و توه ده ستيوه رانه ي له ناو شورش و مه سه له كه كران، توه مه سه له يكي تر ده خاته گوزي و هلدنستي ديكي گه ره كه.

دووپاته و پوخته ي ده كه موه، من هميشه گوتوومه ده ليم له په خشاندا چي بلنم له شيعرشنا توه ده ليم، جياوازيه كه ش تهنيا له شيوه ي گوتنه كه دا يه. بئ توه ي توهش ره تېكه موه كه من هلدنم زؤره- زؤريه هلدن كاتيشم بؤ بېوا مه يله و منداليپه كه م به رامېر به خلك ده گه پشته وه. له گهل توه شدا، خؤم به تهرزه هلدانه شادمانم. هدر توه هلدانه يه نه زمونم زنده ده كهن و بؤ زنتر تفكرين و بينين و هلدنسه نگاندنئ زنتر هانده دن.

* ده سلاني هاوسرده مي عه رب- وپراي ناشكارا كرنئ نه نيينيه كان و سېره گرتن، توله ي داپلؤسينه دهره ق به بيرداهننه ر داهننه ران، له ره فتاري ژيان «نه فراندن» دا. بگره تا ده گاته توه

مردیستی نینوان عدره ب و نووسینی شیعره مزنده کان. نهوهش
نالتجاری و کلژییه. نا نهوه تا زور کدس هدن له دهره وهی نهو
نیشانه دهنوسن، نهی بزچی شیعی مزن بدره مناهین؟؟

تکایه له قسه کمدنا وا حالینه بن که داوی گه رانه وهی به
نیشش نووسین ده کم. نه خیز، هدرگیز، بدلکو مه به ستم نه وهی به
نیمه بهره و پرووی شته راسته کان بیینه وه. ناوی کاره کان به ناوی
نزیانه وه ناوینین. شیعره نه به کیش و نه به پدخشانه، بدلکو
به که میان نه وهی به شاعیر چی له بار دایه. تو شاعیر به، له ونزا
مؤنت گه ره که و بهو شیوهی به که ده توانیت، جا به پدخشان بی،
کیش بی، وا بنووسه. نهو کاته ره چه له کی نه فراندنه که ته که
به بیته بناغدی «خوشه ویستانت، نهک ناکامینک یا بدره مینک
تو کرده بناغده.

* به پنی بابه ته کی و خویه تی شیعر «بهو پنی بهی بز هدر
نفرشینک مدرجینکی تاییه ته»، نایا روزشایی شورشینک له سدر
شورشی شیعی نازاد «شورش پنی شه وان»، به واته
ریشه بیه که کی نهک جزرایه تی، له تاسوزا ده پنی؟؟

- نه دوزنیس: نه فراندن نه به دژه نه فراندنه و نه وه لاشیده تی،
هروه که: شورش به ویترده یکا. نه فراندن بزاونیکه له ره خسکان
«تکامل» و هارگوزهرانی. ابو نواس و المعری له شیعره، «دوو
دوؤمئن»، به لام نه وان، له نه فراندندا، «دوو دؤستن» و له یهک
مالنا فیکرا ده ژین.

* سحیم بنی الحساس، له سدره تای «یائیه» * دا ده لی:
«عمیره بز ریشتن خزی ناماده کرد و مالنا واییکرد
پیری و نیسلام به سه بز مرز ناهین»، به لام به گوزره ی
سدرگوزه شته یهک ده لئین، وای له عومدری کوری خه تاب کرد
به لی:

به نیسلام پیری به سه بز مرز ناهین.

* «یائیه» مه به ست نه وهی، که بهی شیعر به «یا» کوتایی بیت.

ویستی خواوه ندنی نینوان «و» شیاعر و «با» شیاعرند بز
تیقاعی ده سلاتی شیعر ته واوده بی، قسه تی تو چیه؟؟
- نه دوزنیس: به دیتنکی زور بووده له یه. به عروز نووسراوه. هیچ
قسه یه کی شیعریشم له سدری نییه.

* گریان گهر تزه تی پاسه پوزتی ده سلاتی ناینی کوفان
له گدل ده سلاتی هاوسرده م نالوگوز کرد، شاعیرانی به رای
له گدل دووه میاندا له کوی هاویرده بن و له کونشدا پینکه گن؟؟
- نه دوزنیس: ده سلاتی هاوسرده م، له به تچه قولله که یدا،
ده سلاتینکی ناینییه. زوره ی شاعیرانی نه مرز ش، هروه کو
شاعیرانی پشین، بدره مه کانیا وک کالاً به ده سلات
ده بخشن. له راستیدا هیچ له کاره که ناگوزی و مه هاندشی ناوی
چونکه به همان پروا پروادرن یان همان به رزه وندی پشینانه که
به و ده سلاتیش خزی پنیوشیوه.

* هدر ده وله تینک له سدر بناغدی ناینی بنیاتیتری،
ده وله تینکی گه تیوو و پیسه، له کتینی «الاصول» دا وات
گروتوره، که چی به که مین شاعیریت، هدا بهر له شاعیرانی
شورش نیرانیش که «شا» یان رووخاند، شیعرنکت بز پسندانی
خومینی بلاو کرد و ته وه.....

نایا له شیعره خزی و له لیکولینه وه شدا یه کینکی دی؟؟
- دلره قانه به رسشی نهم پرسیاره ده ده مه وه. بیوره گهر بووته
قوریانی نهم دلره قیبه. نهم پرسیاره نهک ته نی نیازخرایی
ناشکراده کا، بدلکو نهم بابه ته له هه موو بابه ته که دا هه لده زه لی.
سدره رای نه مهش خاوه ن نهم تهره پرسیاره، ده قینک که نه
پنیویه تی و نه خوندیتینه ده خاته بهر پاسکردن. راستیه کی
پنیوست نهم دلره قیبه ده سه پینی.

نهم شیعره که «شیعر نییه، بدلکو سلاؤنامه یه»، پسندانی
خومینی نییه و ناری نهوشی هدرگیز تیندا نه هاتوره، که چی
سلاؤنامه یه بز گدلی نیران و شورشه کی، که توانی رژیمنکی
نیپراتور بهوخینی. بزچی به مجزوره راستی لنگه و قوج ده کری و

«شعری نازاد»یش نیبه، خودی نم زاراویدش بینانایه، لهویش زیت، نم زاراویده، زاراویدکه نه «شعری» تیناید و نه «نازادی»یش.

به پینودانگی شیوهی خهلیلی تفعیلی و به پینودانگی سیستمی کیش، به لاپردنی یدک لهوانه شعری کیشدار: بهیتی دووم «صدری» تینا لادهچی. پاشان کی به تزی گوتووه من له نووسیندا کیشی خهلیلی، رهنده که موهه، یا دارای نهمانی ده کهم؟ کیشدهکان له خویاندا، جزوه موسیقاییه کن، له یدککاتدا، نه له «دزی» شعره و نه «له گلهیته». شعریهت، له شیوهی به کارهیناندا به رجهسته کردنه. شاعیر ههمن به شیوهی خولقینه رانه به کاریان هینا و شعری مهزنیشیان پینوسی. نهو شعیرانه نیستاش مهزنی.

امر القیس، ذو ارمه، ابو نواس، ابو قحاف، المعنی، المعری، جیی ریز و ناماژن، نهک قه تیسمان، نهوانه «ستونی» و «خهلیلی»، له ههمان کاتیشدا نهوانه «کوله کهی» شعری عهدهیی و ههروا له ناو شاعیره خولقینه ره کانی هه مو زمانه کانی دنیاش ده ژمیردرین.

جا ناخو ده بی پشت گونیان به خهین، چونکه شعیره کانیان «ستونین»؟

کهچی شاعیرانی تر ههمن نهو کیشانه یان به شیوه یدکی ناخولقینه رانه به کارهیناوه، نووسینه کانیان هیچ شعریهتی تینا نیبه.

کهواته لیره ههله که، له کیشدهکاندا نیبه، به لکو له خودی شاعیره کاندایه، چونکه به زهینیهتی وشک و لاسایکارانه به کاریان هینان. نهوانه نهک هه شعیر نه بوون و نین، به لکو «وشهریز که رانی» شعیرن. شعیر لای نهوانه پینکها توتونه بووه، به لکو شیواز و نامرازنک، کتومت پدخشان بووه، هه نهو شاعیرانه شن، له بهر گه لی هوزکاری زور یدکیان هه همیشه کهمی داهینه ران، جا نهو شاعیرانه نهک هه تهنی له کومه لگای عهده ب و چند سدرده مینکدا، به لکو له گشت کومه لگا و هه مو سدرده مینکدا، جله و به ده سن، له هه قیژیدا مایه و

چا که به خشی به لاده نری و ده بیته به بهتی ره خه لینگرتن، له جیاتی نهوی نهو شاعیره خوسه پینه رانه و به رهمه کانیان بینه به بهتی ره خه لینگرتن و ناراز بوون، به لام نهو ته رزه شاعیرانه هه همیشه زورینه و باوانسا پینکدیتن، له نه بوونی ره خه گرتن دنیان، چونکه نهوان زورینه و باوانسان و به داموده زگای رهنده کانیان هه گریندرون. نمونه بهک بز روونکرده هه به خه مه به رچاو: له سدرده می نیستاماندا، به ناوی «شورش» و «پینشکه وتن»، چه ندان «تاوان» نهک هه ره ده رهق به «کیشدهکانی»، به لکو ده رهق به شعیریش کراون، کهچی کامه له نیمه ویراویته ره خه لهم «تاوانانه»، لهم «تاوانکارانه» بگرت. بنواپه له گۆبه پانی عهده باندا، نیستاش ره ژوانه به ناوی پیروژترین مهسه لهکان، «پینشکه وتن» و «شورش» و «رزگاری» و «نازادی»، شعیر ده کورژی.

نا نهویه گیر و گرفته که مان.

که ناوهز و نازادی و نه فراندن، له مرزدا بروخی، واته هه موو شتیک تیندا ده بروخی. له روخانی مرزی عهده ب بپرسه، نهو جا نهینی روخانی کولتور و هنر و ژیانی ده زانی. کهواته مهسه لهکان له عروز دوورترن.

شاعیر ههمن له بنه رتدا، له ده ره وهی عروز ده نووسن، به لام نهوانه له هه موو نهو شاعیرانه ی به کیشدهکانی «خه لیل» یان نووسیوانه، لاسایکارترن. له نه فراندندا گرنگیه که توانستی شاعیره. ده با چزن ده به ویت، به هه شعیره بهک ده توانیت، با بنووسیت. نهو چه شنه شاعیره هیچ سیستمیک به خوی ناگری، بز خوشی خولقینه ری سیستمه. هه خوشی تیرامان و په یوه ندی و نهریته کان ده خولقینی. ده با بهس بی هینده ره خه لهو کیشانه بگرین، هه ده لینی کیش شعیر ده نووسی نهک نیمه، هه ده لینی نهوه هه لگوتن و هیزش به ره، ده زانی و موژده راده گه به نی، هه ده لینی، هزی ته پاندنی هونر و چیرمان سوچی کیشدهکانه. گه خهتا به راستی له کیشدهکاندایه، نهی بز شاعیری مهزن و شعری مهزنان ههمن.

بهسه نهوه نده ره خه له کیشدهکان بگرین هه رده لینی نهوه به کهم

- نه‌دؤنيس: نه‌گەر مرز به راستی هی نه‌مرز بی، ده‌بی
مانه‌کەشی هی نه‌مرز و زمانی تاماده‌بوانی نه‌مرزی.
هرچه‌رخانی زمان، بندنه به‌و ناوه‌زه‌وه که ناوه‌زی ده‌کا و به‌و

هره‌هسته‌ی که چیژی لینه‌ورده‌گری. ئینستاش زمانی عه‌ره‌بی، به
پنی ناسنامه گشتیبه‌که‌ی، زمانی رابردوه، چونکه کۆمه‌لگای
عه‌ره‌ب، به پنی ناسنامه‌ی گشتیبه‌که‌ی، هینشتا کۆمه‌لئی
ایروده‌وه. مرزی عه‌ره‌بیش هینشتا، وابه‌سته‌ی نه‌وانه‌به‌ه، واته
مرزی رابردوه‌وه، ناوه‌زو و بیر و به‌ره‌هسته‌ی عه‌ره‌ب هینشتا تینکرا
به قاوژی ره‌وت و باسه زانراوه‌کانی رابردودا جوئه و کارده‌کا.
ناخز له کۆمه‌لگایه‌کدا که هتا چۆکانی به‌سته‌لۆکه زمان چۆن
«راده‌ته‌کی»؟ کین رایده‌ته‌کین؟؟

زمان به‌کاره‌ینانه، چۆنیتی به‌کاره‌ینانه. بز نه‌وه‌ی بکری به
زمانی نایینه، ده‌بی نه‌وانه‌ی به‌کاره‌ین، ناوه‌زی به‌کاره‌ینانیان له
نایینه‌دا نیشه‌جینیته.

به ناسانکده‌وه‌یه‌کی زیت: گەر «به‌سته‌لۆکی» له زمانی
عه‌ره‌بیدا هه‌بی، نه‌وه به‌سته‌لۆکی خودی مرزی عه‌ره‌ب و
کۆمه‌لگای عه‌ره‌به.

* نه‌گەر سه‌رنجه‌کانی شاعیر بگۆرپی و کهرسه‌کانی
«ته‌کنیکه زمانه‌وانیبه‌که‌ی» نه‌گۆرپی، له‌م رووه‌دا له‌گه‌ل زمانه
«ئەلف و بی» که‌ماندا چ بکه‌ین؟؟

- نه‌دؤنيس: له‌گه‌ل نه‌م رایده‌ت ناته‌بام، نه‌گەر شاعیر
«تیرامانه‌کانی» گۆرپین، له راستیدا کهرسه‌کانیشی ده‌گۆرپین،
واته چۆنایه‌تی به‌کاره‌ینانی کهرسه‌ شاعیره‌کانیشی ده‌گۆرپین.
وله‌ی نه‌م ته‌رزه شاعیره هینشتا ده‌راویته‌به و نه‌بۆته بناغه.
بینه‌جگه له‌وه‌ش دامه‌زراوه‌کان «موسسات» به چه‌ندین شینوه،
سه‌رکۆنه‌ی ده‌که‌ن و هیرش له سه‌ریدا ده‌ستپنده‌کری، به‌لام
سه‌ریاری نه‌وش، له تاکه شاعیرینکی عه‌ره‌ب زیت هه‌ن، ونه‌ی
گۆرپانی سه‌رنجه‌کانیان شینوه به‌کاره‌ینانی کهرسه‌کانیشیان
گۆرپاوه. «نایا له‌گه‌ل زمانه ئەلف بی» که‌مان چی بکه‌ین»: له‌م
تیلهمی پرسیاره‌که‌ت ناگه‌م.

* رای تز به‌رامبه‌ر «نحو الساکن» * چیه، که هادی
علوی «داخوازی ده‌کا، هه‌رچه‌نده له‌وه‌دا شیعری لێ ده‌راویته
کردوه‌وه؟؟

- نه‌دؤنيس: دؤی نه‌م رایه نیم، ئومیده‌وارم راگه‌ی شیعریش
بگرتنه‌وه، به‌لام وایزانه نه‌و گرفتاریه‌ی که ئینه‌ی خه‌ریکه‌کردوه،
نه‌وش چاره‌ی ناگات: گرفتێ ئه‌فراندن. نه‌مه گرفتینکی قه‌واریبه
«کیانیبه» و ته‌نیا به «راته‌کانی» زمان، جا چ به نحو الساکن
بی، یا به‌م زمانه باوه، به‌رجه‌سته ناگری، بز قه‌ونه، هه‌ندی
نوو سه‌ر هه‌ن به زمانی باو، به‌لام به ناوه‌زی په‌تی «فصیح»
ده‌نوسن. به مانای به‌سته‌لۆکی رۆشیتوو.
یه‌که‌م پنیوستمان به‌وه‌یه له ناستی هه‌بووندا و له ناستی
بینایی و واقیعه‌دا، قه‌واره‌مان «راته‌کینین».

* «رۆژه‌کانم چۆکیاندا»، ناوینیشانی یه‌کنیک له شیعره‌کانته،
که به شینوه‌ی «شیعری نازاد» نووسیووته، به‌لام گەر به‌م
شینوه‌ی خواره‌وه دایه‌نۆینه‌وه:
«بز هه‌لدیز چۆکیاندا رۆژه‌کانم - له ژیر گالیسه‌که‌م هه‌لده‌بزم و داده‌بزم
له چاره‌کاندا گۆره‌که‌م هه‌لکه‌نی

من خاوه‌نی تارماییه‌کانم - زایه‌نده‌م بی به‌خشیووه و نه‌مرۆش زمانه‌که‌م
گریام بز نه‌و تۆقینه‌ی سووتاندم - سه‌وزه دره‌خته ناو سنگم
من خاوه‌نی تارماییه‌کانم و لینیان ده‌ده‌م - له خه‌زین و قه‌رگم تووڕه‌یان ده‌ده‌م
خۆر چۆله‌که‌به‌کی «قبره» کهنده‌که‌م - بز هه‌لدا و «با»ش شه‌په‌که‌مه».
سه‌ره‌پای تازه‌هه‌لگریشی، نه‌دی نه‌مه شیعری «ستوونی»
نییه‌ه؟؟
«لقینکی پرسیاره‌که‌ی پینشووه».

- نه‌دؤنيس: یه‌که‌م، نه‌مه شیعری «ستوونی» نییه پاشان نه‌مه
زاراوه‌یه‌کی وورد و سه‌خته، نه‌م شیعره‌ش نه تووخنی نه‌م زاراوه‌یه
ده‌که‌وی و نه مه‌رجه‌کانیشی به‌رجه‌سته ده‌کات. هه‌روا نه‌م شیعره

* «نحو الساکن» هه‌ولدانینکی زمانه‌وانیبه، که هادی علوی، داواپه‌کا بز
لاهردی جولان و قه‌ید و قیوده‌کان و داسه‌کنانی زمانی عه‌ره‌بی. «ه»

وهكو پيم گروتي، له يک کاتدا هله يوه راستيشه، چونکه نهک هدر نهو شيعره م فلسفه دى تپه لکيشراوه، به لکو ته اوړى شيعره کانم په يوه نديان به فلسفه فوه هه يه. من به هوشى فلسفه فوه شيعر ناتوسم، تا بيم به فله سوف. له م پيوانه يوه شيعره کانم لايه نى ديد هه لکه دى تز روونده کاته وه، به لام لايه نى ديدى پيوانه راسته کشت، نهويه له م شيعره و له ته اوړى شيعره کاندا چدشنه تيفکرينک خو ده نوئى، يا له شيعره کاندا جزه فزايه که هيه که بير و تيزامانى تندا ده بيترى، فزايه که که هه ستپينه کړى و پرسيار بؤ خوننه ده خاته گزړى. که چى له ناستيکى دیکه و له ره وتيکى جبادا، شيعره کانم سؤقيزمى ابي نواس و ابي تمام و المنتبى و المعرى خزبان ده نوئى. نرکى هه بونى هزر و بير له فزاي شيعردا نرکى دامه زاننده له نه بونى هديله و ناته اوړى فلسفه فدا که به نرکى پرسيار دروستکردن و پرسيارکردن هه لده ستى: پرسيارکردنى هه بون، پرسيارکردنه له چاره نووس. کاتى خوى فلسفه دى نايينى باره وه، که تنى نايينى شيد ه کرده وه و ده نووسيه وه. يا خود برواى نايين که له سروشتى خويه ده سته وه دان و رازيرون به واته خو نواتنده پيشووه که دى شيد ه کرده وه، ليزه دا برواى ته اوړى خوم دوپاتده که موه، له نيوان جزه گانى ناخاوتندا، ناخاوتنى شيعر، بالاترين توانست و بوئريه به رامهر ديدى هه بوئيه ت و هروا له مهر دامه زاندى تاماده کارى مرؤفايه تيدا، هروا به نرخترين و قولتري ناخاوتنيس، ناخاوتنى شيعره. نهو مرخيش مرخيشه دى که نايينه کان له دژى وشى شيعر و شيعرته وشه ده يانکرد، بهر له هه مرويان فلسفه به ناوى نه فلانون وه لمدورى نهو مرخيش مرخيشه بو، لهو بو ارده نه وه ماناى زوره. له ويوه. هافرکى له نيوان وشى نايين و وشى فلسفه و شيعر هاته گزړى. چونکه هه مو نهو تيزامان و ناخين و زانياربانه دى به هه بونده به نديرون ده رفته دى ناشکرکردنى نه يينه گانى فراوانکردن. نهوه هافرکيه که، تپيدا وه ستاوم و يک به بارى خوم له هافرکيه که دا، له پشتى شيعردا راده وه ستم.

* له هه شاکاندا شيعرى عه ره بيمان، به ره و ته اوړيون

ده چو، «عه رب» ناسا له بنه مالدى رابردو مان به تايه تى که نيستاي پچرگا و تايينه دى نالوزکامان ده بين نه وانه به ره و سوز و پهرنشاتيمان هانده دن، جورا تايينه وه. که واته چوز کدلىنى نيوان خومان و نيوان نهو شيعرى که نه نو سراوه پر يکه ينه وه؟؟

- نه دؤنيس: تکايه با نم که لينه «الهوه» پر نه يينه وه. شيعر بيه که لين نايى. شيعر خوى چندان که لين دروسته کا، تاکو مرؤفا هه تاهه تايى هدر له ته يکردندا بى. وايدانى که کومه لگا که مان کدلىنى تندا نيبه. نهو کات ده يينه روو بديک که لايق نيبه هه تا بوشايش تپيدا جينشين بى. ليقه ومانى تندا نامينى. نهو کومه لگا يه ليقه ومانى تندا نه قه و منى کومه لگا يه دى بى شيعره، چونکه ده يينه شتى روژانه دى، بووده له. که لين خوى له خويدا ليقه ومانه، خوى پرسيار و ليکولينه وه و ماخولياى گزوين و پيشکه و تن و فراژانه. گرفتار يه که مان له هه بونى که ليندا نيبه، به لکو له به هه لى بير ليکړدنه وه که دى که ليندا يه: نهو بير کردنه وه که وا ده زانى ده بى بچى پر يه کاته وه، يا چاره سر و وه لاسى بؤ بدؤزته وه.

هزر و بير و شيعر هه قبان به که لينه وه نيبه، به لکو هه قبان به رنگا گانه وه هه يه: که لين بؤ گشت رنگا يه دى گزوين نه ندامينى سره کيبه، ده يخولقيني و گداله دى ده کا. يک به بارى خوم، شيعرى من نم رنگا تو قينده، جوانه، دريژه گرتوه، نهک که لين. که لين نانينى تره، خونينى تره. زمان، عروز «کيشه کان»

* نم زمانه عه ره بيه دى، که وهک ناسراز به کاريدنى، تله زگه دى تپدا دروسته بى: نايان ده کړى بؤ شورشگيرينک به مدخه نيخ به رته که نه توم بلاتده؟ راسته تز تپده کوشى و له به کاره ينانى په يوه نديبه گانى زمان له گه ل ته فراندندا، زورشت سرکه و تن به ده سته يناوه، به لام «زمان» له ناخيره تدا «دزه زمانه» که ناگورى و بگره «رانا ته کى»، چون شيعرى نايينه به زمانى رابردو و ده رده برت؟؟

- نهدونیس: هدله‌ته، وه‌کو ده‌بنم شیعر، «شت دهرناپری»
 شیعر، خزی «پنکه‌نیانی شتیکه». من له باسینکدا له‌مه دوواوم.
 قوش بهم پرسیاره له‌و باسه دهرده‌چی. ده تو پشها‌تینگ «حدث»
 یته‌وه. شاعیر که له‌سدر شتیک ده‌نوس، نه‌و شته دهرناپری،
 به‌لکو ریته‌به‌ک، ناستامه‌به‌ک، به‌زمان له‌و شته‌دا ده‌خولقینی.
 بزونی لیدیاره، وا پنکیدینی. که پنکه‌نیانا، له پشها‌ته‌به‌که‌وه
 بیه‌پری ده‌کات، به هیما‌ی ده‌کات. گهر تنیا به دهرپری
 رازیه‌نیانا، نه‌وه ده‌گه‌نی، که نه‌وه تنیا وه‌سفرکرده،
 ده‌یگه‌ریته‌وه و ده‌یلکینی و وه‌ک خزی ده‌بیه‌لیته‌وه. واته
 پشها‌ته‌که هدر خزیته‌تی. که‌وابوو نه‌و پشها‌ته له شیعریت
 ناچن و ده‌بیته به‌لگه‌نامه. به‌شی زوری شیعر عه‌ره‌بی که
 له‌دوا سالانی به‌نچاره له‌سدر قه‌ومانی پشها‌ته‌کان نو‌سراون، نه‌و
 پشها‌تانه شیعره‌کانیان به‌جینه‌شتوه، چونکه گه‌رانه‌وه‌یان «له
 دهرپری بترازی»، تیپه‌پریان نه‌کردوون و به‌ره و هیما‌کردن
 نه‌بردوون، تا‌وه‌کو بز پنکه‌اتوه‌کان وه‌چهرخیزن.

خزمالیکردنی نو‌که‌ندی سونس، پشها‌تیکه «حدث». له‌وه
 قولتره که شیعر ده‌ویرپوه. شوری ۱۴ ای ته‌موزی
 عزیزاق-پشها‌تیکه، له‌وه قولتره که شیعر ده‌ریرپوه. نه‌وه‌یان
 دوو نمونه. نمونه‌ی سینیهم: «راپه‌پری» له فله‌ستیندا، له‌وه
 قولتره وه‌ک پشها‌ت بینه‌ته‌وه-ه‌هموو نه‌وانه‌ی له‌سدریان
 نو‌سیوه تنیا دهرپریان. قسه‌کردن، بز نه‌وه که بیته شیعر،
 ده‌خواری به هیما‌یکری، واته ده‌بی به زمان پنکه‌اتویدکی
 دیکه‌ی لیدروست بکه‌ین تا‌کو پشها‌توه‌که تیپه‌ریتی. به‌چه‌شنی
 که له شوری ۱۴ ای ته‌موزی عزیزاقیدا، نه‌ تنی شوری
 عزیزاقیه‌کان، به‌لکو شوری مرز و خودی مرزیشی تیدا
 به‌خوینته‌وه.

ه‌دروا به‌چه‌شنی له «راپه‌ریندا»، نه‌ک تنی هدر به‌رد و
 زاروی فله‌ستینیبه‌کان، به‌لکو به‌ردی دنیا و زاروی دنیای تیدا
 به‌خوینته‌وه. له‌م ناسزیه‌وه، گوتومه‌وه ده‌شلیم: نه‌رکی شیعر
 دامه‌زاندن و پنکه‌نیانه، له پشها‌ته‌وه، پشها‌ت تینه‌به‌پریتی.
 شاعیر له رابردودا، ته‌واوی هه‌بوونی «وجود» له تاکه

تیورینکدا ده‌بینی، بزیه که هه‌بوون و شته‌کانی دهرده‌پری، له‌کن
 خزی وایده‌زانی جوانی و ورده‌کاریه‌کان دهرده‌پریته. نه‌مز نه‌و
 تیرامانه گزپاره. به ته‌واوی هه‌بوون نه‌ماوه. وامان لیها‌توه به
 شیوه‌یه‌کی ناته‌واو یا ته‌واو نه‌بوو ته‌ماشای هه‌بوون بکه‌ین.
 لیزوه نه‌رکی تینه‌یه کار له‌سدر گزپینی بکه‌ین و دوویاره
 پنکه‌ینیبه‌ته‌وه. بزیه شیعر دهرپری له گزپیدا نه‌ماوه، به‌لکو
 بزته تیرامانیک دمه‌زریته‌رانه. شیعر بوو به دامه‌زاندن و
 پنکه‌نیانا.

* ته‌دی له دیدارنکدا تالینی شیعر غه‌زول، لا‌واندنه‌وه،
 په‌سندان، شیعر نییه؟ هدر غه‌زول و سیاست و
 شیعرش؟؟

- نه‌دونیس: نه‌م پرسیاره بز پرسیاره‌که‌ی پشهو کیل ده‌بیته‌وه
 که وه‌لام دایه‌وه. بز زتر روونکرده‌وه‌ش: شیعر سیاست
 «دهرناپری»، به‌لکو «خودی خزی» سیاسته.

* «تا نه‌ویه ناری من» گواستنه‌وه و وه‌چهرخانه‌کانی
 کاروانی شیعر نیسه‌دونیس روونده‌که‌مه‌وه. وتی نه‌مه
 فله‌سه‌فه‌یه نه‌ک شیعره، له شیعر به‌رایدا تا‌وا نیژی و نه‌وانی
 دیکه‌یان پاشان دین. چون نه‌و خاقله‌ته‌مان بز
 روونده‌که‌یته‌وه؟؟

- نه‌دونیس: قسه له‌مه‌ر «تانه‌ویه ناری من» که
 «فله‌سه‌فه» به‌له یه‌ککاتدا هه‌له‌یه و راستیشه. له ناو کزمه‌لگای
 عه‌ره‌یدا، هه‌زده‌که‌ین، به‌گوتره و به‌ناسانی، به‌چاک و به
 خراب، پیا‌ه‌لده‌ین. گهر له خودی وشکه و دورقای
 «فله‌سه‌فه» ووردیه‌ته‌وه، نه‌وه نه‌و کاته، زور به‌ده‌گه‌من،
 ده‌گه‌من، ده‌گه‌من، که‌سینکی کزمه‌لگای عه‌ره‌ب، یا ده‌قنک، به‌م
 په‌یشه وه‌سف ده‌که‌ین. ه‌دروا هه‌مان حال وشه‌ی «شیعر» و
 «شاعیر» مان به‌پنه‌وانه‌ی گورین وه‌سف ده‌کرد. نیمه‌ناو و ناتوره
 و په‌سندان هه‌لده‌یه‌ین، که‌چی زوری جاران، مانا ره‌وا و
 مه‌به‌ستداره‌که‌ی ناپنکین.

- شاعیر گفتوگۆ رووژینه ره. ئەدۆنیس، رنچکه شاعرێکی تایبەتە. کە دەلێن «رنچکه»، بە خۆی لە چوارچۆیه کە بەدەره. شیعەرکانی تەبا و ناتەباشن، کە هەر خوشینی تاستەنگ و خاسلەتەکانیان دادەهێنێ. وەک دڵزێ ئاو ئالۆزن، کە ناشزانێ لە کام رووبارەوه هەلەده قوڵین.

ناخاوتنی «التهج» لەگەڵ ئەدۆنیسدا، کۆمەڵێ راستی ناوەلاکۆرد، لەوانە: مەبەدەتیەتی دیوگراسی، کە خۆی لە خۆیدا رهوشی شیعری بە غیرەت و داھینەرە.

- لێره دا شاعیر هاوبەییانی حەز و ماخۆلیاکانی مەزۆیه لە پێشوا دنیایەکی جوانتر و بز ژانینکی بەکسان لە نیوان تادەمیزاد دا کە دووری لە تیرۆر و پێشیلکردن و شیواندن.

لە گفتوگۆیه کە دا دیاره، شاعیر لە دەرپرینی رایەکانیدا، نەترسە، بێ ئەوهی حساب بز ئاکامەکی بکات. سەرۆای ئەم دەنگە ناوەکییە شاعیر کە هەتا شانازی بە هەلەکانیشیەوه دەکات بز هەلبۆاردنی رینگایەکی راست. لە میانە راستییەکانی تریشدا، وێرای ئەوانەش، ئەدۆنیس: خەمبار، پێشۆمێد، روشن، دامار و لیل، دەپنواند. گەر لێخافلپوونینکی تر هەبێ ئەمەش خۆی لە خۆیدا لە شتە نادیار و تەبانەکانی خودی شاعر و مەزۆیایە. ئاکامیش ماخۆلیا و لایەنگیری نابندە مەبەستە.

عواد ناصر

قەسیدە ی راپردوو، قەسیدە ی تاپیندە ئاراستە کردنی پرسیارەکان: عواد ناصر

* «منی پێغه مەبەر و گومانپێن»، ئەم دێره شیعەرە هی تزیه، کە کاکلە ی بەر جەستە کراوی دیدی خۆتە، سەبارەت بە داسەپاو و شیانە «احتمال»، «چاوەروان کراوەکان»، نایا ئەمە بز خز دا برینت لە راپردوو، یان رهخته لە رهخته لە راپردوو گرتن دەگەرینتەوه؟

- ئەدۆنیس: دێره کە دوو لایەن دەگەینێ، بەلام تەنێ دا بران. لەگەڵ کۆتایی هاتوو بەککەوتوو ناگەینێ. بز یە چاترە. بەیوهندی بە دینتی راپردوو هەبێ و بکرتنە جۆره پینکەتوو یەکی دیکە ی جودا لەو هەویره. واتە پینشینە ی ئەزموونیه زانیاریه کان.

* تۆ شاعیرێکی تایدولۆژیخواز، «دە تایدولۆژی» تایدولۆژیا چۆن لە ئاو شیعەرە کانتدا دەخەملینێ؟

- ئەدۆنیس: لێره، لە پرسیارە کە تدا «تایدولۆژیا» چی دەگەینێ؟ ئەم گووتنە لەسەر زار باوه. بە هەر حال، رەنگە بە هزی ئەمەوه، باس لەم وشە یه و لێدوانی راست تەبێ، گەر ئەو مانایە ی کە مەبەستمانە دیارنە کەین. ئەگەر مەبەستت، کۆمەلە سیستمینکی چەمکدار بیت، بە پینودانگی رهفتارینکی سیاسی-حزبایەتی، ئەوه من، بە خۆم و شیعەرەوه، لەوسەری جەمسەرە کە ی ترین. من سەیر و سەمەرەم، دوورم. ئەگەریش بە واتای راوێژچوونینک، یان تیرامانینکی دیاری، ئەوه منیش دەگرتنە خۆ. من، لە ناوەرۆکدا، لێکدۆم: ناتومیندینکی تومیندەوارم، خەمبارینکی شادم، لە هەمان ساتدا، منی خود من نیم.

تا ئەمە یه رهوتەنی شاعر. هەموو تایدولۆژیایە ک بە خز دەگرت، پیندا تینەدەبێ، هەروا هیچ تایدولۆژیایە کیش بە خز ناگرت.

* «لە کامە خرا ی تازه دا

جەستەمان را دەپینتەوه و

ناسن لەسەر سەرمان وینک دیتەوه

جەلادە کاتمان لەسەر سەرمان کورنپوونەوه

بە ناوی وێرانە شادی یهوه.

لە داکیبۆونمان ناتومیندییە».

ناخۆ ئەم کۆپلە یه «دەرپری» حالە تینکی دژوار نییە، توش گوتوتە شاعر «حال دەرناپری»، بەلکو «پینکدینێ»؟

قه‌سیده‌ی رابردوو، قه‌سیده‌ی ئایینده

دیدارنک له‌گه‌ل «ئه‌دۆنیس» دا

کورتکردنوه و وەرگێزان: نومیڤه مه‌هدی «هه‌ندریڤن»

عه‌لی احمد سعید «ئه‌دۆنیس»

* زاراوه‌ی «شیمیری ئازاد»، هیچ مانایه‌کی نییه،
ده‌وه‌ش زۆتر: زاراوه‌یه‌که نه «شیمیری تیڤایه، نه
مازادی» یشا.

* له‌ داهیندر و بیرکاران «مفکر» ده‌خوایم له‌سەر
ئه‌و رێککه‌ون: ته‌گه‌ر هه‌ر یه‌ک له‌وان له‌ ره‌فتاری
پێشه‌ی نووسیندا قه‌ده‌غه‌کرا-واته هه‌موویان
قه‌ده‌غه‌کراون، ته‌گه‌ریش به‌ر هه‌ر چه‌شتی ده‌سه‌لات،
که‌رامه‌تی ئه‌م داهیندره‌ یا نه‌و بیرکاره‌ پێشیل به‌کات،
واته ئه‌م پێشه‌ پێرزه‌ و هه‌موو داهیندر و بیرکاران
پێشیل ده‌کات.

* بۆ ئه‌وه‌ی رۆشنی‌بیری هه‌ر به‌ چوستی بچینته‌وه،
ده‌یه‌ی له‌ ده‌سه‌لات به‌ده‌رینت.

* دۆزه‌خی تاراوکه‌، باشتەر و جوانتره‌ له‌ به‌ده‌شتی
ده‌سه‌لاتینکی دا‌پلۆسه‌ر.

شعری و هینما و راوکردنی مانای قبول و داهینانی ویندی هوندری شیعرییهوه زور پیشکوتوره و شاعیری زور باشمان همن. نهمه جگه له ده دوانزه شاعیری ناسراو، بهلام تا ئینستا له روی وشه جوان و بنگرینی و مورعجیزه بهخشی کوردیهوه کس ندیگه باندوته گوزان. مدگەر مهولهوی تاوه گوزی و هندیکیش بئیسارانی.

بهلام منوهه گوزان بکینکه لهو کله شاعیره کوردانهی، که تا کورد مابن شیعری نهویش دهمنینی. هدر لهوساوه که لهگهله ماموزتا پینکوه دهژیاين، ناوناوه سکی دههاته ژان و خواردنی بۆ ندههخورا. دواپی زانیمان هدر لهو ساوه تووشی نهخوشی «شیرپهنجی» گهده بوو بوو.

له کۆتایی مانگی نۆفهمبهری سالی ۱۹۶۰ دا بوو که حکومهتی کهریم قاسم رۆژنامه تینکۆشهوه کهی نازادی داخست و نووسهه کانیشی هدر بکینک به کارنکوه خهرنکیوو. منیش چورمهوه کۆبه، بهلام ماموزتا گوزان هدر له بهغدا مایهوه، چونکه «محاضر» بوو له کولێژی ئاداب بهشی کوردی له زانکۆی بهغدا.

دواپی زانرا که نهخوشی شیرپهنجی گهدهی گرتوه. له سهرهتای سالی ۱۹۶۲ دا عهمهلیاتی بۆ دهکهن و بۆ چهند مانگیک دینهوه سهههخۆ، بهلام هممیسان لینی ههلهداتهوه و برادرانیش دهینیزنه «مۆسکۆ» لهویش ماوه بک خهریکی چاره کردنی دهبن و دوو پارچه شیعری زور جوانیش لهوی دادهنی، «مۆسکۆی جوان» و «رینگه لیان»، بهلام بهداخهوه رۆژبه رۆژ باری تهندرووستی بههه و خراپی دهچی و تهمای ژیاينیان پنی نامینتی و ناشیانهوی لهوی کۆتایی ژیاينی بی و لاشه سارد و سری بنیزنهوه ولات. بۆیه هدر به نهخوشی نارديانهوه، که زۆری پیناخۆش بوو. وای دهزانی تهگەر لهوی بئینیتهوه چاره سهری دهکهن و نهیدهزانی که دوارۆژی زور نزیکبوتهوه. بۆیه ههندی کس پروپاگاندهی نهوه دهکهن که گوزان له بیرو باوهه کهی بهشیمانیزتهوه!! بهداخهوه له دوا رۆژه کانی ژیايندا رنکنه کهوت چاوم پنی بکه ویتهوه، بهلام کهریم شارهزای برام چوربووه لای

نهویش که چاوی پینده کهوی به کسهر له منی پرسیبوو. ئیدی دوا چهند رۆژنیک له سهعات نۆونیوی سهه له بهیانی رۆژی ۱۸-۱۱-۱۹۶۲ دا له تهمنی ۵۸ سالیدا گوزانی شاعیری کوردی هههه گهروه ناوهه راستی سهدهی بیستم، بۆ ههتا ههتا بایر چاوی لینکاو دله گهروه بهر له خۆشه ویتیه کهی وهستا.

بۆ گوزانی ههمیشه زیندوو

چل شکا، گول ههلهههرا، بولبول نهما
کاتی گوزان کاخی ژینی دارما
وهک «نه پۆلۆ» بوو: خوداوهندی هوندر،
بۆ نهوهی کوردی، دلیر و بههههوه.
گهرچی ئینستا که، به لاشه مردوه،
لنی، بهناو و تاوه پۆک هدر زیندوو!
ههر دهمنینی، ههر ههید، تا کورد ههبن،
دیاره وهک ههلهگورده کوردیش، ههرده بی!
گهروه بی گوزان له شیعرا، سالی به سالی،
زیاد دهکات و سههری روتی دینه پالی!
بهختیاره ههروه کور من، هاوده من،
گهر لهگهله گوزان ژیاينی، سهرده من،
شعیری وهک ناوی رهوانی بیستی،
له فزی کوردی پاک و پوختی ویستی،
ههروه کور «هزمیر» و «ههرجیل» بیگومان،
گهلهجی کوردی خسته گهلهجینهی جیهان!
شونسی لاشه دی نهو تهگهرچی ناو گله،
شونسی شیعهر و شاعیرینی ههر ناو دله!
سهه دروود بۆ گیانی بهر نازاری نهو،
سهه چرا بۆ گۆپی تهنگ و تاری نهوا

ماموستا گوزان لاپه‌ری نده‌یی دهنوسی و نده‌یش لاپه‌ری کریکاران و جوتیارانم دهنوسی، کاکه حمده‌ی مدلاکه‌رییش، جگه له نووسین بز هممو لاپه‌ره‌کان، جگه نده‌لاپه‌ری نده‌یی ماموستا گوزان، یارمه‌تی هممو ماتیسی دده‌ا و زورشتی بز راسته‌گردینه‌وه. له راستیدا له هممو مان چالاکتر و به‌پرشتتربوو.

خوشه‌وستی کاکه حمده‌ی مدلاکه‌ریم، بز گوزان ستوری تیندانه‌بوو. گوزانیش زوری خوشه‌وست، بزیه جارچاره گالته‌ی له‌گه‌لدا ده‌کرد. رزؤنک دووبه‌دوو له‌گه‌ ماموستا گوزاندا دانیشتیبووین و هینشا نووسه‌ره‌کانی تر نه‌هاتیوون. پاشنبه‌ره‌ز، ماموستا گوزان ووتی: با هه‌ندیک مدلا محمه‌د بجزولینین و که‌مینک پینکه‌نین. گووتم: چۆن ماموستا! گووتی: نیستا دی و تینده‌گه‌یت. زوری پینه‌چوو کاکه حمده‌ و هه‌ندیک له‌ براده‌ره‌کانی دیش هاتن. ماموستاش رووی له کاکه حمده‌کرد و گووتی: مه‌لا محمه‌د. نه‌ویش گورج گووتی: به‌لئی ماموستا.

گوزان گووتی: نه‌مرز من و دلزار چووینه قاوه‌خانه‌ی به‌رازیلی، و له ناکار پیاوینکی خیره‌ومه‌ند په‌یدا‌بوو. پاره‌ی قاوه‌کانی نیمه‌ و هممو خه‌لکه‌که‌ی نه‌ویی ویزکرد و سهر و دره‌مینگیسی خسته ناو ده‌ستمانه‌وه و نییدی هه‌ستاین و هاتینه‌وه. کاکه حمده‌ش گورج و به‌ده‌نگینکی به‌رز گووتی: تو خوا ماموستا، نییدی گوزان دای له قاقای پینکه‌نین و سه‌یرنکی منیشی کرد و گووتی نه‌مگوت دلزار. نییدی نیمه‌ش هممو مان تاوینک پینکه‌نین.

ماموستا گوزان زور حمزی له فیلمی باشی سته‌مایی ده‌کرد. زینکه‌وت له ناوه‌راستی پایزی ۱۹۶۰ دا هه‌فته فیلمی سؤفیتی هه‌بوو، بزیه پینشه‌کی ههر حدوت بلیتی فیلمه‌کاتمان کری. ماموستا گوزان و کاکه حمده‌ و حمده‌ که‌ریم فتح الله و حسین عارف و نعمن. کاک نافع یونس‌یش له بینینی دوو قلیم به‌شداری له‌گه‌لدا کردین.

دیشان ههر له ناپارمانه‌که‌ی ماموستا گوزاندا بووم، که رزؤنک له گوزاننکی کوردیدا چاوم به پارچه هه‌له‌به‌ستینکی هزگری ماموستا گوزان که‌وت، که هه‌ندی بریقه‌ی شیعریم تینا به‌دیکرد.

بزیه شه‌و به ماموستام گووت: نه‌مرز له فلان گوزاردا چاوم به‌پارچه شیعرنکی هزگر که‌وت و تاموچیی شیعری لینده‌هات. جا ماموستا له وه‌لامدا، به بی زیادوکه‌م، نه‌مه‌ی گووت: «نیمه زور به شیعروه مانده‌وده‌یین، به‌لام به‌سه‌زیشیا زالین».

له پاشان له باری شیعردانانی خویه‌وه دواو هه‌ندی قسه‌ی به‌م مانایه کرد: «من که ده‌که‌ومه سهر شیعرنووسین، نه‌ک ههر بیه‌یزه‌هیم، به‌لکو نه‌خوشیش ده‌یم، نه‌خوشیه‌کی زور قورسیش. هه‌ست به نازارنکی زورده‌که‌م و ناگام له ده‌ووبه‌رم نامینتی، تا له شیعردانانه‌که ده‌جه‌وه و ئینجا ورده ورده به خۆ دینمه‌وه و دوا‌ی ماوه‌یه‌ک ده‌جه‌وه به مرؤفینکی ناسایی».

رزؤنک له نووسینگه‌ی نازادیدا خه‌ریکی نووسین بووین، که هاوپی «سه‌لام عادل»، سکرتری گشتی حیزب هاته ژوووه‌که‌مان و دوا‌ی سلار و لپه‌رسینمان له تهنیشت ماموستا گوزان دانیشت و زور به‌ریزه‌وه له‌گه‌لی دده‌وا. ههر به هاتنی نه‌ویش سینیه قاوه‌یه‌کیان هینا ژوووه‌که‌مان و له‌به‌رده‌میان داناین. هاوپی سه‌لام ماوه‌یه‌کی باش دانیشتوو، ئینجا دوعاخوازیکرد و رووی.

به پینوستی ده‌زاتم لیزه‌دا باسی نه‌و رووداوه‌ش بکه‌م، که په‌یوه‌ندی به ماموستا گوزانیشنه‌وه هه‌یه. نه‌ویش نه‌مه‌یه:

له هاوینی سالی ۱۹۷۰ دا، له باره‌گای یه‌کینیتی نووسه‌رانی کورد له به‌غدا، کۆمه‌له‌ شاعیر و نووسه‌رنک بووین دانیشتیبووین و باسی جه‌زه‌ها بابته‌ی نه‌ده‌بیمان ده‌کرد که ماموستا شوکور مسته‌فا، رووی ده‌می تینکردم و گووتی: نه‌ری نه‌وه چیه «حوسه‌ین عدلی شانۆف» له کتینه‌که‌یدا «گوزان، شاعیری کوردی تم سه‌رده‌مه‌یه»، که به تهمام وه‌ریگه‌ر مه‌ سهر عه‌ره‌یی، زور باسی تو ده‌کا و تنانه‌ت به خه‌لیفه‌ی گوزانیشت داده‌نی‌ا. له وه‌لامدا گووتم: نعمن خه‌لیفه‌ی گوزان نیم و خزم به شاگردی گوزان ده‌زاتم، زور دوستی گوزانیش بووم و دیاره شیعری منیشی دیوه. نییدی لیزه‌دا گه‌تووگۆیه‌که برایه‌وه ، به‌لام که کتینه‌که‌ی کرده عه‌ره‌یی و که‌وته به‌رده‌ستم ناوی منی ههر به دوو پینیش تیندانه‌بوو. بزیه بۆم هه‌یه بلیم بز؟؟؟

نیستاش شیعری نونی کوردی دوا‌ی گوزان، له رووی ته‌کنیکی

شۆبهرینهوه دۆلی بینخال و لهوئش وچانینکمان گرت و چهند وینههکی یادگارمان گرت. هه میسان کهوتینه ری و دوا قزناغمان سهراوه پاک و روون و روان و سارد و سازگاره کهی حاجی ئۆمهردان بوو، که ده زماناویسه بز گورچیله و میزه لآن شوشتن زۆر کاریگه و گهلی کهسی گورچیله نهخۆش لهوی چادر هه لندهدهن و بز ماوهی چهند رۆژنیک نهو ژیناوه کهوسه ریبه دهخۆتهوه و سپ و ساخ ده پنهوه.

لهوئش وچانینکی باشمان گرت و تیزمان لهو ناوه سازگاره خوارهوه و * مهلا جه میمل رۆژبه یانی، کۆره شیهریبه کهی هه لنده سوپاند و شاعیره کانی پیشکینشه کرد.

گهلی وینهی جوانیشمان گرت و بز ئیواره گه پینهوه شه قلاوه.

ئه دیب و مامۆستا ناسراوه کان زۆر ریزی مامۆستا گۆزانیان ده گرت و گۆنیان ددها به قسه کانی، به تایبهتی ئه دیبی ناسراو و شهید عبدالجبار وههیی «ابو سعید» و شهیدی له یادته کراو دکتۆر «صفاء الحافظ».

دوای کۆنفرانسه که به کهمتر له مانگ و نیونگ هه میسان گه یشتمهوه مامۆستا گۆزان. تهوئش تهوه بوو که به یاردارا به چه بهغدا و له گه ل مامۆستا گۆزان و مهلا محهمه دی مهلا که ریم و کاک حه مه که ریم فه تحوللا و کاک «حسین عارف» ی چه رۆکتۆس بهم به نووسه رینکی رۆژنامه ی نازادی، - که سالی پشتر له کهرکوک چهند ژماره یه کی لینه رچوو دوا یی گۆزرایه وه بهغدا. خاوه نی نیمتیا زی هه قته نامه ی نازادی، که له پاشان هه قته ی دوو جار دهرده چوو، شهید «نافیع یونس» ی نهمر بوو.

جا تهوه بوو رۆژی یه کی تۆکتۆبه ری سالی ۱۹۶ گه یشتمه بهغدا و چرومه چاپخانه ی رۆژنامه که مان، که له شه قامی شیخ عومهر دا بوو. نووسه ره کان هه موویان شۆنی نووستن و هه سانه وه یان هه بوو، جگه له من. بزیه ناردرامه ته پارقانه که ی مامۆستا گۆزان که له شه قامی شیخ عومهر له باله خانه یه کی پاک و به رزی و سهی مانگی به هه قته دیناری گرتیوو، زۆریشی به لاوه خۆشبوو پینه ده گوت: کۆشکی سهی!

هه ر لهوی بووم مامۆستا گۆزان ئیواره یه ک هاته وه، گووتی: ته مرۆ «هه ژار» دی، زۆر سلاوت لینه کا و گووتی: دینه خزمه تتان!

بینگومان له رووی لوتقه وه وایگو تیبوو، مه ده ستیشی مامۆستا گۆزان بوو نه ک من!

مانگینک لهوی له گه ل گۆزانی نهمردا، به یه که وه ژبا یان تا دایکی نازاد و منداله کانم هاتن و خانوویه کمان له نیوانی «حافظ القاضی» و «شه قامی جه مهوری» دا به کزینگرت، به رامبه ر به مالی عومهر دووسه ری کۆی، که پیاوینکی فره چاک بوو زۆریش یارمه تی داین.

هیشتا ماله که مان نه هاتیبوو، هه ر له گه ل مامۆستا گۆزانا ده ژبام، که ئیواره یه ک گووتی: دلژار دوکانینکی به چوکی خۆشم هه ر له م نزیکانه دۆزیه ته وه، خاوه نه که ی کوردینکی فه یلیبه و هه رسه فره شه، با سه دی بز نانخواردنی چیشتان، به چینه لای تهو هه رسه یخۆین.

گوتم: باشه مامۆستا ده چین. ئیدی بز خواردنی چیشتان چوونه دوکانه که. جا هه رچهند شۆنه که به چووک بوو، به لام پاک و خاوین بوو. کابرا سه ر و قاپینکی هه رسه له بهر دم داناین، رۆنی به سه ر دا کوردیوو چهند کهوچک ورده شه کرش ی به سه ردا کرد بوو. ئینه ش به ناره زووه خواردمان. که هه ستاین یه کی سی فلسی لیه رگرتین. جا تا به یه که وه بووین، هه موو سه ی نانیگ ده چوون لهوی هه رسه مان ده خوارد. زۆره ی نیوه پزیان هه موو نووسه ره کانی نازادی له سه ر داوا و ناره زوو پیندا گرتنی مه لامحه مه دی مه لا که ریم، ده چوینه گیبه خانه ی «حانی» که هه ر له شه قامی شیخ عومهر بوو، به لام شۆه تی له هه موو بهغدا یه دا بلاوو بووه. ده چوون لهوی تیگوشی پاچه و سه ر و زمان و گیبه مان ده خوارد. له راستیدا فره به له زه ت بوو. مه لا محهمه د ناحه قی نه بوو که فره ناره زووی ده کرد.

له رۆژنامه ی نازادیدا کاک نافع سه روتاری ده نووسی، به لام گه لی جار به عه ره یی ده نیوسی و کوردیه که ی به نین بوو، جا کاک حه مه که ریم فه تحوللا به کوردیه کی ره وان دا یه درشته وه.

ملایمتی و ندهد بیمان کرد. به تاییدت لهسەر شیعی کۆن و زۆر دواین.

م و زینهکەدی ئەحمەدی خانیم لەلابوو؛ دیاریوو ماموستا ئان هەزیدەکرد گۆنی لینگری، له راستیشدا باشی یتەگەشت، هەرچەند بە دیالیکتی کرمانجی ژووڕوی کۆنی ئە سەد سالیەک بەر له نەمژ گوتراوه و پریشینی له زاراوهی تۆقیزم، که نینەمانان زۆر له گەل ئەم زاراوانەدا رانەهاتوین اشتانین.

هاری کۆزانی نەمەر له سەرەتای مارتی ۱۹۵۴ دا بە یۆنەدی ستەمین سائۆزی دامەزراندنی حزیوه دەویست پارچه هەریک بنوسی، بۆیه لهو بارهیهوه داوای هەندئ زانیاری کرد تێمەش بەپینی توانای خۆمان ئەو زانیاریانەمان دا. جا هەبوو له ناوه پاستی هەمان مانگدا پارچه شیعرێکی نووسی و بە دەستی من و بۆ رۆژنامەیی ئازادیمان تارد. له ژمارە ی مانگی سانی سالی ۱۹۵۴ دا پلاوکرایهوه. سەرەتاکەدی ئەم شیعره

سالی کەیه ۲؟ هەزار و نۆ سەد و سی

پزینیک له بیرى تیژی مارکسی

پروا...

هەروەها هەر لهو دەرویهردا بوو، شیعرێکی کەشی دامی رەمان بۆ «دەنگی داس». بە ناوی «دەرەبەگ» و ئاوا ستێپنەکا:

گایه گەرچی له گا ناکا

له «بیروک» و «کادیلاکا»

بە داخهوه هەردوو پارچه شیعرەکان پەیدانەکرانەوه و نەخرانە و دیوانەکەیهوه.

له رۆژی ۱۹۵۵/۹/۱۵ دا لهسەر ئاوی دیوانەیی رۆخ کانیی رادی نزیک دەریه ندیخان گیرام و بە زنی فەقی جە و چناره و حیدی «قلیجە» دا هەر له هەمان ئیوارەدا گەنرەمه هەلهبجە. مەونیک لهوی بووم و تینجا بۆ سلیمانی یان ناردم لهوی هفتەیهکیان هیشتمهوه و کەمێ ئازاریشیان دام و تینجا

ناردمیانه کەرکوک و لەوئێشەوه بۆ بەغدا و بردمیانه «مەوقفی سیاسی» و بۆ ژووڕی چوارەمیان بردم. که چووم ماموستا گۆزان و توفیق منیر و کامل قازانجی و محامی ناجی یوسف و لەتبی حاجی هەیدەر و عومەر محەمەد ئەلیاس و چەند کەسکی دی لیبوون. ماموستا گۆزان دەستیکرده مەلم و هەموو نازار و ئەشکەنجەیهکی له بیریرومەوه تینجا بە توفیق منیر و کامل قازانجی و ناجی یوسف و ئەوانی دی ناساندم.

لهوی باشترین خۆراک و چاکترین میوهیان بۆ هینام. له پاشان هەندئ جلی بنهوهی پاکیان بۆ هینام و ناردمیانه هەمامەکەیان، پاک پاک خۆم شۆشت که زۆر دژوون بووم. جلهکانیشیان بۆ شۆشتم. ئیدی ئاهێکم هاتەوه بەر و بووژامهوه و ژيامهوه و هفتەیهک لهوی مامهوه. دوايش بردمیانه لای ماموستا گۆزان و شهید توفیق منیر و کامل قازانجی و برادره کانی دی. لهوئێشەوه دواي چەند رۆژنیک گەراندمیانهوه کەرکوک.

لهو ساوه ماموستا گۆزانم نەدیتهوه تا رۆژی ۱۹۶۰/۸/۱۵ که له هەولێر بەیهکترگەیشتیتهوه. هەردووگمان بۆ دووم کۆنفرانسی ماموستایانی کرد له شه قلاوه بانگکرا بوون. کۆنفرانسه که بەر له نیوه رۆ له «هۆلی گەل» له هەولێر کرایهوه و دوايش بە قەتاره ئۆتۆمبیلینیک چووینە شه قلاوه و لهوی کاره کانی کۆنفرانسه که ئەنجامدران.

رۆژی دوومهی کۆنفرانسه که ۸/۱۶ ئیواره کۆپنکی شیعر خویندنهوه بەسترا*، گۆزان ئەو شیعره ی خویندنهوه که بەتایبەتی بۆ کۆنفرانسه کە دانا بوو تیایا دەلی:

بە هەنگاوی گۆرچ و درێژ ئەبهرین رنگای هەوراز و لێژ

ئەمنیش شیعره کە ی «رەشەبا و درەختی داچەسپاو»م خویندەوه.

رۆژی ۱۹۶۰/۸/۱۷ دوا رۆژی کۆنفرانسه که یوو. تینە،

ماموستا گۆزان و کاکه حەمەدی مەلاکەریم و ئەز و عوسمان عەونی شاعیر، بە نیازی چوونە حاجی ئۆمەرەن، کەوتینە ری و هەول قۆناغمان سوولی گەلی عەلی بەگ بوو. لهوی له گازیژ سەرەکییه کەیدا لاماندا و چایمان خواردەوه و هەندئ وینەمان گیرا. له پاشان کەوتینەوه ری و بە رەواندندا هەلگەپاین و

چارنگ هدله‌ستینکی خزم «بز فریشته‌ی ناسایش» م بز ماموستا گوزان نارد. هتا رای خزی له‌سدرده‌رپی. دوی دوو رزؤ به نامه‌یکی سن لاپه‌رپی رای خزی له‌سدر دهرپییوو، که زمانی هدله‌سته‌که، کوردیه‌کی خزشه و زاراه‌ی زور له ناوچه‌کانی تیندایه و نه‌وی بیخونینته‌وه، ده‌زانی که شاعیرینکی گدرمیانی نووسیویه‌تی، چونکه چند وشه‌یکی لای گدرمینی تیندایه، وه‌ک مزگینی له باتی مزده، نه‌مش شتینکی خراب نیبه و وشه‌یکی کوردیه.

له‌گه‌ل نه‌مشدا دوو ره‌خنه‌ی لیگرتیوو:

۱- من نووسیویوم: کارنامانی نیمپریالی داده‌نین وه‌ک هی مارشالی.

ماموستا نووسیوی: - کۆکراوه‌ی کارنامه له کوردیدا؛ کارنامان نیبه؛ کارنامه‌یانه، چونکه کۆتایی کارنامه به «ه»، هاتوو. له‌پاشان پرؤزه‌باشتره، له کارنامه و کۆکردنه‌وی نه‌ویش پرؤزان نیه، به‌لکو «پرؤزه‌یان»، یان «پرؤزه‌کان»، بویه بیکی به پرؤزه‌ها ته‌واو دهرده‌چی. کینشیشی ته‌واوه. نه‌مش له کوردییدا هیده و ده‌گوتری هه‌زاره‌ها، عماره‌ها و... هتد. بویه منیش ناوام لیکرد:

پرؤزه‌های نیمپریالی داده‌نین وه‌ک هی مارشالی.

۲- له بره‌گی کۆتایی چامه‌که‌دا ناوی چوارده، پازده شهرفرۆش هاتوو. که‌چی ماموستا نووسیوی: ناوی تم هه‌موو شهرفرۆشانه له دوی یه‌ک، منشکی خورنهر ماندوده‌کات و خۆشیش نیبه.

جا منیش هه‌موویانم کورتکرده‌وه و بره‌که‌م ناوالیکرد:

چهرچل، بیفن، ته‌تلی، نیدن	شومان، رینۆ، بیدوی خاتین
با ناگادارکه‌ین بیت و گهر	بینه هزی داگیرسانی شهر
ته‌تۆم و دۆلار دادانادا	مالیان دهرمی له بنیادا
قینی گه‌لان ده‌بینه گهر	هدلیان دهرپوکینی له‌پهر
ته‌خت و به‌ختیان وهرده‌گیرنی	بۆلای هیتله‌ریان ده‌نیری

تا ماوه‌ی سالیکیش نه‌و نامه‌ی گوزان هدرماپوو. زورم لا

به‌نرخ بوو، به‌لام به داخه‌وه له‌وه هه‌موو شه‌قله و نه‌قله‌ی که به‌سدرم هات، نه‌ویش له‌ناوچوو. ته‌گینا به‌لکه‌یه‌کی نه‌ده‌بی به‌نرخ بوو.

له‌بیرمه نیواره‌یه‌ک له‌گه‌ل ماموستا گوزاندا، له مالی حه‌مه صالح دیلان، بانگراپوین و به‌ر له خواردن شینان حه‌مه صالح بۆ کارنکی پیوست چوو ده‌ره‌وی مال، بۆ نه‌وی به‌ ته‌نی تاقه‌قان نه‌چی. مه‌لا نه‌حه‌دی دیلان، باوکی حه‌مه صالح و کا‌کا قادر، هاته لامان و به‌خیزه‌تانی کردین و له‌گه‌لمان دانیش چهند قسه‌یه‌کی خۆشی بۆ کردین. له پاشان ماموستا گوزان بۆ گیزامه‌وه که تم مه‌لا نه‌حه‌دی دیلانه، ده‌نگخۆشینکی زۆر به‌ناویانگ و خۆشه‌وستی هه‌موو سلیمانی و ده‌وریه‌ی بووه که‌چی به داخه‌وه نیستا پیر و بیه‌یزبووه.

هه‌روه‌ها نه‌و رزؤه‌شم باش له بیره، که ۲ی مایسی ۱۹۵۳ بوو فه‌سه‌لی دووم تاجی خرایه‌ سهر و ده‌سه‌لاته‌ ده‌ستوریه‌کاتر وه‌رگرت و عه‌بدول نیلای وه‌صیش بوو به‌جینشینی. نیمه‌ش به‌ نه‌وی له ده‌نگه‌ده‌نگ و هه‌راوه‌ریای شاه‌نگه‌ ره‌سمیه‌کار به‌دوو‌رین، ههر رزؤی پینشو ماموستا گوزان و من و دیلان پیرامانداپوو که سوکه سه‌یرانینکی تاییه‌تی بکه‌ین و بچیند «کانی قه‌لان»، که ده‌که‌وتنه‌ داوینی پشته‌وه‌ی باشوری گزوی سه‌یوانه‌وه.

جا نه‌وه‌بوو سی و جگهرنک و هه‌ندی شیشی گۆشت برژاندن که‌می خوی و خه‌لووز و هه‌ندی نان و شه‌کر و چاپی و چاوانینک و پیاله و ماست و چهند پیوستیه‌کی دیان له‌گه‌ل خزماندا بره‌ و له دم تاوه روون و سازگاره‌کی «کانی قه‌لان» دا، له‌سهر فه‌رشی چیمه‌نینکی سه‌وز و ته‌ختا به‌رامبه‌ر به‌ دیه‌نی زه‌ریایه‌کو زلی سه‌وز و گه‌شی گه‌تم دانیشین. که به سه‌روی نه‌رمه‌ با‌ی به‌هار شه‌پزلیده‌دا و که‌رونشکه‌یده‌کرد. له‌وی تا ده‌مه و نیوار ماینه‌وه و چهند پارچه‌ شیعرنکی خزم بۆ گوزان خورنده‌وه. هه‌ندی تینینی به‌رامبه‌ریان دهرپی و هه‌زیده‌کرد خه‌ریکی شیعریم هه‌روه‌ها دیلاتیش، هه‌ندی شیعری خزی خورنده‌وه، که یه‌کینکیار «کونه‌به‌پوی شهر» بوو. هه‌روه‌ها باسی جزوه‌ها باه‌تی سیاسی و

جا له پاش بلاؤ كوردهوى دهنگوباس، نوره هاته سر من و قىكى رىكوبىكى موسيقاش لهوى ناماده بوو. دوايى زانيم به برگردهتى «عبدالوهاب محمد» بوو. كه نهمه «محمد» «عبدالوهاب»ى به ناوبانگى مىسرى نيبه. له پيشان گوزيان له رازى گوزانيبه كه گرت كه له سر ههمان ناوازي «فرق» بيشا... به كهى نه سه هان بوو، نيتر گروتيان زوريشه و ستيان به موسيقاليدان كرد. كه كتومت موسيقاي گوزانيبه كهى سه هان بوو، به لام دهنگه كه، دهنگه ناخوشه كهى من بوو.

هرچونيك بوو كه گوزانيبه كه ته و او بوو، تيكرا گوتيان: عظيم! شكرا لك يا استاذ!.. به راستى زورم پى سه بر بوو، كه م موسيقازانه به توانايه به منيكى وا دهنگاساز بلى: استاذ!..

له نه عجمدا نهم گوزانيبه به خير گهرا و بوو به نامه يدك بونه پى بز كويه و كه سوكار براده رانم، كه ماوهى چند ننگيك بوو دهنگوباسيان نه ده زانيم و نه يانده زانى له كونم.

دوايى نامه يدكى «عبدول ره زاقى حكيم»ى چايچيم بگه يشت، كه هاوونى قوتابخانه م بوو، هيوادارم هدر له باندايى و چاويشمان پيكه ويته وه، جا عبدول ره زاق نووسى بوو له فلان روزا گويان له دهنگت بوو پينگه شايينه وا.

ئيدى پاشى نهو ديداره، گه لى جار نيواران له گه ل ماموستا زواندا ده چويته ته له شيب و له يدكيك له گازينزكاني قهراخى روبا داده نيشتين. باسى باردوخى ولايمان ده كرد. تيكشاكاني ملائيباي هيتله ريش هدر زور روون و ناشكرا بوو كه نه مرز سهدى نه ناوده چى. هه رواش بوو. له روزى ۸ى مابسى سالى ۱۹۴۵ دا له مانايى نازى، به پى هيچ مەرجيك سەرى بز گه لانى شورەوى هاربه يانه كان شور كرد و خوى به ده سه ته وه دا.

ماموستا گوزان روزنك له يافا دوكانى نه ديبينكى فهله ستينى، يشان دام، كه چويين ده ركوت ماموستا «نه محمد» ده باغ» بوو، كه بيروكئووسيكى ناسراوى فهله ستينى بوو، له سالانى ۱۹۴۱-۱۹۴۰ى خونئندا، له تاقه خونئندنگا ناوه نديبه كهى بزويه ماموستا بوو. نه محمد ده باغ كومونستينكى ناسراوى

فهله ستينى بوو. له پاشان زانيم كه نهو په خشنامه و دهنگوباسى خزى به گوزان ده دا.

روژنكى دى له گه ل گوزاندا، له به كيك له بازاره كانى يافادا توشى پياونكى كورته بالاي، بچكولهى، فينت له سه رى ته من چل، چلوپنج سالى بووين، پياوه كه زور به به په روزه وه باوه شى بز ماموستا گوزان گرته وه و به قه و گوتى: «يا سلام هذا انت يا استاذ!».

له پاشان ماموستا گوتى: نهمه ماموستا «عبدالوهاب محمد»، موسيقازان و ناوازه اندرينكى فهله ستينيبه. خزمه تى هونه رى كورديى كروه وه و زورده ي گوزانى و سروده كانى نيست كه كه مان، وه ك «ده مى راپه رينه» و گوزانى «گوله گه نم» و تويدرينتى «گولى خونناوى» نهو دايناون.

نهو جا زانيم كه هدر نهم «عبدالوهاب محمد» سه ركرده ي نهو تپه موسيقيه بوو كه گوزانيبه كهى منيان له ۲ى تيساندا ناماده كرد بوو.

دواي ههشت سال، بز هه لسرواندنى كاروبارى ريكخراوه سياسيه كه مان له سليمانى، له روزى ۱ى نيسانى ۱۹۵۳ دا، له كه ل «له تيف مسته قاي نانه وا» دا، كه دوايى بوو به «قه ل»ى هاوونى «قه لغان»، گه يشتينه سليمانى و چويته مالى «زه كيه خانى مسته قا خوشناو» و دوايى ماله كه م هات و خانونيمان گرت. زورى نه خاياند په يوه ندى رىكوبىكم به «گوزان» و «خمه صالح ديلان» وه به ست. نهوسا گوزان و ديلان نه ندامى پالئوراو بوون. گوزان زور به نديوار بوو، به رىكوبىكبه وه، زور جار له گردى سه يوان و هه ندى جاريش له مالى ديلان، يدكترمان نه بينى. بىر و بزچرون و پيشنيارى گوزان باش و به چي بوون. ماموستا له سالانى (۱۹۵۲-۱۹۵۴) دا به رپوه بهر و سه رنووسه رى ههفته نامه ي ژين بوو. زور شيعرى جوان و كورت كورتى سياسى تيندا ده نووسى. نه ندامى كزيمته ي ناشتيخوازانى عيراق و جيهانيش بوو، بزويه ههفته نامه ي ژينيش بوو بوو به زمانى ناشتيخوازانى كوردستان.

ناردراينه موسل و لهوئش دواي ههشت نو رۆژنك، له رنى بهغداوه ناردراينه حهبايه.

ئهوى شايانى باسه، ئهويه كه يه كمجار بوو چاوم به بهغدا كهوت، به بهراورد كردن له گهگه كۆيه يان شارنكى وهك ههولير، شارنكى زۆر گهوره و ئاوه دا بوو. ههروهها چاوم به گارى كهوت؛ كه به لاههوه زۆر شتىكى سهبروو. فارگۆنكى وهك ترامواي له سه رۆيهكى ئاسن بوو؛ كه له نينوانى بهغدا و كازميه راكيشرا بوو. ئهم فارگۆنه دوو ئىستى قهلهو رايانده كيشا، له بهغداوه بۆ لاي كازميه و له كازميه شهوه بۆ بهغدا!

له هاوئى هه مان سالدنا ناردراينه بهغدا و ئوردوگامان له وهشاش بوو رۆژانى ههينى ده چومه ناو شار و به سواري گارى ده چومه كازميه و ده گه پامهوه. ههروهها چهند جارنكى چاوم به شاعيرى گهگه، مهلا عبودى كه رخی كهوت. پياونكى دريژ و مهيله و ره قهله و زمانپازاو بوو، جهماوه رنكى زۆرى تينه ئالا و ئهوش ناوناوه دهنگى ليه نه لده بهرى و شيعرى ده خوئندهوه و به ههزاران چه په لى بۆ ليه نه درا.

رۆژى ٢٨ى شوياتى ١٩٤٣ به سه رياز وه رگيرام و تا رۆژى ١٢/١٧/١٩٤٤ له حهبايه و بهغدا و تهلهف و زوبير و شوعه بيه و به سه رام به سه برود و سه ردانى كۆيه شم كرده وه. رۆژى ١٧/١٢/١٩٤٤ له حهبايه وه به ئوتوموبىلى عه سه كرى به سى قزناغ گه يشته به نه ده ره جوانه كه ي حهيفا له فه له ستين و له وئشه وه به ره و باشوور شوو بوئنه وه و چوئنه گوندى قه ستينه كه ده كه وئته باشوورى شارى يافا وه، كه كۆمپتيا كه مان، كۆمپانپاي ئره هه شتى كورد له وى بوو.

هه موو يه كشه موانىك روومه كرده ته له نه بيب و يافا يان شارى قودس. جارى له جازان ٢ى نيسانى ١٩٤٥ كورنكى براده رم كه ناوى «عه لى ره سول» بوو، پينگوتوم؛ ماموستا گۆزان له يافا به رپه وه به رى ئىستگى راديوى كوردستانه، ده ئينى چى سه ردانى كى بكه ين؟ به راستى زۆرم پينخوش بوو، يه كه سه ر گوتوم؛ زۆر باشه و زۆرئش هه زده كه م، با ئه مرۆ بچين. رۆژه كه يه كشه مه بوو، بۆيه هه ر ئه و رۆژى چوئنه ته له نه بيب و له وئشه وه به چهند

ده قبه كه يه ك به پاسنكى نه فه ره به ر چوئنه يافا، كه به نه ده رنكى جوان و به هه رمينى فه له ستينه و ئه وش وهك حهيفا ده كه وئته سه ر ليوارى زه رباي سه ي ناوه راست و ناوه ندى كى هه ره گزنگى پرته قال و ترشه مه نيه، نهك هه ر له فه له ستين، به لكو له تينكارى جيهاندا.

ئىستگى راديوى «شه رقى ئه دن»، له سالانى شه رى دووه مى جيهاندا له وى بوو، كه به شه كورديه كه ي پينده گوترا «ئىستگى راديوى كوردستان». جا له گهگه «عه لى ره سول» دا، كه خه لكى سلخانى بوو، چوئنه ئىستگه كه و له وى چاومان به ماموستا گۆزان كهوت. بۆ يه كه مجار گه لىك پينكه وه دووين و «ره ئووفى كه ريم به گ» يشمان دى كه ويژه ر بوو، به لآم به ر له «ره ئووف»، «ره فيق چالاك» ويژه ر بوو، ده نگر باسى بلاژده كرده وه، كه چى له وى نه ما بوو گه راپه زه ولات و ماموستا گۆزانئش هه موو رۆژنك و تارنكى سياسى هه بوو.

شايانى باسه ئه وش بلىم، كه له بيه ره ويه كه ئىشمانا نه م گوتوه كه ئهم رووداوه نا ئاسيه: ماموستا گۆزان و ره ئووفى كه ريم به گ، هه ر دوو كيان لىيان پرسيم: ئه مرۆ هه زده كه ين نه گه ر گۆزان يه كه مان له سترويه كه دا بۆ بلى و بلاژيه كه ينه وه.

منئش كۆمه لىك گۆزانيم هه بوو له سه ر ئاوازه كانى كه لسووم وئسه هه ان ده گۆزان، بۆيه نازانم بۆ گوتوم: گۆزان يه كه خۆشم هه يه له سه ر ئاوازي گۆزان يه كه ئسه هه انه، به لآم ده نگم يارمه تيم ئادا وهك پنوسته ده به ريم. كه چى ئه وان وهك قير و بنئشت پينه وه نووسان و گۆرتيان مادامكى كورديه و ئاوازي موسيقى هه يه بىلى و هيج شه رميشى پيناوى، گۆزان يه كه له سه ر ئاواز و هه واي ئهم گۆزان يه كه ئسه هه ان بوو:

فرق ما بينا ليه الزمان؟ د العمرى كله بعدك هو ان

ئەى گۆلى ژينم تارامى گيان مه ره مه مى بريم ديه ده چه يران وه ره سه رنم عيساى زه مان نه ختى هينو كه ده ردى گران

له گهډل «گوران» ی نه مردا

نه حمده دلزار

تیده پهری و دوی نیمه ش سده ان و هزاران سال دین ده رزون و ناوی «گوران» و «شعیری گوران»، تا ژیان له سر نه م نه ستیره شینه ی نیمه دا بینه ی. پشتاو پشت ده گا به نه وه ی له مه ولای کورد و شاعر دؤستانی جیهان.

سالی ۱۹۴۲، واتا په نجا سال بهر له نه مسال، له نا کاو له نزدیک ده روازی تاقه قوتابخانه ناوه ندیبه که ی کویه ماندا، که له سده تای زوی میری بو، دور به دور چاوم به گورانی شاعیر کهوت. پیاوکی هیشتا لاو و رنکوپینک و زنده شیک بو. ده فته رداری فرمانگه ی (نه شغال) ی ههولیز بو. به میرانی هاتبووه لای نه نداز یاری هه مان فرمانگه، لای کاک جده مال خورشیدی ههولیزی. نهوسا تازه خه ریکی شاعر دانا بوم و هه ندی شهرمن و گژشه گیرش بوم، لهو تهمه نه شدا نه بوم که له گهډل ماموستایکی گه ووه و به توانای وه ک گوراند و تویژیکه م، بزیه هه ر به دیتن دیم و بهس.

هه ر له هه مان سالی شدا خویندنی ناوه ندیم له کویه ته واکرد و نیدی له بهر ناله باری ژیان و گوزهران بوم نه کرا، بجه ههولیز و وه ک هاوکاره کاتم به خوینتم. هه ر له کویه بینکار و کاسبی ماموره و جگه له خویندنه وه و بهر له شاعر کردنه وه، کارنکی دیم نه بو. له مانگی شوپاتی ۱۹۴۳ د، له گهډل مه فزه یه کی سربای لیثیدا رنکه وتم و هه ر له گهډل نه وانیشدا چومه ههولیز و له ونشده له گهډل کورنکی ههولیزدا، که ناوی «هینی» بو

نه مسال، سالی ۱۹۹۲ ی زاینی. ههشتاوه شت سال به سر له دایکیوون و سی سالی ش به سر کزچی دواپی، شاعیری هه ره گه ووه ی ناوه راستی سده ی بیسته مدا، به سر «گوران» ی مه زندا

«من که ده کهومه سدر شیعرنوسین، نهک هەر بیهیزدهیم، بەلکو نهخوشیش دهیم،
نهخوشییهکی زۆر قورسیش. ههست به ئازارنکی زۆردهکههه و ئاگام له دههرویدرم
نامینی، تا له شیعردانانکه دهههوه و ئینجا ورده ورده به خو دینهوه و دواى ماوهیەک
دهههوه به مرۆڤینکی ئاسایی».

«گۆزان»

گۆقاری یه کیتی نووسهرانی کورد - سوید

گۆقارنکی وه رزی ته ده بی، رۆشنییرییه

له گهڵ «گۆران» ی نمردا نهحمه دئزار
قهسیده ی رابردوو، قهسیده ی ناینده دیدارنک له گهڵ «ته دزیس» هه ندرین
هونهری نینسانه کانی سه ره تا ن. رضا علامه زاده و. ناسری ره زازی
مروزی زه مان نووسینی: کهری حسامی
سوراخ نووسینی: جه لالی میرزا کهریم
دیوانی وان: خه بات عارف به رۆژ ناکریدی مه وجود سامان حه مه عه پاس ... کهری دافعی
تا شکۆقه ی سووری کراسنیک و هونهری وه رگیزانی شیعر جه عفه ری شینخولیسلامی
«نالی» له به رده م پرۆه ی خویندنه وه یه کی نوی دا به ختیار عدلی
ته فسانه بۆ مندال و. به دران نه حمه حه بیب
د جا فکانه یه که ترکی ده نالی مه حمود له وه ندی
تایه ک پۆری سه پی قه دری جان
سه رزولوت زناری خامز
هه لبه سته ک ژ عه بدولاً په شیو
یادنامه یه کی مندالینکی فه له ستینی له بیروتدا له تیف هه لمه ت
کلانا بافا نقرایی مه نزور چه م
سانکا لازنی پیری و سایه مۆرۆن مه نزور چه م
مه لای گه وره جه مشید حه دیدری
نه ورۆز و سه رتا ککرنا قهرنامه یا گیان نه حمه حه سینیی
چیرۆکنقیسه کی کورد، نزار مه حمه د سه عید خه لیل ده زکی
هه لبه سته ک ژ خه بات عارف
ل سه ر دیوانا مه لایی جزیری م. ته مین نارۆزی
گۆتین پینشیان مه سته فا ئیبراهیم

به رپرسیار

یه کیتی نووسهرانی کورد
سوید

ده سته ی نووسهران

خه بات عارف

خه لیل ده زکی

رزگار عه بدولاً

س. ج. هیزش

مالیسانژ

مه حمود له وه ندی

ناسری ره زازی

ناونیشان:

WAN

BOX 490 90

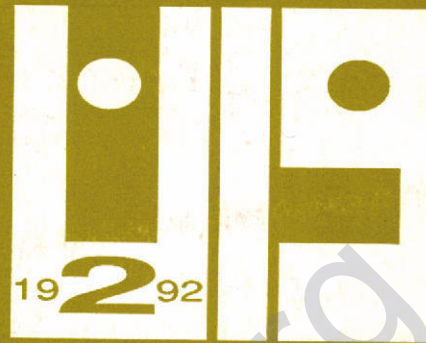
100 28 STOCKHOLM
SWEDEN

TELEFON: 08/652 85 85

TELEFAX: 08/650 21 20

POSTGIRO: 79 47 81 - 5

Kurdiska Författarförbundets Litterära Magasin / Sverige

گۆڤارنى يەكيتتىيى نووسەرانى كورد / سويد